

ஞானம்

கலை இலக்கியச் சஞ்சிகை

விலை :
ரூபா 100/=

256

கவிஞர்
நிலா தமிழின்தாசன்

ஒளர்:22
சுடர்:04
256

பகீர்தல்தி மூலம் வீர்வும் ஆழமும் பெறுவது ஞானம்!

வெள்ளத்தின் பெருக்கைப்போல் கலைப்பெருக்கும்
கவிப்பெருக்கும் மேலாய்பின்,
பள்ளத்தில் வீழ்ந்திருக்கும் குருடவரல்லை
விழ்பெற்றுப் பதவிகொள்வர்.

ஆசிரியர் குழு

ஆசிரியர், ஸ்தாபகர் : தி. ஞானசேகரன்
இணை ஆசிரியர் : ஞானம் ஞானசேகரன்
நிர்வாக ஆசிரியர் : ஞானம் பாலச்சந்திரன்

தொடர்புகளுக்கு

தொ.பேசி. ☞ 0094-11-2586013
0094-77-7306506
தொ.நகல் ☞ 0094-11-2362862
இணையம் ☞ www.gnanam.info
www.gnanam.lk
தளம். ஞானம். இலங்கை
மின்னஞ்சல் ☞ editor@gnanam.info
editor@gnanam.lk
அஞ்சல் ☞ 3B-46th Lane, Colombo-6,
Sri Lanka
வங்கி விபரம் ☞ T. Gnanasekara Iyer
Acc. No. - 009010344631
Hatton National Bank,
Wellawatha Branch.
Swift Code : HBLILKX
(மணியோடர்மூலம் சந்தா அனுப்பு
பவர்கள் வெள்ளவத்தை தபாற்
கந்தோரில் மாற்றக்கூடியதாக
அனுப்புதல் வேண்டும்)

சந்தா விபரம் ☞ Sri Lanka
ஒரு வருடம் : ரூ 1,000/=
ஆறு வருடம் : ரூ 5,000/=
ஆயுள் சந்தா : ரூ 20,000/=
ஒரு வருடம்
Australia (AUS) 50
Europe (€) 40
India (Indian Rs.) 1250
Malaysia (RM) 100
Canada (\$) 50
UK (£) 40
Singapore (Sin. \$) 50
Other (US \$) 50

- ☉ ஞானம் சஞ்சிகையில் பிரசுரமாகும் படைப்பு களின் கருத்துகளுக்கு அவற்றை எழுதிய ஆசிரியர்களை பொறுப்பானவர்கள்.
- ☉ புகையெயரில் எழுதுபவர்கள் தமது சொந்தப் பெயர், தொலைபேசி எண், முகவரி, ஆகிய வற்றை வேறாக இணைத்தல்வேண்டும்.
- ☉ பிரசுரத்திற்குத் தேர்வாகும் படைப்புகளைச் செவ்வப்படுத்த ஆசிரியருக்கு உரிமையுண்டு.
- ☉ படைப்புகள் கணினியில் தட்டச்சு செய்யப்பட்ட பின்னஞ்சலில் அனுப்பப்படவேண்டும்.

இெழுவுக.....

- ☉ **கவிதைகள்**
  - நகுலேசன் 06
  - அஷ்வினிவையந்தி 06
  - மேமன்கவி 12
  - ஜின்னாஹ் 16
  - புசல்லாவை கணபதி 19
  - தமிழ் உதயங்க தஹநாயக
/ திக்குவல்லை கமால் 30
  - ஹிஸாம் ஹிஜாஸ் 31
  - பா. வானதி வோதா இலங்காதிலகம் 34
- ☉ **சிறுகதைகள்**
  - இராஜேஸ்கண்ணன் 07
  - நிலவூர்ச் சித்திரவேல் (குறுங்கதை) 09
  - தேவகி கருணாகரன் (அவுஸ்திரேலியா) 13
  - அர்சலா / சு முரளிதரன்
(மொழிபெயர்ப்புச் சிறுகதை) 20
  - வே.தில்லைநாதன் (குறுங்கதை) 31
  - வி. ரி. இளங்கோவன் (பிரான்ஸ்) 35
- ☉ **கட்டுரைகள்**
  - கவிஞர் செ.ஞானராசா 03
  - பேராசிரியர் சபா ஜெயராசா 10
  - நாட்டிய கலாநிதி கார்த்திகா கணேசர் 17
  - வீ. கமால் அஹமட் 27
  - ஸ்ரீரஞ்சனி 32
  - மகாதேவ ஐயர் ஜெயராம சர்மா 38
  - தி. ஞானசேகரன் 46
- ☉ **எதிர்வினைகள்**
  - முஸ்லீன் 40
  - செங்கதிரோன் 41
  - ஏ. பீர் முகம்மது 43
- ☉ **பத்தி**
  - பேராசிரியர் துரை மனோகரன் 52
- ☉ **வாசகர் பேசுகிறார்** 56

ஆசிரியர் பக்கம்

தமிழ் இலக்கியத்தல் நவீனத்தைப் புகுத்த புதுமைசெய்த
பாரதீயன் அமரத்துவ நூற்றாண்டு

ஆங்கிலத்திற்கு வெடில்லி, உருதுக்கு இக்பால், வங்காளத்திற்குத் தாகூர், தமிழுக்குப் பாரதி!
இருபதாம் நூற்றாண்டின் தமிழ்க் கவிதையின் குறியீடாகத் திகழ்ந்தவன் பாரதி.

இந்த 1921 செப்டெம்பர் மாதம் 12^{ஆம்} திகதி **பாரத அமரத்துவ நூற்றாண்டு** நாளாகும்.

பாரதி எல்லாத் தரப்பினராலும் அங்கீகரிக்கப்பட்ட கவிஞன். சமூக சீர்திருத்தவாதியாக, தத்துவ ஞானியாக, தேசாபிமானியாக, பிறர் ஈனநிலை கண்டு துள்ளுகின்ற மனிதக்குரலாக, ஆணும் பெண்ணும் சரிநிகர் சமன் எனக் குரல் எழுப்பும் பெண்ணியவாதியாக, இனவிடுதலைக்குரல் எழுப்பியவனாக, பாட்டுத் திறத்தால் பாரினைப் பாலித்திட எண்ணங்கொண்ட கலை இலக்கியவாதியாக பன்முகம் காட்டி நின்றவன் பாரதி. தமிழில் காலத்தின் தேவையான கருத்தினை விரிவுபடுத்த சொல்லும் திறனை மொழியில் புகுத்தி சாதனை புரிந்தவன் பாரதி. **யூர்ட், பொதுவுடமை** - ஆகிய பதங்களை முதலில் உபயோகித்தவன் பாரதி.

இலக்கியத்தில் நவீனத்தைப் புகுத்தியவன் பாரதி. நவீனத்தை பாடுபொருளிலும் எடுத்துரைப்பு முறைமையிலும் புகுத்தி புதுமைசெய்தவன் பாரதி. அவன்தான் முதன்முதலில் சாதாரண மக்களின் அரசியல், சமூக வாழ்வை கவிதையில் பாடுபொருளாக்கியவன். அதற்கு முன்னர் கவிதை நிலப்பிரபுத்துவ வாழ்க்கையை உள்ளடக்கமாகக் கொண்டிருந்தது, சமயச் சார்புடையதாக இருந்தது. இலக்கியத்தில் திருப்பு முனையை ஏற்படுத்தியவன் பாரதி. அவன் காட்டிய வழியில் புதிய யுகத்திற்குள் படைப்பாளிகள் புகுந்தனர்.

“எளிய பதங்கள், எளிய நடை, எளிதில் அறிந்து கொள்ளக்கூடிய சந்தம், பொது ஜனங்கள் விரும்பும் மெட்டு இவற்றினூடாகக் காவியம் ஒன்று தற்காலத்தில் செய்து தருவோன் நமது தாய் மொழிக்கு புதிய உயிர் தருவோனாகிறான்” என நவீன இலக்கியம் படைப்போர்க்கு பாரதி விடுத்த அழைப்பு.

பாரதியின் கவிதைகள் ஈழத்துக் கவிஞர்களிடையே ஏற்படுத்திய தாக்கம் பற்றி பேராசிரியர் **க. கைலாசபதி** பின்வருமாறு பதிவு செய்துள்ளார்: ‘தமிழறிஞர்கள் சிலரும் பத்திரிகைகளோடு தொடர்புடையவர்களாலும் இசைவாணராலும் பிரபல்யப்படுத்தப்பட்டு வந்த பாரதி கவிதைகள் 1940களில் ஈழத்துக் கவிஞர்களை ஆட்கொள்ளத் தொடங்கின. அதாவது அக்காலப்பகுதியிலிருந்து தமிழ் கவிஞர்கள் மகாகவியின் கவிதைகளால் உந்தப்பெற்று புதிய படைப்புகளைப் படைக்கலாயினர். புலவர்மணி ஏ.பெரியதம்பிப்பிள்ளை, முதுதமிழ்ப்புலவர் நல்லதம்பி, ப. கு. சரவணபவன், வித்துவான் வேந்தனார், அல்வாயூர் மு.செல்லையா வே. சிவக்கொழுந்து முதலியோரை இத்தொடர்பில் குறிப்பிடுதல் பொருத்தமாயிருக்கும். இலங்கை நாட்டைப்பற்றி பெரியதம்பிப்பிள்ளை, மு.செல்லையா, நல்லதம்பி முதலியோர் பாடிய பாடல்கள் பாரதியின் நாட்டுப்பாடல்களைப் படித்த அருட்டுணர்வில் எழுந்தவையே. தேசப்பற்று, தலைவர்கள் வாழ்த்து, காந்தீயம், இயற்கை வர்ணனை முதலியனவே பாரதியிடமிருந்து இவர்கள் பெற்றுக்கொண்ட பிரதான கவிப் பொருள்கள் எனலாம்’ (நூல்: பாரதி ஆய்வுகள் பக்:210)

ஈழத்தின் முதலாவது சிற்றிதழ் 1946 ஜனவரியில் வெளியான பாரதி. இதன் ஆசிரியர்களாக கே. கணேஷ், கே.ராமநாதன் ஆகியோர் விளங்கினர். இலங்கையின் முதன் முதலில் வெளிவந்த சிற்றிதழ் பாரதியின் பெயரைத் தாங்கி வந்தது கவனத்துக்கு உரியது. அதேபோன்று கிழக்கு இலங்கையில் இருந்தும் பாரதி என்ற சிற்றிதழ் 1948இல் வெளியாகியுள்ளது.

பாரதியின் கவிதை வரிகளை தாரகமந்திரமாகக் கொண்டும் பத்துக்கும் மேற்பட்ட இதழ்கள் இலங்கையில் வெளிவந்துள்ளன. **ஞானத்தன் மகுட வாசகமும் பாரதீயன் கவிதை வரகளை** என்பதும் குறிப்பிடத்தக்கது.

ஈழத்து நவீன இலக்கிய வளர்ச்சிப் போக்கில் பெருந்தாக்கத்தை ஏற்படுத்திய மகாகவி பாரதியை அவரது அமரத்துவ நூற்றாண்டில் ஞானம் நினைவேந்தல் செய்து போற்றுவதில் பெருமை கொள்கிறது.

அட்டைப்பட அறிவி

கவிஞர் நிலா தமிழின்தாசன்

1980களில் மன்னாரில் இருந்து வெளிவந்த “புதிய உலகம்” சஞ்சிகைகளில் தொடர்ந்து வெளிவந்து கொண்டிருந்த கவிஞர் நிலா தமிழின்தாசன் அவர்களின் கவிதைகளை தவறாது வாசிப்பேன். எளிமையான தமிழில் இனிமையான நடையில் உணர்ச்சி ததும்ப சுவைபட எழுதப்பட்டிருக்கும் இவரது கவிதைகள் என்னை மட்டுமல்ல வாசிக்கும் அனைவரையும் கவர்ந்ததாகவே காணப்பட்டன.

தமது 13^{ஆவது} வயதிலேயே கவிதை எழுதும் ஆற்றல் பெற்ற கவிஞர் நிலா தமிழின்தாசன் தமது தமையனான மி.அ. நிலாவிழியன் என்ற புனைப்பெயரில் தமிழரசுக் கட்சியின் ஆரம்ப கால தொண்டராகவும் தமிழ்ப் பற்றாளராகவும் திகழ்ந்த திரு மி.அருளப்ப அவர்களின் தூண்டுதலால் கவிதை எழுதும் ஆற்றலைத் தொடர்ந்து வளர்த்துக் கொண்ட கவிஞர். 1970களில் பத்திரிகைகளுக்கு கவிதைகளை எழுத ஆரம்பித்துள்ளார். முதன்முதலாக தமிழரசுக் கட்சியின் பத்திரிகையான “சுதந்திரன்” பத்திரிகையில்தான் தமது முதலாவது கவிதை வெளியானதாகவும் சுதந்திரன் வெளியீடான “சுடர்” சஞ்சிகையிலும் சிரித்திரன், தொண்டன், புதிய உலகம், கலாவல்லி, மாணிக்கம், ஜீவநதி, ஞானம் போன்ற இதழ்களுடன் இலங்கையில்

கவிஞர்

செ.ஞானராசா

அவ்வப்போது வெளிவந்த அனைத்து சஞ்சிகைகளிலும் எழுதியுள்ளார் என்பது பொருத்தமாக இருக்கும்.

தேசிய பத்திரிகைகளான வீரகேசரி, சிந்தாமணி, தினகரன், ஈழநாடு, ஈழமுரசு, ஈழநாதம்,

தினக்குரல் மட்டுமல்லாது இன்னும் பல பத்திரிகைகளிலும் எழுதிய இவர் தற்போதும் எழுதி வருகின்றார்.

அப்போது நான் க.பொ.த உயர்தரம் கற்கும் மாணவனாக இருந்தேன். புதிய உலகம், தொண்டன் சஞ்சிகைகளுடன் சிந்தாமணியில் இவர் எழுதிவரும் மரபுக்கவிதைகள் மட்டுமல்லாது இவர் எழுதும் புதுக்கவிதைகளும் மற்றவர்கள் எழுதுவது போலல்லாது புதுமையும் சுவையும் சேர்ந்தவையாக என்னை மட்டுமல்லாது வாசிக்கும் சக மாணவர்களையும் மிகவும் பிடித்துக் கொள்வதையும் என்னால் உணர முடிந்தது.

நிலாவெளி புனித சூசையப்பர் வித்தியாலயத்தில் கல்வி கற்ற இவர் க.பொ.த சாதாரண தரம்வரை கற்று சித்தி அடைந்துள்ளார். கற்கும் காலத்தில் நாடகங்கள் நடப்பதிலும் ஆர்வம் காட்டியுள்ளார். ஆறாம் ஆண்டில் கற்கும்போது இளங்கோவடிகளாக பாத்திரமேற்று நடத்து பாராட்டுக்களையும் பரிசினையும் பெற்றுக் கொண்டதை இன்றும் நினைவுகூரும் இவர் இளமைக் காலத்தில் “கலைவேந்தன் இராச ரெட்ணம் அவர்களின் நாடகக் குழுவில் இணைந்து சங்கிலியன், பண்டார வன்னியன், அன்று சிந்திய ரத்தம், மானம் காத்த மறவன் போன்ற சரித்திர நாடகங்களுடன் பல சமூக நாடகங்களிலும் முக்கிய பாத்திரங்கள் ஏற்று நடத்தமை பற்றியும் நினைவு கூருவார்.

தாம் பிறக்காத காலத்தில் தமது தந்தையாரான “இளையதம்பி மரியார் மிக்கேல்” அவர்கள் பல நாட்டுக் கூத்துகளை அரங்கேற்றி நடத்ததாகவும் இதனால் தமது தாயார் இரண்டு முறை தாலிக் கொடிகளை இழந்ததாகவும் கூறக் கேட்டதாக சொல்வதுண்டு.

நிலாவெளியில் முதலாவது ஆசிரியராகவும் அதிபராகவும் கவிஞராகவும் திகழ்ந்த தமிழறிஞர் க.கெஜரெத்தினம் அவர்கள் ஊரில் அனைவராலும் “பெரியையா” என அன்புடன் அழைக்கப்பட்டவர். 107 வயது வரை வாழ்ந்து இவ்வருட (2021) துவக்கத்தில்தான் இறைபதம் அடைந்தார்.

பெரியையா அவர்கள் இளம் வயதில் தனது தந்தையாருடன் மிகவும் அன்னியோன்னியமாக பழகியதுடன் இருவரும் நிலாவெளியில் உப்பு திணைக்களத்தில் பாதுகாவலர்களாக வேலை செய்தமை பற்றியும் இவர் கூறுவார்.

மேற்படி பெரியையாவின் தலைமையில்தான் முதன்முறையாக நிலாவெளி பொதுநூலக வாணிவிழா நிகழ்வின் கவியரங்க நிகழ்வில் தாம் தமது தமது கட்டிளம் வயதில் அரங்கேறியதாகவும் அப்படியே தொடர்ந்து உள்ளூரின் ஏனைய நிகழ்வுகளிலும் திருமலை நகரத்தில் முன்னோடிகள் அமைப்புக்களால் நடாத்தப்படும் கவியரங்குகளிலும் ஏனைய அமைப்புக்களின் அரங்க நிகழ்வுகளிலும் ஏராளமான கவியரங்குகளிலும் தவறாது கலந்துள்ளதாக கூறும் கவிஞர் நிலா தமிழின்தாசன் அவர்கள் திருக்கோணமலை மட்டுமல்லாது யாழ்ப்பாணம், அம்பாறை, மட்டக்களப்பு பிரதேசங்களிலும் நடைபெற்ற கவியரங்குகளிலும் கலந்துகொண்டதுடன் தான்தோன்றிக் கவிஞர் “சில்லையூர் செல்வராஜன்” அவர்களின் தலைமையில் வானொலி கவியரங்குகளில் பங்குபற்றியதாகவும் அத்துடன் தமிழ் எ.பி எம், தாயகம் போன்ற வானொலிகளில் சொந்தக்குரலில் உடன் கவிதைகள் எழுதி வாசித்து உலகளாவிய ரீதியில் பாராட்டுக்களையும் ரசிகர்களின் ஆதரவையும் பெற்றுள்ளமை பற்றியும் கூறி மகிழ்வார்.

பத்திரிகைகளில் அவ்வப்போது வெளியாகும் தனது கவிதைகளை படித்து தன்னை பாராட்டுவதுடன் “நீ வேலை இல்லாது சும்மா இருக்கும் தருணங்களில் கூட எதையாவது பற்றி எழுதவேண்டும். வானம், கடல், ஆறு, குளம், சூரியன், நிலவு, நட்சத்திரங்கள், மனிதர்கள், மலர்கள், பறவைகள், காற்று, மழை, பனி, காடு, வயல் என எதை காண்கிறாயோ அதைப்பற்றி எல்லாம் எழுது ஏனென்றால் வாணியின் அருட்கடாட்சம் உனக்கு வாய்க்கப்பட்டுள்ளது. அதை வளர்த்துக்கொள்ள இதுவே வழி என்று அடிக்கடி கூறி என்னை உற்சாகப்படுத்துவார். பெரியையா க.கெஜரெத்தினம் அவர்கள் தனது 100^{ஆவது} வயதில் எழுதிய “நிலாவெளியும் பண்பாடும்” என்ற வரலாற்று நூலுக்கு என்னையே அணிந்துரை எழுதும்படியும் பணித்ததுடன் என்னை “கவிஞர் திலகம்” எனவும் குறித்து கடிதம் எழுதியிருந்தார். பெரியையா மறைந்தாலும் எப்போதும் என் நெஞ்சில் நிறைந்தவர்தான்” என்று ஐயாவைப் பற்றி அன்பொழுக நன்றியுடன் கூறத் தவறமாட்டார்.

1981^{ஆம்} ஆண்டில் கவியரசு கண்ணதாசன் மறைந்தபோது திருக்கோணமலை நகரசபை

மண்டபத்தில் “அரசவை கவிஞருக்கு அஞ்சலி” என்ற தலைப்பில் கழகப் புலவர் பெ.பொ. சிவசேகரனார் தலைமையில் கவியரங்கம் ஒன்றுக்கு ஏற்பாடு செய்யப்பட்டிருந்தது. மூத்த கவிஞர்கள் பலர் பங்கு பற்றிய அந்நிகழ்வில் இளங்கவிஞான நாணும் பங்குபற்றிய போது நான் வாசித்த கவிதை பலரையும் ஈர்த்தது. நான் வாசித்து முடித்த வேளையில் மேடைக்கு வந்த அமரகவி திருக்கோணமலை கவிராயர் என்னை ஆரத்தமுவி பாராட்டி சக கவிஞர் என்று புகழ்ந்ததை என்னால் இன்றும் மறக்க முடியாது என்று உணர்ச்சி ததும்ப இன்றும் கூறும் கவிஞர் நிலா தமிழின்தாசன் அவர்கள் இதுவரை வெளியிட்டுள்ள நூல்களின் விபரங்களை பார்ப்போம்.

- **நாளை** கவிதைத் தொகுப்பு 1993
- **புலர்வு** கவிதைத்தொகுப்பு 1994
- **நெருப்பாறு** காவியம் 1999
- **நெருப்புக்கு இடையே நீந்தும் நீலாக்கள்** காவியம் 2009
- **இளைஞர்கள் ஏற்க வேண்டிய சபதம்** கவிதை 2009
- **பள்ளி சட்டையும் புத்தகப் பையும்** சிறுகதைத் தொகுப்பு 2012
- **வாழ்வு விடியும்** கவிதை தொகுப்பு 2014
- **ஆத்தனும் அடர்ந்த காட்டுச் சாயாரும்** சிறுவர் குறுநாவல் 2015

இவை தவிர இன்னும் இரண்டு கவிதைத் தொகுப்பினையும் ஒரு கட்டுரைத் தொகுப்பையும் வெளியிடத் தயாராகிக் கொண்டு உள்ளார் என்பதுவும் குறிப்பிடத்தக்கதாக உள்ளன.

பெற்றுக் கொண்ட கௌரவப் பட்டங்கள்:

- துணைவேந்தர் துரைராஜா அவர்களால் **அருப்பாவலர்** பட்டம் வழங்கப்பட்டது 1993.
- யாழ் மாணவர் அமைப்பினால் **“கவீக்கோ”** 1994.
- காத்தான்குடி தாமரை கலை இலக்கிய வட்டம் நடத்திய “நதியை பாடும் நந்தவனங்கள்” நூல் வெளியீட்டு விழாவில் **கவிமணி** பட்டம் வழங்கி கவுரவிக்கப்பட்டது (2014) 10 ஆயிரம் ரூபாய் பரிசுடன்.
- இயக்குனர் இமயம் பாரதிராஜா அவர்களால் **கலைஞர்** விருது 2014
- க.கெஜரெத்தினம் பெரியையாவினால் **கவிஞர் தலகம்** 2014
- கதிரவன் கலைக் கழகத்தினால் இவரது இரு நூல்கள் வெளியீட்டு விழாவில் **“வீரக்கவி”** பட்டம் வழங்கி கௌரவிக்கப்பட்டது 2015

**கவிஞர் நலா தமிழன் தாசன் அவர்கள்
போட்டிகளில் வென்ற புரீசுகள், விருதுகள்
கௌரவிப்புகள் :**

1. 1975இல் பேராதனைப் பல்கலைக்கழக தமிழ்ச் சங்கம் தேசிய ரீதியில் நடத்திய கவிதைப் போட்டியில் சிறப்புப் பரிசு.
2. 1981இல் கமத்தொழில் திணைக்களம் நடத்திய கவிதைப் போட்டியில் முதற் பரிசு.
3. 1982இல் பாரதி நூற்றாண்டு விழா கவிதைப் போட்டியில் மட்டக்களப்பு மாவட்டத்தில் முதலாம் பரிசு.
4. திருக்கோணமலையில் உடன் எழுதும் கவிதைப் போட்டியில் இரண்டாம் பரிசும் பெற்றுள்ளார்.
5. 1984இல் களம் சஞ்சிகை தேசிய ரீதியில் நடத்திய கவிதைப் போட்டியில் 1^{ஆம்} பரிசு.
6. 1985இல் கொழும்பு கிறிஸ்தவ வாலிபர் சங்கம் தேசிய ரீதியில் நடத்திய கவிதைப் போட்டியில் முதற்பரிசு.
7. 1978 சிரித்திரன் நடாத்திய மாதம் ஒரு மணிக்கவிதை, சித்திரப்பா போட்டிகளில் (1978க்குப் பின்னரும்) பல பரிசுகள்.
8. 1978 முதல் 1997 வரையான காலத்தில் வெரித்தாஸ் வானொலி நடாத்திய சர்வ தேச ரீதியிலான பல போட்டிகளில் முதன்மைப் பரிசுகள்.
9. 1984இல் சீன வானொலியின் தமிழ்ச் சேவை (ரேடியோ பீஜிங்) சர்வதேச ரீதியிலான கவிதைப்போட்டியில் சிறப்பு பரிசு.
10. 1993ம் ஆண்டில் யாழ் ஈழநாதம் பத்திரிகையில் அதே முழு ஆண்டில் வெளியான கவிதைகளில் முதற்பரிசு (தங்கப்பதக்கம் உட்பட பணப்பரிசு).
11. 1994 ஈழநாதம் பத்திரிகை தேசிய ரீதியில் நடாத்திய கவிதைப் போட்டியில் முதலாம் பரிசு (தங்கப் பதக்கத்துடன் பணப்பரிசு).
12. 2001இல் உலக நீர் தினம் கவிதைப் போட்டியில் முதற்பரிசு.
13. இவைதவிர கடர் சஞ்சிகையின் வெண்பாப் போட்டி உட்பட பல்வேறு போட்டிகளிலும் பெற்றவைகளுமாக முப்பதுக்குக் குறையாத பரிசுகள்.

2010இல் எழுத்தாளர் ஊக்குவிப்பு மையத்தினால் இவரது காவிய நூலான நெருப்புக்கு இடையே நீந்தும் நிலாக்கள் படைப்புக்கு ரூபாய் 10,000 பணப் பரிசும் சான்றிதழும் வழங்கி கௌரவிக்கப்பட்டதுடன் 2013இல் எழுத்தாளர் ஊக்குவிப்பு மையத்தினால் நீண்ட காலம் தமிழ் இலக்கிய வளர்ச்சிக்கு உரமாக உழைத்த **முத்த படைப்பாளி** என்ற விருதுடன் ரூபாய் 15,000 பணப்பரிசுடன் பொன்னாடை

போர்த்தியதுடன் முடிசூட்டி மாலையிடும் கௌரவித்தனர்.

2012^{இல்} இலங்கை (கொழும்பு) கவிஞர் சம் மேளனத்தினால் வாழ்நாள் சாதனையாளர் விருதுடன் **காவிய ஸ்வர்ண** பட்டமும் வழங்கப்பட்டது.

2012இல் குச்சுவெளி பிரதேசத்தில் சாகித்திய விழா போட்டியில் கவிதை, பாடலாக்கம், சிறுவர்கதை ஆகிய மூன்று போட்டிகளிலும் முதற்பரிசும் மாவட்ட மட்டத்திலும் மூன்று போட்டிகளிலும் பரிசு பெற்றமைக்காக கலாசார பணிப்பாளர் “வெலிக்கல்” அவர்களால் பொன்னாடை போர்த்தி பரிசு, சான்றிதழ்கள் வழங்கி கௌரவிக்கப்பட்டது.

2016இல் அரசின் உயர் விருதான **கலா நுஷணம்** விருதுடன் அதே ஆண்டில் கிழக்குமாகாண அரசினால் **வித்தகர்** விருதும் வழங்கப்பட்டது.

1980களில் சிந்தாமணி வார இதழில் ஆண்டுகளின் அழகை வர்ணிக்கும் கவிதை போட்டியில் முதற் பரிசு பெற்றுள்ளார்.

1981இல் உலகத் தமிழ் கவிஞர்களின் கவிதை தொகுப்பான “செம்மாங்கனி”யில் (கவியரசர் கண்ணதாசனின் மருமகனான அழகாபுரி அழகுதாசன் என்பவர் தொகுத்து) இவர் கவிதையும் இடம் பெற்றமை குறிப்பிடத்தக்கது.

இலங்கை தேசிய உட்புக் கூட்டுத்தாபனத்தில் மேற்பார்வையாளராக பணி புரிந்த போதும் முடிந்தவரை பாடசாலைக் கீதங்கள், மாணவர்களுக்கு தனியாக தமிழ்மொழி தினத்திற்கான பாடல்கள், சிறுவர் நாடகங்கள், வில்லுப் பாட்டுகள், போன்ற ஆக்கங்களையும் எழுதி அளித்துள்ளதுடன் இவை தவிர பிறப்பில் கத்தோலிக்கரான இவர் மதச் சார்பற்ற கொள்கை உடையவராக இருந்தமையால் குறிப்பாக இந்து சமயத்துக்கு தகுந்த பாடல்கள், கவிதைகள், கட்டுரைகளையும் எழுதி வருகின்றார். இவை தவிர மரணமடைந்தோருக்கான அஞ்சலிப் பாடல்கள் எழுதிக் கொடுப்பதுடன் முப்பதுக்கு மேற்பட்ட நினைவு மலர்களையும் (கல்வெட்டுகளையும்) எழுதியுள்ளார். சமூக சேவை, பொதுப் பணிகளில் ஆர்வத்துடன் சிறுவயது முதல் செயற்படும் இவர் நிலாவெளி பலநோக்குக் கூட்டுறவுச் சங்க நிர்வாக சபை உறுப்பினராகவும் (1974 – 1980) நிலாவெளி உப்பு தொழிலாளர் சங்கத் தலைவராகவும் (1980–1985) நிலாவெளி பொது நூலக வாசகர் வட்டத்தின் செயலாளராகவும், “நிலாமகள்” சஞ்சிகை இணை ஆசிரியராகவும் செயற்பட்டதுடன் தற்போது விவசாய சம்மேளனத் தலைவராகவும் பங்காற்றி வருகின்ற கவிஞரை நலமுடனும் வளமுடனும் நெடுநாள் வாழ வாழ்த்தி மகிழ்கின்றோம்.

அழகல்ல முருகா - நகுலேசன்

நோயின் கொடுமையை விட
கொடியது இந்தக் காவல்
கடவுளை-கோயிலையே
மறை பொருளாக்கிய அவலம்
யாருடைய அதிகாரமோ
அழகல்ல முருகா!

மூடிய சுவருக்குள்
மெய் நிகர் படக்காட்சியாய்
உன்னையும் ஓடுக்கும்
வலி தாங்க முடியவில்லை

மக்கள் இல்லாத திருவிழாவுக்கு
அர்த்தம் என்ன முருகா!
மக்கள் சமய நல்லூர்
மகத்துவத்துக்கு பொருளேது தலைவா..!

எங்கே அந்த பூமி? - அஷ்வினிவைவயந்தி

எங்கே
நான் இருக்கிறேன் எனத் தெரியாது
இங்கே எனக்கு பழக்கப்படாத - ஆனால்
எப்போதோ அனுபவித்த
சில சுகங்களை
அனுபவிக்க முடிகின்றது!

நான் இதுவரை வாழ்ந்த
வாழ்வெல்லாம் அரைகுறையாய்
ஞாபகத்தில் வந்துபோகின்றன
உண்மையில் எனக்கு என்ன நடந்தது?
யூகிக்க முடியவில்லை
என்னால்!

ஓலைக் குடில்களும்
ஓடியாடும் சிறுவர்களும்
வீட்டுத் திண்ணைகளும்
பாக்கு இடிக்கும் கிழவிகளும்
ஆலமர நிழலும்
ஊர் பஞ்சாயத்து கிழவர்களும்
வாழும் இதுபோல் ஓர் இடத்தை
எப்போதோ பார்த்த ஞாபகம்!

குச்சிஜஸ் குளக்கட்டுசாமி
ஒரு சூபாய் மிட்டாய்
ஒப்பந்த விளையாட்டு
கள்ள மாங்காய்
காட்டுவழிப் பயணம்
கஞ்சிசோறு
கண்ணாமூச்சி ஆட்டம்
இவையெல்லாம்
எப்போதோ நான்
அனுபவித்த நிஜங்கள்!

மண்ணை நனைத்த மழை
தினந்தோறும் குளிப்பாட்டிய வெயில்
வயல்வழி கால்நடைப் பயணம்
வெறுங்கால் பேசும் புழுதி வாசம்
பட்டம் விட்ட வானம்
இவையாவும்
என்னிடம் ஏதோ
சொல்ல முற்படுகின்றன!

எனக்குள் ஓர் அனுமானம்
காலச் சுழலுக்குள் நான்
மாட்டிக் கொண்டேனா?
என்னைச் சுற்றி
என்னதான் நடக்கின்றது?

மாடி வீடுகளும்
தார்ச்சாலைகளும்
வாகன ஓட்டங்களும்
மனிதனின் ஓலமும்
கொரோனா பீதியும்
மரண செய்திகளும்
கேட்டுக் கொண்டிருந்த பூமி எங்கே
என்று என் மனதும் மூளையும்
சண்டையிட்டுக் கொள்கின்றன!

ஒரு சில விநாடிகளில்
என் இமைகள் திறக்கின்றன
அந்தபூமி இங்கேதான்
பத்திரமாய் இருக்கிறது
வானொலி அறிவிக்கின்றது!

இன்மை

சிறுகதை

இராஜேஸ்கண்ணன்

மழை மெதுவாகத் தூவியது. கரும்புகை படிந்த கண்ணாடித் தட்டொன்றின் வழியே கசியும் மங்கலொளியாய் கடல்மேல் சரிந்திருந்தது. வானத்தில் தொங்கிய மேகங்கள் வழியே கசியும் மறைந்து சூரியஒளிச் சிதறல்கள். கரையை நோக்கி மெல்ல உருண்டுவரும் அலையின் முதுகில் ஏறிவந்திருந்த குளிர் காற்றின் மெல்லிய வருடலால் தூவிய சாரல் உடல் அணுக்களில் இனம்புரியாத ஓர் எதிர்பார்ப்பை ஏற்படுத்தியது. சுமந்துவந்த பயணப் பைகளை கடையொன்றின் முன்புறத் தாழ்வாரத்தில் வைத்துவிட்டு “கோல்ட் லீவ்” ஒன்றை வாங்கி வாயில் வைத்து பற்றவைத்து உள்ளிளுக்கும் போது உடல் அணுக்களில் ஒரு கணகணப்பு தொற்றித் தூவியது. உள்ளிளுத்த தடித்த புகைத்திரள் ஐதாகி வெளியேறி ஈரத்தில் நனைந்த காற்றில் கரையத்தொடங்கியது. காற்றில் கலந்த புகையின் வாசனை ஒருவித கிறக்கத்தை உருவாக்கியது.

வீட்டில் முற்றத்தில் நிமிர்ந்து நிற்கும் தென்னையில் ஓலைகள் குளிரில் விறைத்து, கிற்றுக்கள் உரசிக்கொள்ளும். எப்போது வாசலடித் தென்னையின் சாமரம்வீசும் ஓலை ஒன்றில் சாவகாசமாக அருகிருந்து கிசுகிசுக்கும் சோடிக் காகம் இன்றும் இருக்கும். “காகங்கள் சோடி மாறாதாம் அப்பிடியே?”... நீலவூற்றிய பொழுதொன்றில் சோடிக்காகத்தை அண்ணார்ந்து பார்த்து வெகுளியாக அவள் கேட்டது இப்போது ஏன் ஞாபகம் வருகிறது? வாய்ப்பானதை நினைந்துருகவும், வாய்ப்பற்றதை அழித்தொழிக்கவும் நமக்குக் கிடைத்த வல்லபம் அது!

சாரல் சற்றுத் தூறலானது. இது மழையாகப் பெருகலாம் என்று எண்ணியபடி, தணல் பூத்திருந்த சிகரெட்டின் அடிக்கட்டையை கீழே போட்டு செருப்பால் மிதித்து நசுக்கி

நூர்ந்துபோனதை உறுதிப்படுத்திக் கொள்ளாமலே, பயணப் பைகளைத் தூக்கிக்கொண்டு புறப்பட உன்னிய தருணம்தான் “ஹக்ஸ் ரொபி” ஞாபகம் வந்தது. வாயில் கரைந்து வீசும் நிக்கொட்டின் வாசனையை மறைத்து இன்னொன்றாய் மாற்றும் வல்லமை “ஹக்ஸ் ரொபிக்கு” இருப்பதை முதலில் கண்டறிந்தவன் ஜன்ஸ்லீனிலும் மேலானவன்! பயந்து, ஒளித்துப் புகைவிட்ட அந்த நாட்களில் கொய்யா இலை பிய்த்து வாயில் போட்டு குதப்பிய பழக்கம் எப்போது மாறிப்போனது?

பக்கத்து இருக்கையில் வந்து இருக்கிற வர்களுக்கு சிகரெட் மணம் பிடிக்குமோ? இப்படியான தருணங்களில் பொது இடத்து நாகரிகம் தெரிந்தவனாக சிரத்தையோடு நடப்பதில் ஒரு பெருமை.

ஒரு கையில் தனது அலுவலகத் தேவைக்கான உடைகளும் கோப்புக்களும் உள்ள பயணப்பை. மறுகையில் செல்லக்குட்டி சொல்லி விட்டு வாங்கிய சில ஆடைகளும் றம்புட்டான், மங்குஸ்தான், ஸ்ரோபரி அடங்கிய இன்னொரு பயணப்பை.

மழைத்தூறல் மூக்குக் கண்ணாடியில் விழுந்து, எதிரே வந்து கடந்துபோகும் வாகனங்கள் பாய்ச்சும் ஒளி நெருப்பில் கலந்து கண்ணாடியில் கரைந்து சுவறியது. தொலைவில் ஏறவேண்டிய பஸ்ஸின் பெயர்ப்பலகை பிளம்பாய் ஒளிகாலி வலமிருந்து இடமாய் ஓடிக்கொண்டிருந்தது. வேகமாக நடந்து “பஸ்”ஸினுள் ஏறிவிடவேண்டும். நடை வேகம் எடுத்தது. நடை பறியவில்லை. கூதலிலும் உடல் உள்ளே வியர்த்தது. மழை பெருத்து நனைந்துபோய்விட்டால் உடம்பு நசுநசுத்துப் போய்விடும். சமை குறைந்த பயணப்பையை தூக்கிச் செல்லும் வலது கையைத் தூக்கி கமக்கட்டை மோந்து பார்க்க மனம் ஏவியது. வரும் போது விசிறிய “பிளக்ரைட் கொலோன்” வாசனையுடன் வியர்வையில் சுவறிய சிகரெட் வாசனையும் கலந்து நல்லாகவே இருப்பதான ஒரு புத்துணர்வு.

“பஸ்”ஸில் நிறைக்கப்பட்டிருந்த ஏ.சீ. குளிர் ஏறும்போதே முகத்தில் இதமாய் தடவியது. ஏனோ, தலைமுழுகிய நாட்களில் அருகிருக்கும்போது, துடைத்துக் காய்ந்த கூந்தலில் நுழைந்து வெளிவரும் காற்றுச் சுமந்துதரும் சுகம் ஒன்று மனதுள் கசிந்தது.

பஸ்ஸுக்குள் பரவியிருந்த மெல்லொளியில் இருக்கக்கான இலக்கத்தைக் கண்டடைய வேண்டும். பயணப்பைகளை வெறுமையாயிருந்த ஓர் இருக்கையில் வைத்துவிட்டு, நீர் கசிந்து கிடந்த மூக்குக் கண்ணாடியைக் கழற்றி துடைத்துப் போட்டபடி இருக்கை இலக்கம் தேடும் முயற்சி. கையில் கனத்துத் தொங்கும் சுமைகளை எப்படியாவது இறக்கிவிடவேண்டும் என்ற உத்வேகம். செல்லக்குட்டிக்கு வாங்கிச் செல்லும் எல்லாவற்றையும் பாதுகாப்பாக வைத்தாக வேண்டும். இரவு முழுவதும் பயணம் செய்து காலையில் வீட்டில் நுழையும்போது சொல்லிவிட்ட பொருள்களுக்காக காத்திருந்து ஓடிவந்து அணைத்துக்கொள்வாள். நீண்ட பயணத்தில் பயணப்பைகளுக்கு எதுவும் நேர்ந்து விடாமல் பத்திரப்படுத்தவேண்டும்.

வழமைபோலவே முன்கூட்டியே பதிவு செய்த ஜன்னலோர இருக்கை. இலக்கம் 26. பயணத்தில் பூட்டிய ஜன்னல் கண்ணாடி வழியே வெளியே பார்ப்பதில் ஒருவகை இன்பம். இருள் சூழ்ந்த பயணத்தில் பூதம் போல் மல்லாந்து கிடக்கும் இருளைப் பார்ப்பதில் என்ன சுகம்? இதற்கேன் முன்பதிவு? கண்ணாடிச் சட்டத்துள் இருளை அடைத்து வைத்திருப்பதும், அருகில் இடதுபக்கம் இலக்கம் 25 இருக்கை இன்னொருவரைத் தாங்கிவைத்திருக்கப்போவதும் பயணத்தில் ஒருவித சுகத்தைத் தரும்.

பயணப் பைகளைப் பத்திரப்படுத்தியபின் இருக்கை 26 தரும் மெல்லின்பச் சூட்டில் உடலைப் புதைத்துக்கொண்டு சாய்மனைக் கட்டிலாய் இருக்கையை சரித்துக் கால்களை நீட்டிநிமிர்த்தும் போது நகரத்து அவசர அலுவல்களில் சில்லுச்சில்லாய் சிதறிப்போன அத்தனை உறுப்புகளும் மீண்டும் ஒன்றாக பிணைந்து விட்டதான ஒரு குதூகலம் தொற்றிக் கொள்ளும்.

வெளியே மலையாய்க் கவிந்து கிடக்கும் இருள் மழையில் நனைந்தபடி கிடக்கிறது. இருளை “பிறோம்” போட்டு மாட்டிய ஜன்னல் கண்ணாடியின் வெளிப்புறம் வியர்த்துப்போன கறுப்புடம்புபோல. கிணற்றடியில் குளித்துவிட்டு,

குறுக்குக் கட்டுடன் அவசரமாக வரும் அவளது முதுகில் உருண்டோடும் நீர் மணிகள் போல.

ஏ.சீ.யின் ஊதிவிடும் கூதலும் இருக்கை 26 தரும் மெல்லின்பச் சூடும் ஏதோ ஒன்றுக்கான ஏக்கத்தை கிளர்த்திக்கொண்டிருந்தது. நித்திரை வருவதற்கான எந்த அறிகுறியும் இல்லை.

இருக்கை 25 வெறுமையாகவேயிருந்தது. பஸ் பயணத்தை ஆரம்பிக்க இன்னும் பத்து நிமிடங்கள்தான். யாரும் முன்பதிவு செய்திருப்பார்கள். வருவார்கள். இந்த இடத்தில் இல்லாவிட்டாலும் நகரத்தைக் கடப்பதற்குள் ஏதாவது ஓரிடத்தில் யாரும் ஏறுவார்கள். யார் வரப்போகிறார்கள் என்ற நினைப்பில் மீண்டும் மீண்டும் போட்டு அடித்தபடியிருந்தது.

பஸ் பயணத்தைத் தொடங்கியது.

யார் வருவார்கள் என்று பஸ் நடத்துனரிடம் கேட்டுவிடலாமா? யார் வந்தால் உனக்கென்ன? என்று கேட்டுவிட்டால்.... இருக்கை 25 வெறுமையாக இருப்பதை அவனும் கவனித்திருப்பான்தானே! ஏன் வீணான விண்ணாணம் உனக்கு என்று கேட்டுவிட்டால்....

கண்களை இறுக மூடிக்கொண்டால் நித்திரை வந்துவிடும். ஒன்று தொடக்கம் நூறு வரை மெதுவாக எண்ணினாலும் நித்திரை வந்துவிடும். மனம் குரங்காய் தாவியது. எதிரே ஒளியைப் தூவியபடி நின்றுகொண்டிருந்த நகரத்து வீதி விளக்குகள் சம இடை வெளியில் பஸ்ஸின் பின்னே ஓடியோடி மறைந்து கொண்டிருந்தன.

சில தருணங்களில் உலகில் அருகில் இருப்பதைவிட அப்பால் இருப்பவை பற்றி நினைப்புகளே அரித்தபடியிருக்கின்றன. அப்பால் இருப்பவை என்றால்கூட, அவை இருப்பவை என்று திருப்திப்பட்டுக் கொள்ள முடியும். அவ்வாறில்லாமல் இல்லாத ஒன்றுக்காகவே இந்த மனது பேதலித்துப் போகின்றது. நிரந்தரத்துக்கும் இன்மைக்கும் இடையே அந்தரத்தில் அலைகின்றது.

வெறுமையாய் கிடந்த இருக்கை தத்துவத்தைப் பிறப்பித்தது. நல்லவேளை தத்துவம் கூட மனதில் எழும் ஆசைபோலவே அந்தரங்கத்தில் தான்!

பஸ் வேகமெடுத்தது. இருள் பஸ்ஸை நிறைத்துக் கவிந்தது. ஓடிச்செல்லும் வேகத்தில், கூதல், இருளுடன் குழைக்கப்பட்டு எங்கும் பூசப்பட்டது. இருக்கை 25 அப்படியே கிடந்தது.

தற்செயலான தொடுகை. மிருதுவான ஸ்பரிசம். தூக்கத்தில் கலைந்து காற்றில்

அசையும் வாரித்தூக்கி கட்டிய கேசம். மெதுவாய் வீசும் உடலின் வாசனை. ஆழ்ந்த உறக்கத்தில் தன்னுணர்வின்றி தோளோடு சாயும் முகம். கலைந்தசையும் மார்க்பை மூடிய ஆடை. கூதலிலும் வியர்த்து மினுங்கும் சங்குவளையக் கழுத்து.

இருக்கை 25 இவற்றால் நிரப்பப்பட்டால்..... உயிர்ப்புப்பெற்றால்.....

திரண்டு கவிந்த இருளை கிழிக்கும் கூர்மையோடு கிடந்த கண்களில் ஏதோ வழிந்து ஓடி இருளில் கலந்துவிட முனைகிறது.

இருள்தான் இருப்பை மறைக்கிறது. இன்மையை காக்கின்றது. ஏக்கம் இருளாய் பிரவாகித்து தூக்கத்தையும் மறைத்தது.

நீண்ட இரவின் முடிவில் புலர்வு.

அப்போதும் இருக்கை 25 வெறுமையாகவே.

பயணப் பைகளை பத்திரமாக எடுத்துக் கொண்டு இறங்கும் போது மலையாய் கவிந்துகிடந்த இருளை மீண்டும் சூரிய ஒளிச் சிதறல்கள் நிறைத்திருந்தது.

அதிகாலைநேரம் பெரும் பண்ணையொன்றில் திக்குத் திக்காகத் தடல்புலாகத் தொழிலாளர்கள் கூடிக்கூடித் தமக்கென ஒதுக்கப்பட்ட வேலைகளைச் சுறுசுறுப்புடன் நிறைவேற்றிக் கொண்டிருக்கிறார்கள். தொழிலாளர்கள் மீதுகொண்ட மேலான நம்பிக்கை காரணமாகப் போலும் மேற்பார்வையாளர்கள் என்று எவருமில்லாமலே வேலைகள் துரிதமாக நடைபெற்றுக் கொண்டிருந்தன.

பண்ணை எல்லையின் வேலி ஓரமாக இரு தொழிலாளர்கள் நெற்றிவியர்வை நிலத்திற் சிந்தி ஒருவர் பின் ஒருவராக மும்முரமாக வேலை செய்துகொண்டிருந்ததை வீதி ஓரமாகப் போய்க்கொண்டிருந்த நான் பார்வையிட்டபோது என் மனதில் ஒரு சங்கடம் ஏற்பட்டது. அந்த இருவரில் முன்னேபோய்க் கொண்டிருந்தவர் ஆழமான சதுரக் குழிகளை வெட்டிக் கொண்டே போகிறார். பின்னே செல்பவர் அந்தக் குழிகளை மண்போட்டு மூடிக்கொண்டே போகிறார்.

நான் போகும் அதேவீதியில் எனக்கு முன்னால் போய்க்கொண்டிருந்தவர்களும் இதேவேலைக் காட்சியைப் பார்த்துக் கொண்டதான் போகிறார்கள். 'அக்கம் பக்கம் எது நடந்தாலும் எமக்கென்ன, தாம் உண்டு தம் வேலையுண்டு' என்ற கொள்கையில் அவர்கள் போகிறார்கள். ஆனால் எனக்கென்னவோ என் மனச் சங்கடம் தீர்க்கவேண்டும் போலிருந்தது.

அவ்விருவரும் வேலைசெய்து கொண்டிருக்கும் வேலியோரத்துக்குச் சமீபமாகச் சென்று, "அண்ணன்மாரே, உங்கள் வேலை நேரத்தில் உங்களைக் குழப்புவதற்கு முதலில் மன்னிப்புக் கேட்கிறேன். நீங்கள் இவ்வளவு சிரமப்பட்டுச் செய்யும் வேலைபற்றி ஒருசந்தைக்கே கேள்வி. முன்னே செல்பவர் இத்தனை பாடுபட்டுக் குழி வெட்டிக்கொண்டு செல்லப் பின்னே செல்லும் நீங்கள் அதனை அலட்சியமாக மூடிக்கொண்டே போகிறீர்களே? அவரும் அதைப் பொருட்படுத்தாமல் போய்க்கொண்டிருக்கிறாரே. எனக்கு ஒன்றும் புரியவில்லையே", என்றேன். "ஓ அதுவா" என்று சர்வசாதாரணமாகக் கேட்டவர் தலைப்பாகையாய்க் கட்டியிருந்த கைத்தறித் துவாயைக் கழற்றி எடுத்துக் கன்னத்து வியர்வையைத் துடைத்தபடி எனது சார்பில் ஒருநிமிடம் வேலைக்கு ஓய்வு எடுத்துக்கொண்டு கூறத் தொடங்கினார்.

"உண்மையிலே இந்தவேலை மூவருக்குப் பொறுப்பளிக்கப்பட்டது. முன்னே செல்லும் முதலாம் நபருக்குக் குழிவெட்டும் வேலை, இரண்டாம் நபருக்கு அந்தக் குழியில் ஒவ்வொரு தென்னம்பிள்ளையை வைத்து நேராகப் பிடித்துக் கொள்ளும் வேலை. மூன்றாம் நபராகிய எனக்குக் குழிகளை மூடிச் செல்லும் வேலை. என்னசெய்வது, இரண்டாம் நபர் இன்று ஏனோ வேலைக்குவரவில்லை. பாவம் திடீர் சுகயினம் போலும். கொரோனாவோ தெரியவில்லை. அவர் வரவில்லை என்பதற்காக நாம் எமக்கென ஒதுக்கப்பட்ட கடமையைக் கை விடலாமா? அதுதான் நாம் இருவரும் எமக்கெனப் பொறுப்பளிக்கப்பட்ட எமது கடமையைச் சரிவரச் செய்துகொண்டிருக்கிறோம். இப்போது புரிகிறதா எமது வேலையும் எமது கடமை உணர்வும்", என்றாரே பார்க்கலாம்.

“நெருடற் பித்து” (PARANOIA) என்ற குழப்பமான மனக்கோலம் பின்நவீனத்துவக் கலைப்படைப்பாளிகளின் சிறப்பான கூறு பொருளாகவுள்ளது. பின்நவீனத்துவச் சூழல் மட்டுமன்றி, போர், ஓடுக்கு முறை, மேலாதிக் கத் திணிப்பு, இடப்பெயர்ச்சி அவலம், இடை விடாச் சுரண்டல் வலைப்பின்னல் முதலாம் சமூக அழுத்தங்களும் “நெருடற்பித்து” என்ற மனக்கோலத்தையும் ஆளுமைக் குலைவையும் சிந்தனைச் சரிவையும் தோற்றுவித்து விடு கின்றன. நேர்மனக்கோலம் மற்றும் எதிர் மனக்கோலம் ஆகியவை முரண்படும் சமூக இருப்பிலிருந்தே மேலெழுகின்றன.

இலக்கிய ஆக்கங்கள் மட்டுமன்றி ஓவியம், சிற்பம், நாடகம் திரைப்படம் முதலாம் கலைப் படைப்புக்களில் விலகிய ஆளுமை கொண்ட பாத்திரப் படைப்புகள் நெருடற் பித்து நிலையுடன் நீட்சி பெறுகின்றன.

அவ்வகை இயல்புகள் மிக விரிவாக உளவியலிலே நோக்கப்படுகின்றன. நடப் பியல் வாழ்விலிருந்து மீண்டெழும் மாறு பட்ட அனுபவ வழியாகவும், குலைவு அறி கையை அடியொற்றியும் பாத்திரங்கள் கலைப்பெறுமானத்தை எட்டுகின்றன.

சாதாரண நிலையிலிருந்து விலகிய நிலையை விளக்கும் கருத்து வடிவமாக இந்தச் சொல் உளவியலிலே உருவாக்கம் பெற்றது. சமய நிலையில் இல்லாதவற்றை இருப்பது போல கருதும் ‘இல்பொருள் இருப்பு நம்பிக்கை’ (DELUSIONAL BELIEF) உடையோராய் இருத்தல் நெருடற்பித்தின் ஒரு வகையினர். அவர்களைத் ‘தூய்மையான நெருடற்பித்துக் கொண்டவர்கள்’ என ஆய்வா ளர் கராப்பிலின் அடையாளப் படுத்தினார்.

உலகியல் நிலையில் இல்பொருள் இருப்பில் நம்பிக்கையுடையோர் கிரேக்கத் துன்பியல் நாடகத்தின் பாத்திரங்களாக இடம் பெற்றுள்ளனர். இந்திய மரபில் காவியங்களில்

இடம்பெற்றுள்ள எதிர்மறைப் பாத்திரங்கள் ‘நெருடற்பித்து’ நிலையை வெளிப்படுத்தினர்.

தம்மைப்பற்றிய நிலையில் இல்லாதவற்றை இருப்பதுபோல் கருதும் சிந்தனை பல உளவியற் பிரச்சினைக்கும் ஆளுமைக் குலைவுக்கும் இட்டுச் செல்லவல்லது. வன் செயலில் ஈடுபடும் தாக்கமும் அவர்களிடத்தே முகிழ்ப்புக் கொள்ளும் மிகையான அவாநிலையில் எழும் பயம் நாசவேலைகளுக் கும் இட்டுச்செல்லவல்லது. அத்தகைய இயல் புகளே மகாபாரதப் பெருங்காவியத்தின் கதை நீட்சிக்குரிய பாத்திரங்களை உருவாக்கியது.

தமக்கு எதிராகவே மற்றவர்கள் செயற் பட்டுக் கொண்டிருக்கிறார்கள் என்ற அச்சம் நெருடற்பித்து உடையோரின் ஆளுமையிலே செயற்பட்டுக் கொண்டிருக்கும். ‘நெருடற் பித்து’ நிலை இணைப்புறு பயத்தில் (PHOBIA) வேறுபட்டது. இணைப்புறு பயத்தில் யாதா யினும் ஒரு பொருளுடன் பயம் தொடர்பு பட்டு நிற்கும். அப்பொருள்மீது குற்றம் சுமத்துதல் வஞ்சம் தீர்த்தல் நிகழாது. ஆனால் நெருடற்பித்தில் அந்தப் பொருள் மீதோ மனிதர்மீதோ குற்றம் சுமத்துதல் அல்லது வஞ்சம் தீர்த்தல் செறிவுடன் முன்னெடுக்கப் படும். இவ்வாறான பாத்திரங்கள் கதை வளர்ச் சியின் நீட்சிக்குக் கைகொடுத்த வண்ணம் இருக்கும்.

நியாயமான ஒரு விபத்து நிகழும் பொழுது, அது தற்செயலாக நிகழ்ந்துவிட்டது என்று சாதாரண உள்சமநிலையிலுள்ளோர் நம்புவர். ஆனால் நெருடற்பித்துக் கொண்டோர் அது திட்டமிட்டு ஆக்கப்பட்டது என்றும், வேண்டுமென்றே செய்யப்பட்டது என்றும் வலிமையாக மண்பதிவு கொள்வர்.

நிகழ்ச்சிகள், எண்ணங்கள், கருத்துக்கள், தொர்பான ஒருச்சாய்வான (BIAS) நிலை அவர்களிடத்துக் காணப்படும். கலை இலக் கிய ஆக்கங்களில் துன்பியல் விசையை

உருட்டிவிடுவதற்கு இத்தகைய மனக்கோலம் துணை செய்தவண்ணமிருக்கும்.

மேற்கூறிய பண்பு, சூழலின் அழுத்தங்களால் உருவாக்கம் பெற்றதென்பது ஆய்வாளர்களின் கருத்து. நடப்பியலில் இருந்து விலகல், நிராகரிப்பு, பழிவாங்கல், நம்பிக்கை இழப்பை சூழல் உருவாக்குதல், முதலாம் காரணிகள் அத்தகைய மனக்கோலத்தை உருவாக்குவதில் பங்கு கொள்கின்றன.

தம்மை நடுநாயகப்படுத்திய ஒருபக்கச் சிந்தனைகளும் ஒற்றைப் பரிமாணத் தற்காட்சியும் அவர்களிடத்தே மேலோங்கி நிற்கும் அழுத்தம் நிரம்பிய சமூகச் சூழலில் தம்மை நிலைநிறுத்திக் கொள்வதற்குரிய ஏற்பாடாக அது அமைகிறது.

இந்த உளவியல் தோற்றப்பாட்டை ஓவியர்கள் தமக்குரிய கலை வெளிக்குக் கொண்டு வந்துள்ளனர். 'நெருடற்பித்து ஓவியம்' என்ற தனித்துவமான துறை வளர்ச்சி கொண்டுள்ளது. இத்துறையில் ஓவியர் **லான்யல் பாக்கர்ன்** பங்களிப்பு விதந்து குறிப்பிடப்படுகின்றது.

வேறு பல ஓவியர்களும் பலகோணங்களிலும் முரணுறு சேர்மான இணைப்புக்களை முகத்தில் இணைத்தும் சூழலில் மாறுபட்ட இடர்களை விசிறியும் நெருடற்பித்து ஓவியங்களை வரைந்துள்ளனர்.

பிரபல ஓவியர் **சல்வடோர் லால்** ஓவியத்துறையில் 'நெருடற்பித்து உற்றறிகை நிலை மாறும் முறை' (THE PARANOID CRITICAL TRANSFORMATION METHOD) என்பதை ஓவியப்புலத்தில் அறிமுகம் செய்துள்ளமை குறிப்பிடத்தக்கது. 'சித்தப்பிரமை நிலையின் பொருள் கோடலாக அமையும் தருக்க நிலையற்ற அறிவின் வெளிப்பாடு' என அதற்கு அவர் விளக்கம் தந்தார். புற உலகை விளங்கிக் கொள்வதற்குரிய தனித்துவமான மாற்று அணுகுமுறையாக அது அமையும் என்பது அவரது துணிபு.

உளப்பகுப்பு உளவியலை அடியொற்றிய பன்முக வளர்ச்சியின் ஒரு நீள்கிளையாக நெருடற்பித்து ஓவியங்கள் மேலெழத் தொடங்கின.

அரங்கியலும் 'நெருடற்பித்து அரங்கு' என்ற தனித்துவமான அழகியல் வளர்ச்சி நிலைகொண்டு வருகின்றது. கேவின் ஜோன்ஸ் என்ற நெருடற்பித்து பாத்திரத்தை

நடுநாயகப்படுத்தி **மீச் டொகேர்த்த்** ஓர் ஆக்கத்தை எழுதி அதனை நெறிப்படுத்தி அளிக்கை செய்தார். கேவின் ஜோன்ஸ் என்ற பாத்திரத்தை நெருடற்பித்துடன் அலைய விடாது மீட்டெடுப்புச் செய்யும் ஆக்க விசையுடன் அந்த அரங்கு கட்டமைப்புச் செய்யப்பட்டுள்ளமை குறிப்பிடத்தக்கது. வீழ்ச்சியை மீட்டெடுத்து நெகிழவைத்தல் மேற்கொள்ளப்பட்டுள்ளது.

நாடக எழுத்துருவாக்கத்தில் முக்கியத்துவம் பெறும் ஆளுமை கொண்டவரான **ரஸ்கா ஷால்ராஸ்** எழுதிய நெருடற்பித்து தொடர்பான ஆக்கம், தயாரிப்பு நிலையில் சிக்கலானதாகக் காணப் பெற்றாலும், அளிக்கை நிலையில் செறிவுமிக்க தாக்கத்தை ஏற்படுத்தியதாக திறனாய்வாளர் குறிப்பிடுவர்.

'தனி நடிப்பு நாடகம்' என்பது மிகுந்த சிக்கலும் சிரமமும் கொண்ட தயாரிப்பு எல்லைகளைக் கொண்டது. தனிநபரின் குரல் மொழியோடும் உடல் மொழியோடும் ஆக்கத்தை எழுச்சிகொள்ளச் செய்தல் என்பது அறை கூவலுக்குரிய செயற்பாடு. 'நெருடற்பித்து' என்ற தலைப்பில் உருவாக்கப்பட்ட அந்த நாடகத்தை பிரபல இயக்குனர் **மொசென் ஹெல்ம்** நெறிப்படுத்தினார். நெருடற்பித்துக்கு உள்ளான ஒரு பெண்ணின் அவல நிலையும் மீட்டெடுப்பும் நாடகத்தின் கருப்பொருளாக வுள்ளது.

அவ்வகை இயல்புகளைக் கலை வெளிக்கு கொண்டுவரும் பல்வேறு தயாரிப்புகள், அரங்கியலில் இடம்பெற்று வருகின்றன.

ஆடற்கலையிலும் நெருடற்பித்தின் உடல் உள மற்றும் மனவெழுச்சி வெளிப்பாடுகள் கட்டற்ற எழுநடை (FREE STYLE) நிலையில் வெளிப்படுத்தப்படுகின்றன.

நவீன ஆடலுடன் உறவாடும் இந்திய ஆடற்கலைஞர்கள் மேலைத்தேய முறைகளையும் இந்திய அணுகுமுறைகளையும் செழுங்கலவை (Blend) நிலையில் உருவாக்குகின்றனர். அந்த மனக்கோலங்களுக்கு கலை வடிவம் கொடுக்கின்றனர்.

அவ்வகை ஆடலின் ஒரு வகை சொல் மொழியற்ற தூய உடல்நிலையிலும் இசைப்பா கலந்த நிலையிலும் ஆடப்படுகின்றது. அதற்கென உரிய தனித்துவமான இசைப்பாடல்களும் ஆக்கப்பெற்று வருகின்றன.

லா லா லா என்ற பல்லவித் தொடரில் **கரன் லான்யல்** எழுதிய உள நெருடற்பித்துப்

பாடல் புகழ்பெற்ற ஆக்கங்களுள் ஒன்றாகக் கருதப்படுகின்றது. அதன் தொடர்ச்சி வருமாறு:

அந்தப் பகல்

கரிய இருளிலும் நெருக்கமானது.

நான் பயப்பிடிப்பில் உள்ளேன்.

எனது அறையின் வெளிச்சம்

எனக்குத் தெரியாத

கூட்சுமையுள்ளது.

ஒவ்வொன்றாக

நான் பழக்கத்தில் உழல்கின்றேன்.

நான் உளநலக்கேட்டில்

உள்ளேனோ அல்லது

கனவின் விழிப்பா -

இப்போ என்னால் தப்ப முடியாது

நெருடற்பித்தை அடிப்படையாகக்கொண்ட திரைப்படங்களும் ஆக்கப்பட்டு வருகின்றன. சில படங்கள் திகிலூட்டுபவையாகவும் ஆக்கப்படுகின்றன. திரைப்பட நுட்பங்கள், அவ்வகை உள, உடல் நிலையை வெளிப்படுத்துவதற்கு சாதகமான நிலையில் உள்ளன. இருளும் ஒளியும் அண்மைப்படுத்தலும் தூரப்படுத்தலும் சூழவுள்ள பொருட்களைக் குறியீடுகளாக்குதலும், பிற்பாய்ச்சலைத் தொடர்புபடுத்தலும், கனவுடன் உறவாட வைத்தலும், என்றவாறான பல்வேறு நுட்பங்கள் ஒலிஒளி வடிவில் பரவ விடப்படுகின்றன.

நாட்டார்கதை, ஆடல்பாடல், கூத்து முதலியவற்றிலும் நெருடற்பித்தை அடிப்படையாகக் கொண்ட ஆக்கங்கள் இடம்பெற்றுள்ளன. அவ்வகை இயல்புகொண்ட அரசர்களும் பிரபுக்களுமே பெரும்பாலான ஆக்கங்களின் கதைமாந்தராக இடம்பெற்றுள்ளனர். நாட்டார் வாழ்வில் இடம் பெற்றுவரும் அடக்குமுறைகளின் இயல்புகளை சாமானியர்களின் புலக்காட்சியூடாக விளக்குவதற்கு அத்தகைய பாத்திரங்கள் இயல்பான தெரிவுகளாகவுள்ளன.

சர்ரியலிச வெளிப்பாடுகள் கொண்ட நாவல்கள் புனைவதற்கு அத்தகைய நாட்டார்கதைகள் முற்காட்டுகையாக இருக்கின்றன என்று குறிப்பிடலாம். அபத்த இலக்கியம் மற்றும் அபத்த அரசங்களின் உருவாக்கத்துக்குமுரிய விசையை நெருடற்பித்து நடத்தைகள் வழங்கியுள்ளன.

உளவியலுக்கும் கலைஇலக்கிய ஆக்கங்களுக்குமுள்ள தொடர்புகள் நீண்ட தொடராகவுள்ளன.

ராரின்சன் குருசோ மாட்டிக் கொண்ட தீவாய்..

இஸ்ரேல் வைரஸ்ஸுந்து தப்ப நனைக்கும் பலஸ்தீன நகரமாய்.

என் உடல்.

சாய தோள் இல்லை குலுக்க கை இல்லை பார்த்த முகம் இல்லை முகமடி ப்ரஜையானேன். பாதுகாப்பு வேல் போட்ட முகாமுக்குள் என் மூச்சு- வேல் மீர்னால்தண்டனை பெறும் ஏதல்யாய் சிதா..

இன் எதற்கு எனக்கு சிறைக்கூடம் என் உடலை சூனாது எனக்கு சிதா.

வானிலை

சிறுகதை

தேவகி கருணாகரன்
சி.டனி, அவுஸ்திரேலியா

(காக்கைச் சிறகினிலே சஞ்சிகை நடத்திய “உலகத் தமிழ் அறிவியல் புனைவு 2050களில் புவியியல் தமிழர் வாழ்வு” சிறுகதைப் போட்டியில் பரிசு பெற்ற கதை)

“மீரா!! எனது ஆய்வறிக்கையை, சர்வதேச தமிழ் ஆராய்ச்சி மாநாட்டில் சமர்ப்பிப்பதற்கு ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டுள்ளது!” என மீரா சென்றுகொண்டிருந்த பறக்கும் காரின் ஸ்பீக்கரின்னூடாக அவள் கணவர் கீரன் உற்சாகத்தோடு கூறினான்.

“எப்ப? எங்கே கீரன்?”

“இந்த வருசம் 2055 மே மாதத்தில், சி.டனி பல்கலைக் கழகத்தில் நடைபெறும். என் ஆய்வறிக்கையின் தலைப்பு ‘தமிழ்மொழி வளர்ச்சியிலும், தமிழ்மொழியைக் கற்றுக் கொள்வதிலும் நியூரோலிங்க்சிப் தொழில்நுட்பத்தின் பயன்பாடு”

“கீரன்!! நீ எங்கள் தமிழ் இனத்திற்கே பெருமைதேடி தந்திருக்கிறாய். ஐ லவ்யூ டீயர்”

“இன்னுமொரு சந்தோசமான செய்தி, மாநாட்டை நியுசவுத்வேல்ஸ் முதல் அமைச்சர் ராகவன் கிரிஷ்ணகுமார் திறந்து வைப்பாராம். வீட்டுக்கு வர இரவு நேரமாகும். எனக்கு காத்திருக்கவேண்டாம், லவ்யூ.” என்றான்.

புலம்பெயர்ந்த இடத்தில் தமிழ் அழியாமல் இருக்கவேண்டும் என்பது பெற்றோரதும் அவளதும் கனவு. கீரன் ஆராய்ச்சி மேற்கொண்ட தமிழ்ப்பீடம், சி.டனி பல்கலைக்கழகத்தில் ஒரு இருக்கையோடு ஆரம்பித்து இன்று ஐந்து இருக்கைகள்கொண்ட, பிரமாண்டமான ஆராய்ச்சி மையமாக திகழ்வதையிட்டு சந்தோசப்பட்டாள் மீரா.

கார் அவள் வதியும் பெண்டில்ஹில் புறநகரின் இருபதாவது மொட்டை மாடியில் உரிய இடத்தில் இறங்கி நின்றது. மீரா லி.பட்டில் மூன்றாவது தட்டிலிருந்த தன்வீட்டுக்குள் நுழையவும் அவள்பெற்ற செல்வங்கள் கதைப்பதுகேட்டு அங்கேயே நின்றுவிட்டாள்.

“கவின் உன்ரை ஃபரெண்ட் ரூபன், பள்ளிக்கூடத்திலே அழுதபடியே இருந்தான், ஏனாம்?” கவிதா, தம்பியாரிடம் கேட்க,

“அவன்ரை அப்பாவும் அம்மாவும் எந்த நேரமும் சண்டையாம். இப்போது பிரிந்து விட்டார்களாம். இனிமேல் ரூபன் ஒரு வாரம் தன் அம்மாவோடையும், அடுத்தவாரம் அப்பாவோடையும் மாறி மாறித்தான் இருக்கலாமாம், என்று சொல்லி அழுகிறான்,”

“பாவம். என் வகுப்பிலே படிக்கிற கென்னிண்ட அப்பா அம்மாகூட பிரிந்து விட்டார்களாம். அப்பா சீனாவுக்கே போய்விட்டாராம்.”

“அக்கா! எங்கட அப்பாவும் அம்மாவும் கூட பிரிந்துவிடுவினமா?” கவினின் குரலில் நடுக்கம், கண்கள் கலங்கின.

“இல்லையடா, எங்கட அம்மாவும் அப்பாவும் சண்டையே போடுறதில்லையே, ஆகையால் பிரியமாட்டார்கள்,” எனக் கவினின் முதுகைத் தடவியபடி சொன்னாள். மீராவின் கண்களில் நீர் திரையிட்டது.

பிள்ளைகளை பள்ளிக்கூடத்தில் இருந்து அழைத்துவந்த, இயந்திர ரொபோ ரோசி, அவர்களுக்கு பிஸ்கட்டும் பாலும் கொடுத்து, குளிக்க உதவி செய்து இரவு உடையும் அணிவித்

திருந்தாள். மீராவைக் கண்டதும், ரோசி “கிட்ஸ் ஹவ்பீன் குட். ஐ அம் ஒ.ப் நவ்.”

“ஓகே ரோசி” என மீரா சொல்லவும், அவளின் குரல்கேட்டு குழந்தைகள், “அம்மா!!” என ஓடி வந்து கட்டி அணைத்தனர். அவர்களைத் தழுவி முத்தமிட்டவள் “அப்பாவும் நானும் எப்போதுமே பிரியமாட்டோம், நீங்கள் கவலைப்பட வேண்டாம்!. லவ்யு குட்டிகள்!” என்றாள். பின்பு முகம் கை கழுவி உடை மாற்றிக்கொண்டு வந்து, இரவு சமையலைத் தொடங்கினாள். கவினும் கவியும் உயர்ந்த முக்காலி மேல் அமர்ந்தபடி கால்களை ஆட்டிக் கொண்டு தாயிடம் பள்ளிக்கூடத்தில் நடந்தவற்றைப் பற்றி உரையாடினார்கள்.

பிள்ளைகளுடன் அமர்ந்து இரவு உணவு உண்டபின், அவர்களை படுக்கைக்கு அனுப்பி விட்டு சமையலறையையும் சுத்தப்படுத்திவிட்டு பிள்ளைகளின் அறைக்குப் போனாள். கட்டிலில் படுத்தபடி ஐபாட்களில் கேம் விளையாடிக் கொண்டிருந்தவர்களிடம் “படுக்கிற நேரம்,” என ஐபாடை வாங்கி வைத்துவிட்டு, நெற்றியில் முத்தமிட்டாள்

கவின் “ஹெசுகுள்சீனு விளக்கை அணை?” என்றவுடன் அறை விளக்கு அணைந்தது.

படுக்கைக்குப் போன மீராவுக்குப் பிள்ளைகள் பேசியது நினைவுக்கு வந்தது. பெற்றோர் பிரிவதால் இந்த பிஞ்சு உள்ளங்கள் எத்தகைய மன உளைச்சலுக்குள்ளாகிறார்கள் ‘இந்த இருபத்தோராம் நூற்றாண்டில் தொழினுட்ப வியலால் உலகமெங்கும் பல நவநாகரீக முன்னேற்றங்களும் மாற்றங்களும் ஏற்பட்டிருந்தாலும், மனிதனின் உடை, உணவு மாறியிருந்தாலும் அவன் உள்ளத்தில் எழும் உணர்வுகள் அன்றும் இன்றும் ஒன்றுதானே. பிள்ளைகள் இன்றும் குடும்பமாக ஒற்றுமையாக வாழ ஆசைப் படுகிறார்கள்’ என நினைத்தவளின் கண்முன் தனது கடந்த காலம் படமாக ஓடியது.

மீராவின் பெற்றோர் கேதீஸ்வரியும் மயூரனும் பிறந்து வளர்ந்தது யாழ்ப்பாணத்தில். திருமணமான கையோடு 2015இல் சிட்னிக்கு புலம்பெயர்ந்துவிட்டனர்.

அவுஸ்திரேலியாவிற்கு புலம் பெயர்ந்த பல இன மக்கள் போல் தமிழரான கேதீஸ்வரியும் கணவரும் தமிழரின், கலை கலாசார விழுமியங்களை கட்டிக் காக்க அரும்பாடுபட்டார்கள். தமது தாய்மொழியை மறக்காமல் வீட்டில் தமிழிலேதான் பேசினார்கள், ஆறு வயது முதல் மீராவை சனிக்கிழமைகளில் தமிழ் வகுப்புகளுக்கு அனுப்பினார்கள். மீரா அங்கு தான் கீரனை சந்தித்தாள். அவர்களது நட்பு நாளொருவண்ணமும் பொழுதொரு மேனியுமாக

வளர்ந்து காதலாக மாறியது. இருவரும் உயர்தர பரீட்சையில் தமிழையும் ஒரு பாடமாக ஒப்புவித்துத் தேறியிருந்தார்கள். இப்போது அவுஸ்திரேலியாவின் பள்ளிக்கூடங்களில் தமிழ் ஒரு பாடமாக கற்பிக்கப்படுவதால் மீராவின் பிள்ளைகள் தமிழை ஒழுங்காகக் கற்றனர்.

மீரா பிறந்து வளர்ந்தது தமிழர் செறிந்து வாழும் பெண்டில்லில் புறநகர். இன்று அது அநேக தமிழ் கடைகளும் உணவகங்களும், எந்நேரமும் தமிழ் சினிமாப்பாட்டும் ஒலித்துக் கொண்டேயிருக்கும் ஒரு தமிழ் நகரம்.

2045^{ஆம்} ஆண்டில் ஒரு வெள்ளிக்கிழமை வேலை முடிந்து திரும்பிய மீரா, தலையில் தோய்ந்து மின்சார உலர்த்தியால் முடியை உலர்த்தினாள். தோள்வரை கத்தரித்திருந்த பட்டுப்போல் பளபளத்த கருங்குந்தலை வளைத்து மாநிற கன்னங்களை அணைத்தாற் போல் வாரிவிட்டு பச்சைப் பட்டுச்சேலையைக் கட்டிக் கொண்டு அழகு ததும்ப தாயிடம் போய், “அம்மா கீரனோடு கோயிலுக்கு போறேன். நாளைக்கு என்னை இந்த பூமியில் இல்லாத இடத்திற்கு கூட்டிட்டுப் போறாராம்” என்றாள்.

“பூமியில் இல்லாத இடமா?”

“எனக்கு ஒரு செப்ரைசாம்.”

சனிக்கிழமை காலை ஏழு மணிக்கே கீரன் தனது தானியங்கி காரில் வந்துவிட்டான். காரில் ஏறியதும் சீட் பெல்டை போட்டபடி,

“கீரன் எங்கே போறோம்? பிளீஸ் பிளீஸ் டெல்லி?” எனச் செல்லமாகக் கேட்டாள் மீரா.

“கொஞ்சம் பொறு மீரா இன்னும் அரை மணித்தியாலத்திலே உனக்குத் தெரிந்திடும்.”

அரைமணித்தியாலப் பயணத்தின் பின் ஒரு பெரிய கட்டிடத்தின் முன்கார் நின்றுது. ‘உல்லாசப் பயண ஸ்பேஸ்ட்ரவெல் ஸ்டேசன் ரூ மரங்கரூ ஹோட்டெல்’ என ஒளிரும் பெரிய எழுத்தில் எழுதியிருந்தது. மீரா பிரமித்துப் போனாள். விண்வெளியில் உள்ள மரங்கரூ ஹோட்டலைப் பற்றி கேள்விப்பட்டிருந்தாள், ஆனால் இப்போது!

“கீரன்! இங்கு போக நிறையச் செலவாகுமே!”

“என் ஆசை தேவதையே, விண்வெளிக்குப் போனபின் இன்னும் செப்ரைஸ்கள் இருக்கு, வா” என மீராவின் கரத்தை பற்றி அழைத்துச் சென்றான்.

“கீரன், ஹோட்டல் எவ்வளவு உயரத்தில் இருக்கிறது?”

“புவியின் கீழ்மட்ட கோள்பாதை 1200 கிமீ உயரத்தில் இருக்கிறது. இந்தப்பாதையில் தான் ஹோட்டல் நகர்ந்து கொண்டிருக்கிறது. ஹோட்டலில் இருந்து ஏணி போல் தொங்கும்

சுப்பெர்ஸ்ரொங்க் கேபிலில் தான் ஸ்பேஸ் எலிவேட்டர் (மின்தூக்கி) மேலும் கீழும் செல்கிறது. கேபில் கீழ் நுனியில் இணையும் தளம் (docking platform) அமைந்திருக்கிறது. இந்தத் தளம் புவியிலிருந்து 250 கிமீதூரத்தில் தொங்குகிறது.”

“ஓ!”

“இப்போது நாங்கள் ஏவுகணை வாகனத்தில் ஏறப்போறோம். இது போய் (launch vehicle) ஸ்பேஸ் மின்தூக்கியின் தளத்துடன் இணையும்” என்றான்.

அவர்கள் ஏவுகணை வாகனத்தில் அமர்ந்ததும் இரண்டு சீட் பெல்ட்டை குறுக்காக மாட்டிக் கொண்டனர். வளிமண்டலத்தைக் கிழித்துக் கொண்டு வாகனம் வேகமாக மேலே புறப்பட்டதும், மீராவின் வயிற்றுக்குள் பட்டாம் பூச்சிகள் பறந்தன. கண்ணை மூடியபடி கீரனின் கையைக் கெட்டியாகப் பற்றிக்கொண்டான்.

பதினைந்து நிமிடங்களில் மின்தூக்கி தளத்துடன் இணைந்ததும் அங்கு இருந்து, மின்தூக்கியில் அமைந்திருந்த பதினைந்து பேர் அமரக்கூடிய, கொண்டோலாவில் ஏறிக் கொண்டனர்.

“நாங்கள் மரங்கரு ஹோட்டலுக்கு நாலு மணித்தியாலத்தில் போய் சேர்ந்திடுவோம்,” என ஆச்சரியத்தில் கண்கள் விரிய அமர்ந்திருந்த மீராவிடம் கூறினான் கீரன்

மின்தூக்கி புறப்பட்டதும் அவசரகாலத்தில் எப்படி ஸ்பேஸ் சூட் அணிவது என ஒரு பெரிய திரையில் காண்பித்தனர். சிற்றுண்டியும் பானங்களும் பரிமாறப்பட்டது. மின்தூக்கி போய்சேர்ந்ததும் கொண்டோலாவைவிட்டு இருவரும் கைகோர்த்தபடி ஷட்வழியே மரங்கரு ஹோட்டலுக்குள் காலெடுத்து வைத்தனர். உவகையின் உச்சத்திலிருந்தவர்களின் கால்கள் ஹோட்டல் தரையில் வைபடாதது போலவும். உடம்பும் இலேசாகப் பறப்பது போலவும் உணர்ந்தனர்.

“கீரன்! நீ சந்திரனில் நீல்ஆம்ஸ்ட்ராங் நடப்பது போல் நடக்கிறாய்!”

“நீயும் தான் மீரா” என்றான் சிரித்தபடி.

இருவரும் ஹோட்டலை சுற்றிப் பார்த்துக் கொண்டிருக்கும்போது. ஓரிரு விநாடிகளுக்கு, விண்வெளி ஹோட்டல் செப்பு வெளிச்சத்தில் குளித்துவிட்டு பின்னர் முழுமையான இருளாகியது.

“ஆகா அழகாயிருக்கிறது. இது எப்படி கீரன்?”

“இதுதான் சூரிய அஸ்தமனம். விண்வெளியில் சூரிய அஸ்தமனம் சில வினாடிகள் மட்டுமே நீடிக்கும். இன்னும் 45 நிமிடத்தில்

சூரிய உதயத்தை பார்க்கலாம். இந்த, ஹோட்டல் தொண்ணூறு நிமிடங்களுக்கு ஒரு முறை பூமியை சுற்றி வருவதால் ஒருநாளைக்கு பதினாறு முறை சூரியன் உதித்து மறையும்.” என விளக்கினான் கீரன்.

கீரன் ரிசர்வ் பண்ணியிருந்த 'தோசைக்குடி' ரெஸ்டொரண்டுக்குள் போய் அமர்ந்து முறுகல், முட்டைத் தோசை என ஓர்டர் பண்ணினார்கள்.

“கீரன், விண்வெளியில் தமிழரின் பாரம்பரிய உணவான தோசை பரிமாறுகிறார்கள் என்றால் தமிழரின் செல்வாக்கு எந்த எல்லைக்கு பரவியிருக்கிறது எனத்தெரிகிறது”

“நிச்சயமாக மீரா”

ஆகாய விமானத்தில் உணவு பரிமாறுவது போல், ஆனால் தோசை, சாம்பார் சட்னிப் பொதி பொதியாகத் தட்டோடு இணைத்திருந்தது. பரிமாறிய பணிப்பெண் தட்டையும், அவர்களின் மேசையோடு சேர்த்து இணைத்துவிட்டாள்.

“புவியின் ஈர்ப்பு இல்லாததால் தட்டுகள் தோசைகூட மேலே மிதக்கும்” என்றான் கீரன் சிரித்தபடி.

ஹோட்டலின் கண்ணாடிச் சாளரத்தின் ஊடாக கீழே பல தேசங்களும் கண்டங்களும் பூமியின் உலக படமாக கண்முன் விரிந்திருந்தது. மறுபுறம் சுழன்றதும், முழு சந்திரனும் நட்சத் திரங்களும் தெளிந்த நிலவானில் இரட்டிப்பு மடங்கு பெரிதாக ஒளிர்ந்தன. இருவரும் விண்வெளியின் எழிலை மனமகிழ்ச்சியோடு இரசித்தனர்.

இந்த ரம்மியமான சூழலில் கீரன், “மீரா! நான் உன்னை உயிருக்கு உயிராகக் காதலிக்கிறேன். என்னை திருமணம் செய்வியா?”

“ஓம்டியர்! நானும் உன்னை ஆழமாகக் காதலிக்கிறேன்.” கீரன் அவளை அணைத்து முத்தமழை பொழிந்தான். மீராவின் தளிர் மோதிர விரலில் ஒரு வைர மோதிரத்தைப் போட்டு அவள் விரலை முத்தமிட்டு கையைப் பற்றியபடி,

“மீரா! காதலித்து திருமணம் செய்தபின் ஒன்று இரண்டு, ஏன் பதினைந்து வருசத்துக்குப் பின்னும் தம்பதிகள் பிரிந்து விடுகிறார்கள். பிரிந்தவர்கள் மன வேதனையில் தவிப்பதோடு அவர்கள் பிள்ளைகளும் மன உளைச்சலால் பாதிக்கப்பட்டு சீரழிந்து போவதைப் பார்த்திருக்கிறோம்.”

“ஓம் கீரன் இப்படியே காதலராக சந்தித்துக் கொண்டிருந்தால் சந்தோசமாக விருக்கும்”.

“இதனால்தான் சிலர் லிவிங்குகெதெர் என்ற பந்தத்திற்குள் போகிறார்கள்”

“கீரன் நாங்கள் பேணும் பண்பாடு கலாச் சாரம் அதற்கு இடம் கொடுக்காதே”.

“இதற்குத்தான் நான் ஒரு தீர்வை கண்டு பித்திருக்கிறேன். மீரா, காதலித்து அடிக்கடி சந்தித்துக் கொண்டு இருப்பதற்கும், திருமணமாகி ஒரு வீட்டில் குடும்பப் பொறுப்புக்களோடு வாழ்வதற்கும் நிறைய வேறுபாடு இருக்கிறது. இன்றைய ஓட்ட மயமான வாழ்க்கையில் ஒருத்தரை ஒருத்தர் புரிந்துகொண்டு அனுசரித்துப் போகும் பொறுமையை கடைப்பிடிக்க முடியாமல் இருக்கிறோம். எமது வார்த்தைகளால் எங்கள் ஆருயிர் துணையின் உணர்வை காயப்படுத்துகிறோம் என்ற நினைப்பு வருவதில்லை”

“நான்தானே உனக்காக எதையும் விட்டுக் கொடுப்பேனே கீரன்?”

“நானும்தான், ஆனால் யதார்த்தம் என்று ஒன்று இருக்கிறதே! மீரா, செயற்கை நுண்ணறிவு மதிநுட்பத்தில் நான் செய்த ஐந்து வருட ஆராய்ச்சியின் பயனாக கணவன் மனைவி இருவருக்கும் கருத்து வேறுபாடு ஏற்படாது ஒருத்தருக்கு ஒருத்தர் விட்டுக் கொடுத்துப் போகக் கூடியதாக நெறிப்படுத்தப்பட்ட நரம்பியல் இணைப்பு (neurolink) என்னும் சிப்களை (chips) உருவாக்கியிருக்கிறேன். இதைக் கணவன் மனைவி இருவரின் மூளையில் பதித்து விட்டால், அவர்கள் நிச்சயமாக ஒற்றுமையாக வாழ்வார்கள்.

“சிறப்பான ஐடியா?!”

“மீரா ‘பாலும் பழமும்’ படத்திலே ‘நான்

பேச நினைப்பதெல்லாம் நீ பேச வேண்டும்’ பாடல் கேட்டிருப்பியே?”

“ஓம். எனக்குப் பிடித்த பழைய பாட்டு. எந்நேரமும் வீட்டில் ஒலித்துக் கொண்டிருக்கும்.”

“திட்டமிடப்பட்ட சிப்களை எங்கள் இருவரின் மூளையிலும் பதித்து விட்டால், அந்தப் பாட்டு போலவே எங்கள் இல்லற வாழ்க்கையும் இருக்கும்.

“கீரன்! அதில் கருத்து பரிமாறலுக்கும் இடம் விட்டு நெறிப்படுத்தினால் நல்லாயிருக்கும், அல்லது ஒருவர் மற்றவருக்கு அடிமை ஆகிவிடுவார்.”

“அப்படித்தான் நெறிப்படுத்தியிருக்கிறேன்.”

“அப்போ நாங்கள் கல்யாணம் கட்டுவதில் எந்தத்தடையும் இல்லை.”

“ஓம். மீரா இந்த விண்வெளி ஹோட்டல் பயணம் எங்களது கல்யாணப்பரிசு.”

இவ் நரம்பியல் இணைப்பு சிப்பை இருவரது மூளையிலும் பதித்த பின்தான் அவர்கள் திருமணம் பத்துவருடங்களுக்கு முன் நடந்தது. கீரனின் கண்டுபிடிப்பால் இன்று அவர்களினதும் பலரது இல்லற வாழ்க்கையும் சந்தோசமாக ஓடிக்கொண்டிருக்கிறது.

கீரனின் நரம்பியல் இணைப்பு கண்டு பிடிப்பிற்கு சர்வதேச நோபல் பரிசு வழங்கப் பட்டது.

○ ○ ○

ஆட்டிவைக்கும் ஒருவனுள்ளே

அமர்தருந்தே ஆட்டிவைக்க

ஆடுக்கன்றார் பற்பலயேர்

அடியுள்ள மத்தளர்

பாட்டுக்கு மற்றொருவர்

புலம்நுந்து புலம்மீண்டு

பாடத்தான் முயலுக்கன்றார்

பக்கவீசை சேராதே

நர்த்தனத்தன் நெறியறியன்

நாட்டியத்தன் தலைமகனாய்

நாவுழுங்காய் பாடகனோ

ந்னைந்தபடி தாளலயம்

தம்பித்தான் இசைக்கன்றான்

செவ்வகளுக்கோ நாராசம்!

இரும்படிக்கும் கொல்லருக்கு

எதற்குமேடை நடமெதற்கு

குரங்காட்டும் குறவன்ந்று

கோவல்லே பூசகனாய்

அப்பக்காளம்
கேக்கின்
கேகளை

- ஜின்னாவூர்

வல்லம்பு கொண்டுகாடு

வலம்வந்தோன் வழுக்காட்ட

சொல்லீச்சுக் காரர்வாய்ச்

சண்டையிலே வீரர்களாய்

கையடித்து கோஸ்க்கும்

கூட்டமொன்றுந் தாமுளது

கைவொல்யோ ஒத்தசைவைக்

கைதவற விட்டபடி

யார்செய்த பாவம்து

ஏகனோநீ மேலருந்து

இவைகண்டும் காணாதே

இரும்புதுமேன் பொறுக்கலையோ

படைத்துலகை ஆளுக்கன்ற

பண்ணவனே கண்பாராய்

கடைத்தேற வழுக்காட்டு

கொரோனாவைத் துடைத்தெறவாய்

இசைக்கு இசையாதவர் எவரும் இல்லை எனலாம். இந்த இசையின் சக்திதான் என்ன? இசை மூலம் நல்ல கருத்துக்களை இலகுவில் மக்களிடம் பரப்பமுடியும். இந்தியர்கள் இசையின் வலுவை நன்கு அறிந்தவர்கள். இசை மூலம் மக்களை மகிழ்வுட்டுவதுடன், அவர்கள் அறிவை வளர்த்து, தமது கருத்துக்களை மக்களிடம் பரப்பினார்கள். புலவர்களும், கவிஞர்களும், நடிகர்களும் இதை நன்கு உணர்ந்தவர்கள். கர்நாடக சங்கீதத்தில் இசையை காவிச் செல்வது சாகித்தியங்களே, அதாவது பாடல் வரிகளே. சாகித்தியம் இன்றி சங்கீதம் இல்லை என்று கொள்ளலாம். இசையின் செழிப்பும் செல்வமும் இந்தப் பாடல் வரிகளே. இசையை உணர்வுடன் பாவத்துடன் பாடுவதற்கு, இந்தப் பாடல் வரிகளே காரணமாகின்றன. கர்நாடக சங்கீதத்தை வளர்த்த இசைக் கலைஞர்கள் யாவரும் தாம் இறைபால் கொண்ட பக்தியை பாடலாகப் பாடியுள்ளார்கள். இசை மூலம் இறைவனை அணுகியவர்கள், அதே இசை மூலம் இறைபக்தியைப் பரப்பினார்கள்.

கர்நாடக சங்கீதத்தில் சாகித்தியமும் (பாடல்) சங்கீதம் (இசை) இரண்டு கண்கள் போன்றவை. ஏன் அதற்கும் மேலாக சங்கீதமும் சாகித்தியமும் சிவம், சக்தி போன்றவை. சிவமும் சக்தியும் இணைந்து அர்த்தநாரீஸ்வரர் ஆவது போன்று சங்கீதமும் சாகித்தியமும் சேரும்போதுதான் சங்கீதம் நிறைவுபெறும்; முழுமை அடையும். இசையை அனுபவித்து உணர்வதற்கு அர்த்தமுடன் கூடிய பாடல் வரிகள் உண்டு. பாடலின் அர்த்தம் உணர்ச்சியைக் கொட்டிப் பாட உதவுகிறது. இதுவே பாடலின் பொருளைப் படம் பிடித்துக் காட்டுகிறது. கேட்போரின் உள்ளத்தில் இரசா அனுபவத்தை ஏற்படுத்துகிறது. உள்ளத்தைத் தொடுகிறது. இந்த உணர்வு பாடுவோரின் திறமையிலும்

கேட்போரின் இரசனையிலும் தங்கியுள்ளது. 'தமிழோடு இசைபாடல் மறந்தறியேன்' எனும் வரி இசைக்கும் மொழிக்கும் கொடுத்த முக்கியத்துவத்தைக் காட்டுகிறது. சாகித்தியங்கள் யாவும் பக்திநெறியை உணர்த்துவதாக, வளர்ப்பதாகவே இருக்கும். இதுவே கர்நாடக சங்கீத பாரம்பரியம். அன்று சங்கீதத்திற்கு வளமுட்டியவர்கள் நாதத்தால் இறைவனை பிரார்த்தித்தவர்கள். தியாகராஜ சுவாமிகளை, தன் புகழைப் பாடும்படி அரசன் அழைத்தபோது, அரசன் கொடுத்து அனுப்பிய செல்வங்களை எல்லாம் அரசனிடமே திருப்பி அனுப்பி நீ கொடுத்து அனுப்பிய நிதியும் பொன்னும் மணியும் பல்லக்கும் எனக்கு எல்லா சுகத்தையும் தந்துவிடாது 'நிதி சால சுகம்' நிதி எல்லா சுகத்தையும் தந்துவிடாது, அந்த இறைவன் ஒருவனையே பாடுவேன் என இறுமாப்புடன் கூறினார். அவர் கொண்ட இறை பக்தியில் பிறந்தது அப்பாடல்.

அன்று அப்பரோ,

நாமார்க்கும் குடியல்லேம் நமனை அஞ்சோம்
எமர்ப்போம் பிணியறியோம் பணிவேம் அல்லெம்
இன்பமே என்னாளும் துன்பம் இல்லை
நாமார்க்கும் குடியல்லா தன்மையான
சங்கரனை மட்டும் தான் பணிவேன் என்று

படையும் பரிவாரமும் கொண்ட மன்னனை எதிர்க்க வில்லையா? இவையாவும் அவர் இறைபால் கொண்ட அசைக்க முடியாத பக்தியே. தன் பக்திப் பெருக்கை அர்த்தமுள்ள இசையுடன் கூடிய பாடலாக வெளியிட்டார்.

சுண்ணாம்புச் சூளையில் இட்டபோது

மாசில் வீணையும் மாலைமருதமும்
வீசுநென்றலும், வீங்கினவேனிலும்
முக வண்டறைபாய்கையும்
போன்றதே ஈசன் எந்தை
இறையற நிழலே. - என்றார்.

இளவேனில் காலத்தில் வீசும் தென்றலும் வண்டாரும் தாமரைத் தடாகத்தின் குளிர்ச்சி மாசற்ற இனிய வீணை நாதத்தையும் அவர் இறை அருகில் கண்டார்.

சண்ணாம்புச் சூளை அவரை சுட்டெரிக்க வில்லை. இறைவனில் கொண்ட நிலைமாறாத அன்பால் அவர் அந்த நிலையை எய்தினார். நாத வெள்ளத்தால் இறைவனைத் துதித்தார். சண்ணாம்புச் சூளையில் அவர் பெற்ற இன்பத்தை எம்மையும் உணரவைத்தார்.

பாரம்பரிய இந்திய நாடகங்கள் இசையுடன் ஆடப் பட்டவையே. இது வடமொழியில் **நாடீயம்** எனவும் தமிழில் **கூத்து** எனவும் கூறப் பட்டது. கதையை பாடியும் ஆடியும் நடித்தார்கள். கதையை காவிச்செல்ல இசையே உதவியது. சங்கீதத்தை முறையாகக் கற்று இசைபாடியவர் ஒருபுறம் பாட, பொதுமக்கள் நாவில் தவன்றது எல்லாம் இந்த கூத்துப் பாடல்களே. சினிமா என்ற புதிய சாதனம் வரும்வரை செவிக்கும், கண்ணுக்கும், மனதிற்கும் விருந்தளித்தது இந்த நாடகமே. கர்நாடக கச்சேரிகளில் இறை புகழைமட்டுமே பாடப்பட்டது. ஆனால் கூத்திலோ இறைவனின் லீலைகள் ஆடப்பட்டதுடன் சமூக சீர்திருத்தக் கருத்துகளும் இசையுடன் ஆடப்பட்டது.

இசை, நடனம், நாடகம் கலைகளின் மும்மணிகள் எனக் கூறலாம். இதையே தமிழில் இயல் இசை, நாடகம் என்றனர். வரலாற்றுக் காலம் தொடக்கம் ஆராய்ந்தால் ஒரு கலைவடிவின் வளர்ச்சி மற்றக் கலையில் தாக்கத்தினை ஏற்படுத்தி அதில் மெருகேற்றியதைக் காணலாம். நடனமும் நாடகமும் இசையை ஆதாரமாகக் கொண்டு வளர்ந்தவை. அதேசமயம் நடனமும், ஆடப்பட்ட நாடகங்களும் இசையை மேலும் வளம்படுத்த உதவின. எமது பாரம்பரிய நாடகமும், நடனமும் இசையின் துணையுடன்தான் வளர்ந்தன. ஆனால் இசையோ தனித்து நிற்கும் கலையாகவும் விளங்கும் தன்மையது.

இன்று எமக்கு கிடைக்கக் கூடிய பழைமையான நாடக நூல் **நாடீய ஸாஸ்திரம்**. கி.மு. 400 தொடக்கம் கி.பி 200 வரை எழுதப்பட்டதாகக் கருதப்படுகிறது. நடன நாடகம் மிக உயர்ந்த நிலையில் வளர்த்துள்ளமையை நாட்டிய சாஸ்திர நூல் காட்டிநிற்கிறது. 37 அத்தியாயங்களைக் கொண்ட இந்த நூலில் 7 அத்தியாயங்களில் இசைபற்றி விரிவாகக் கூறப்பட்டுள்ளது. இசையின் இயல்பு, இசைக்

கருவிகளின் வகைகள், இசையின் மூலம், மூன்றுவகை இசையும் அவற்றின் விரிவுகளும், வீணையும் குரல்வளையும், ஏழு சுரங்களும், பதினான்கு சுரவரிசைகளும் போன்ற விடயங்கள் இதில் காணப்படுகின்றன.

நாடகத்தில் தோன்றும் பல்வகை இரசா அனுபவங்கட்கு ஏற்ற தந்தி வாத்தியங்கள், வீணை வாசிக்கும் முறை, ஒன்பது தந்திகளைக் கொண்ட வீணை, கிரிகைகளுக்கு ஏற்ப இராகங்களை வாசித்தல், ஏழுவகை பாடல்கள், அடுத்து குழல்வாத்தியங்களும், திண்ம வாத்தியங்களும், பாடல் வகைகளும் பிரிவுகளும், பாடல்களைப் பயன்படுத்த வேண்டிய ஐந்து சந்தர்ப்பங்கள். பாடலின் பொருள் உணர்வு, முயல்பு, இரசம், இவற்றைக் காட்டும் வகையில் பாடலில் கையாள வேண்டிய மொழிநடை, ஆண் பெண் பாடகரின் தகுதிகள், வாத்திய காரரின் தகுதிகள், குரலின் இயல்புகள் என் பனவும், தட்டுவதாய் இசை எழுப்பும் வாத்தியங்கள் (மிருதங்கம் போன்றவை) இவற்றின் தோற்றம், இரசத்திற்கேற்ற வாத்தியம். இவ்வாத்தியங்களுக்கான சவ்வு பொருட்கள் (தோல் போன்றவை) குண இயல்புகள், வாத்தியத்தை வாசிக்கும் 20 முறைகள், இவற்றை அரங்கத்தில் வைக்க வேண்டிய முறை, இவற்றிற்கான தெய்வங்கள் தண்ணுமையாளின் குணங்கள், அவற்றை வாசிக்கும் கையின் இயல்பு என்பன மிக விரிவாகக் கூறப்பட்டுள்ளன. நாட்டிய சாஸ்திரம் ஆடப்பட்ட நாடகத்திற்காகவே இசையை ஆழமாக ஆராய்கிறது. ஆனால் 9^{ஆம்} 10^{ஆம்} நூற்றாண்டு எனக் கருதப்படும் **அமினயத்ரபணம்** நந்தி கேஸ்வரலால் எழுதப்பட்டது. இக்காலகட்டத்தில் ஆடலும் இசையும் நாடகத்திற்காகவே என்றில்லாது தனித்தியங்கும் கலைகளாகி விட்டன. இது காலத்துடன் ஏற்பட்ட மாற்றமே. தனித்து வளர்ந்த இசை சங்கீதமானது. சங்கீதம் என்ற வார்த்தையில் வரும் கீதம் பாடலை குரல் மூலம் பாடுவதைக் குறிக்கும்.

மத எழுச்சிச் காலமான 7^{ஆம்} நூற்றாண்டு முதல் இசை இறைவனை பூசிப்பதற்கும் அவன் பெருமையைப் பாடுவதற்கும் மிக வலுவான சாதனமாக அமைந்தது. நாடு பூராகவும் கோயில்கள் கட்டப்பட்டன. கோயில் மண்டபங்களே கலாமண்டபங்கள் ஆயின. இறைவனை ஆராதிப்பதும் அவன் புகழ் பாடுவதுமாக இசை அமைந்தது. இறைவனோ

ஆடவல்லானாக நடராஜாராக ஆடினார். ஸரிக மபதநி என்ற சரளி வரிசை எல்லாம் அவனில் இருந்து உதித்ததாகக் கொள்ளப்பட்டது. நாயன்மார்கள் அவன் புகழைப்பாட, நர்த்தகிகள் இறைபுகழை ஆட வாத்தியக் கலைஞர்கள் அதற்கு ஒத்திசை மீட்டினார். எமது கோயில்களே காணப்படும் சிற்பங்கள், இதற்குச் சான்று பகர்கின்றன. இச்சிற்பங்கள், நடனநங்கையர் இசைக் கலைஞர்கள் புடைசூழ ஆடிய அழகை எடுத்துக் காட்டுகின்றன. அதேவேளை அவர்கள் கைகளிலே காணும் இசைக்கருவிகள் அன்றைய இசை வளர்ச்சியை எடுத்துக்காட்டுகின்றன. “தமிழோடு இசைபாடல் மறந்தறியேன்” என்ற வாசகம் அன்று கோயில் எவ்வாறு இசையையும் தமிழையும் வளர்த்தது என்பதை எடுத்துக்காட்டுகிறது.

இந்தச் சிந்தனையில் தோன்றியவர்களே பின்பு தோன்றிய சாகித்திய கர்த்தாக்கள். தம் இசை ஆக்கங்களையும் இறைவனைப் புகழ்வதாகவே ஆக்கினார்கள். கர்நாடக சங்கீத வளர்ச்சியே இறை பக்தியை இறையை பாடுவதாகவே அமைந்தது. இன்று கர்நாடக சங்கீதம் கோயில்களில் பாடப்படவில்லை. கச்சேரி செய்யும் முறையாக மேடைக் கலையாகி பரிணமித்துள்ளது. இருந்தும் பாடல்கள் இறை பக்தியானவையே. பலபல புதிய உருப்புகளை புதிய சாகித்திய கர்த்தாக்கள் அமைத்தபோதும், அவர்களும் பாரம்பரியத்தின் வாரிசுகளே.

மொகல்லாயர் வருகையின் முன் இந்தியா பூராவும் பாடப்பட்டது கர்நாடகசங்கீதமே. அல்லது தமிழிலே மார்க்க இசையே. மொகல்லாய மன்னர் வருகையுடன் ஈரான் பாரசீகத்தில் இருந்து கலைஞர்கள் வந்தார்கள். இன்று வட இந்திய சங்கீதமாக இருப்பது இந்துஸ்தான் சங்கீதம். இது பாரசீக சம்பிரதாயத்தின் பாதிப்பாகும். இந்து என்பது - பாரம்பரிய இந்தியா; ஸ்தான் என்பது மொகல் லாயரின் பாதிப்பைத் தெட்டத்தெளிவாக எடுத்துக்காட்டுகிறது. இந்துஸ்தான் சங்கீதம் கர்நாடக இசையும் பாரசீக இசையும் கலந்து உருவான இசைவடிவம்.

இன்று எமது இசை உலகில் கோலோச்சுவது சினிமா இசை. இவை சினிமாக்கதையின் போக்கு, அங்கு தோன்றும் உணர்ச்சிகளுடன் எம்மை வந்தடைவது. அதனால் அது பல தரப்பட்ட கருத்துக்களையும் உணர்வுபூர்வமாக எடுத்துக்கூறும். அதேசமயம் சில

வேண்டாதவையும் உண்டு. வாழ்வில் பல அர்த்தங்களை கவிதை நயத்துடன் உணர்ச்சி மிகுமெட்டுகளுடன் எம்மை வந்தடையும் திரையிசைப் பாடல்கள் பல. இதை அவரவர் இரசனைக்கேற்ப இரசிக்கலாம். இன்று மக்கள் வாழ்வில் இணைந்துவிட்ட பாடல்கள் என்றால், அது திரை இசைப்பாடல்களே. இப்பாடல்கள் ஒலிபதிவு செய்யப்படு மக்கள் திரும்பதிரும்பக் கேட்கிறார்கள். இன்பம் தரும் பாடல்கள் பலபல மக்கள் இசையாக பலர் நாவில் தவழ்வதும் சினிமாபாடல்களே.

○ ○ ○

இதுவும் கடந்து போகக்கூடாது

வீதிகளில் விலங்கு
இராச்சியம்

◆ ◆ ◆

மனித அரவமற்ற
வனாந்தரங்களில்
பசுமை களியாட்டங்கள்

◆ ◆ ◆

கொரோனாயணத்தில்
சீதைகள் மட்டுல்ல
இராமர்களும் சிறைவாசத்தில்

◆ ◆ ◆

கௌரவம் புகழ் மேல் கீழ் எல்லாம்
சமப்படுத்திவிட்ட இயற்கை

◆ ◆ ◆

விடாப்பிடியாய் ஒன்றிலும்
மாறாத நாம்
நன்றாகவே மாறியிருக்கிறோம்
இருப்பவர்கள் கொடுப்பவர்களாக

◆ ◆ ◆

நாளை நிச்சயம்
இதுவும் கடந்து போகும் - ஆனால்
நாம் மட்டும்
வலுக்கட்டாயமாய் தத்தெடுத்துக்கொண்ட
மனிதாபிமானத்தை
கடந்து போக விடாமல்
காப்பாற்றிக்கொள்வோம்...

- புசல்லாவை கண்பதி -

மனையாட்டியின் கதை

மொழிபெயர்ப்புச்
சிறுகதை

அர்சுலா கே லெகின்
(Ursula Kroeber Le Guin)

அர்சுலா கே லெகின் (Ursula Kroeber Le Guin) (1929 -2018) 12 நாவல்கள், 11 சிறுகதைத் தொகுதிகள், 11 கவிதைத் தொகுதிகள், 13 சிறுவர் இலக்கியங்கள் தந்து அமெரிக்கத் தேசத்தின் பல்வேறு விருதுகளால் அலங்கரிக்கப்பட்டவர். அவரின் இந்த 'மனையாட்டியின் கதை' (Wife's Story) அதன் சிறப்புக் கருதி மேலைத்தேய பல்கலைக்கழகங்களில் மாணவர்களுக்காக விதந்துரைக்கப்பட்டுள்ளது.

பௌர்ணமி தினங்களில் மனிதன் ஓநாயாக மாறுவது போன்ற அம்சங்கள் நாடோடிக் கதைகளிலும் மாயாஜால கதைகளிலும் காணலாம். இந்தச் சிறுகதை ஆசிரியர் அவ்வாறான உத்தியைக் கையாண்டு மனைவி ஒருவர் தனது கதையைச் சொல்வதாக வடித்திருக்கின்றார்.

கணவனை முதன்முதலில் சந்தித்ததைப் பற்றியும், அவளில் அவள் விரும்பிய உழைப்பாளிக்குணம், வனப்பான தோற்றம், வளமான குரல் போன்றவற்றைக் கூறுவதோடு சொந்தக் குடும்பத்தைப் பற்றிய சில விவரங்களை கொடுக்கிறாள். கணவனில் ஏற்படும் உருவமாற்றங்களை கவனிக்கும்போது அவனின் உண்மைநிலையை அறிந்த போது அடைந்த அதிர்ச்சியையும் திகிலையும் சொல்கிறாள். இறந்த மனிதனை அவன் தனக்கு தெரிந்த கணவனாக திரும்புவான் என்ற நம்பிக்கையில் கதையை முடிக்கிறாள்.

கதை சொல்லும் நேர்த்தி பாத்திர வார்ப்பு என்பவற்றின் அடிப்படையில் மேலைத்தேய விமர்சகர்கள் இச்சிறுகதையை பல்வேறு கண்ணோட்டங்களில் பார்ப்பதோடு பல வியாக்கியானங்களை முன்வைக்கின்றார்கள். அவற்றில் முக்கியமானது வஞ்சகமே கதையின் முக்கிய கருப்பொருள் என்பதாகும். மனைவி அவளுடைய கணவனுடன் வாழ்ந்து குழந்தைகளைப் பெற்று சிறிது காலம் கழித்து அவனுடைய உண்மையான அடையாளத்தை அறிந்துகொள்கிறாள். எப்படி கணவனின் உண்மையான நோக்கங்களையும் அடையாளத்தையும் குடும்பத்தாரிடம் மறைக்க முடிந்தது என்பதையும் மேலும் ஒருவரிடம் தன்னை ஈடுபடுத்திக் கொள்வதற்கு முன்பு அவரின் உண்மையான அடையாளத்தைக் கண்டறிய ஒருவர் தூண்டப்பட வேண்டும் என்பதையும் தோற்றங்கள் ஏமாற்றக்கூடியவை என்பதையும் காட்ட ஆசிரியர் கதையைப் பயன்படுத்துகிறார் எனலாம்.

சு. முரளிதரன்

கதையின் மூலப்பிரதியையும் 2017 சாகித்திய மலரில் ஜயசுமண திஸாநாயக்க அவர்களின் சிங்கள மொழிபெயர்ப்பையும் ஒப்புநோக்கி இந்த மொழிமாற்றம் செய்யப்பட்டுள்ளது.

அவர் நல்லதொரு கணவராகவும் நல்ல தொரு தந்தையாகவும் இருந்திருந்தார். எனக்கு இன்னும் அதை விளங்கிக்கொள்ளக்கூடியதாக இல்லை. அதில் நம்பிக்கை கொள்ளவும் முடியவில்லை. அப்படி ஒன்று நடந்ததை இட்டு நம்பகம் கொள்ள மனம் மறுக்கின்றது. ஆனாலும் அப்படி நடப்பதை நான் பார்த்தேனே! ஆனால் அது உண்மையானதொன்றல்ல அது நிகழ்ந்திருக்க முடியாது என இன்னும் மனம் நம்பிக்கொண்டிருக்கின்றதே!

அவர் எப்போதும் மென்மையவராக இருந்தார். அவர் குழந்தைகளுடன் விளையாடுவதை யாராவது பார்த்திருந்தால், குழந்தைகளுடன் அவரைப் பார்த்த எவரும் அவரிடம் எந்தவொரு கெட்ட குணமும் இல்லை என்பதை உணர்ந்துகொள்வார்கள், ஒரு வம்புதும்புக்கு போகாதவர். நான் அவரை முதன்முதலில் சந்தித்தது அவர் தன் தாயுடன் ஸ்பிரிங் ஏரிக்கு அருகில் வசித்து கொண்டிருக்கும் போதாகும். தாயும் மகன்களுமாக அவர்கள் ஒன்றாக வாழ்வதை

கண்டிருந்தேன். இவ்வாறு தன் குடும்பத்துடன் நன்கு ஒன்றித்திருக்கும் ஓர் இளைஞனோடு நான் கொண்டிருக்கும் அறிமுகம் மிகவும் உன்னதமானதென அப்போது நான் உணர்ந்தேன். பின்னர் ஒருமுறை நான் காட்டு வழியே நடை பயின்றிருந்தபோது தன்னந்தனியாக வேட்டையாடும் முயற்சியில் ஈடுபட்டு திரும்பி வந்துகொண்டிருக்கும் போது அவரைச் சந்தித்தேன். அன்று அவருக்கு வேட்டையாடுவதற்கு எதுவும் கிடைத்திருக்கவில்லை. ஒரு பெருச்சாளி அளவுக்குக்கூட ஒன்றும் கிடைக்கவில்லை. ஆனால் அவர் அதைப் பற்றி கிஞ்சித்தும் கவலை கொண்டிருக்கவில்லை என்பது தெரிந்தது. அவர் அந்தக் காலைக் குளிர்காற்றை ரம்மியமாக ரசித்து மகிழ்ந்துகொண்டே நடந்து கொண்டே வந்தார். அதுவும் எனக்குள் அவர்பால் ஈடுபாடுகொள்ள பங்களித்திருந்த தெனலாம்.

அவர் எதனையும் பெரிதாக தலைக் கெடுத்துக்கொள்வதில்லை. எதிர்ப்பார்த்த வாறு விடயங்கள் நடக்காவிடினும் அவர் அதற்காக குறைபட்டுக்கொள்வதில்லை. அலட்டிக்கொள்வதும் இல்லை. நாங்கள் அன்று கலந்துரையாட ஆரம்பித்தோம். அதற்குப்பின் எல்லா விஷயங்களும் சரியாக நகர்ந்தன என நினைக்கிறேன். ஏனென்றால் அதிக காலம் எடுத்துக்கொள்ளும் முன்னரே அவர் அடிக்கடி வந்து எப்போதுமே எனக்கு அருகே அவர் இருக்குமாறு தருணங்களை அமைத்துக்கொண்டார். இதைக் கண்ணுற்ற என் அக்கா “நம் பெற்றோர் எங்களுக்கு அந்த இடத்தை தந்துவிட்டு நம்மை இங்கே விட்டுவிட்டு ஒரு வருடத்திற்கு முன்பே வெளியேறி தெற்குப்பக்கமாக சென்று விட்டார்கள்” எனக்கூறி ஒருவிதமான கிண்டலாக என்றாலும் சற்று தீவிரமாக, “சரி! நான் முழுவதும் பாதி இரவும் இங்கே அவர் இருப்பார் என்றால், எனக்கு இங்கு இடமில்லை என்று நினைக்கிறேன்!” என்றாள். பின்னர் அவள் வீட்டை விட்டு வெளியேறி அருகே இன்னுமொரு வீட்டில் வாழத்தொடங்கினாள். நானும் எப்போதும் அவளுடன் நெருக்கமாக இருந்தேன். அது எப்போதும் மாறாத அம்சம் என்றுதான் நினைத்திருந்தேன். என் சகோதரி இல்லாமல் என்னால் இந்த மோசமான காலத்தைக் கடந்திருக்க முடியாது.

[Wife's Story - மூலம்]

He was a good husband, a good father. I don't understand it. I don't believe in it. I don't believe that it happened. I saw it happen but it isn't true. It can't be. He was always gentle. If you'd have seen him playing with the children, anybody who saw him with the children would have known that there wasn't any bad in him, not one mean bone. When I first met him he was still living with his mother, over near Spring Lake, and I used to see them together, the mother and the sons, and think that any young fellow that was that nice with his family must be one worth knowing. Then one time when I was walking in the woods I met him by himself coming back from a hunting trip. He hadn't got any game at all, not so much as a field mouse, but he wasn't cast down about it. He was just larking along enjoying the morning air. That's one of the things I first loved about him.

He didn't take things hard, he didn't grouch and whine when things didn't go his way. So we got to talking that day. And I guess things moved right along after that, because pretty soon he was over here pretty near all the time. And my sister said — see, my parents had

சரி, அவர் இங்கு என்னுடன் வாழ வந்தார். நான் இப்போதும் சொல்வேன், அந்த ஆண்டு என் வாழ்வின் மகிழ்ச்சியான ஆண்டாக இருந்திருந்தது. அவர் எனக்கு முற்றிலும் நல்லவராக இருந்தார். கடின உழைப்பாளி. கிஞ்சித்தும் சோம்பல் கொண்ட வரில்லை. கணிசமான பருமனும் உயரமும் கொண்டவராக இருந்தார். நேர்த்தியான தோற்றம். எல்லோரும் அவரை அப்படி அற்புதமாகப் பார்த்தார்கள், அவர் இளமைத் துடிப்போடு இருந்தார். சமூக ஒன்றுகூடல் இரவுகளில், அடிக்கடி பாடுவதற்கு இசைக் குழுவை உருவாக்கி அவரைக்கொண்டு வழிநடத்தச் செய்தனர். அவர் மதுரமான குரல்வளம் கொண்டிருந்தார், மேலும் அவர் உயர் ஸ்தாயியில் பாட ஆரம்பித்து மற்றவர்களையும் இணைத்துக்கொள்ளும் வண்ணம் பாடிக்கொண்டே இருந்து இடையே மாற்றத்தை ஏற்படுத்தி தாழ் ஸ்ருதியில் பாடத்தொடங்கி அவ்விதமாகவே மற்றவர்களையும் இணையச்செய்வார்.

பிள்ளைகள் குழந்தைகளாக இருந்தமையால் ஒன்றுகூடல்களுக்குப் போகாமல் நான் வீட்டிலேயே இருந்திருக்கும் நாட்களில் கோடை இரவுவேளை பனிக்குளிரில் முழுநிலவு பிரகாசிக்கும்போது மரங்களை ஊடறுத்து அவரின் காந்தர்வ பாடுங்குரல் என்னை வந்தடையும் விதத்தை நினைக்கும் போதெல்லாம் எனக்குள் ஒரு புல்லரிப்பு நடுக்கம் ஏற்பட்டுவிடும். நான் ஒருபோதும் அத்தகு மதுரக்குரலொலியில் பாடல் கேட்டது கிடையாது. நான் அத்தருணத்தைவிட மகிழ்ச்சியான ஒரு தருணத்தை உணர்ந்தது கிடையாது. அவர்கள் சொல்வார்கள் அது முழுநிலவு காரணமாகத்தான் அப்படி என்று. அப்படியானால் அது நிலவின் தவறு. அது போலவே இரத்தத்திலும் தவறு. அது அவரின் தகப்பனாரின் குருதியிலும் இருந்திருந்தது. அவருடைய தந்தையை அறிந்தேன் இல்லை. என்றாலும் அவரின் தந்தை எவ்வாறானவர் என எனக்கு இப்போது உய்த்தறியக்கூடியதாக இருக்கின்றது. அவர் ஓயிட்வாட்டர் பிரதேசத்தைச் சேர்ந்தவர், இங்கு அக்கம்பக்கத்தில் உறவினர்கள் யாரும் இல்லை என்பதால் அவர் மீண்டும் அங்கேயே சென்றுவிட்டார் என நினைத்துக்கொள்வேன். ஆனால் இப்போது அது குறித்து எனக்குத் தெரியாது. அவரைப் பற்றி சில அரசல் புரஸலாக கதைகள் இருந்தன, என் கணவருக்கு அது நடந்த பின் அந்த கதைகள் மீண்டும் வெளிவரத் தொடங்கின.

moved out the year before and gone south, leaving us the place — my sister said, kind of teasing but serious, “Well! If he’s going to be here every day and half the night, I guess there isn’t room for me!” And she moved out — just down the way. We’ve always been real close, her and me. That’s the sort of thing doesn’t ever change. I couldn’t ever have got through this bad time without my sis.

Well, so he come to live here. And all I can say is, it was the happiest year of my life. He was just purely good to me. A hard worker and never lazy, and so big and fine-looking. Everybody looked up to him, you know, young as he was. Lodge Meeting nights, more and more often they had him to lead the singing. He had such a beautiful voice, and he’d lead off strong, and the others following and joining in, high voices and low.

It brings the shivers on me now to think of it, hearing it, nights when I’d stayed home from meeting when the children was babies — the singing coming up through the trees there, and the moonlight, summer nights, the full moon shining. I’ll never hear anything so beautiful. I’ll never know a joy like that again. It was the moon, that’s what they say. It’s the moon’s fault, and the blood. It was in his father’s blood. I never knew his father, and now I wonder what become of him. He was from up Whitewater way, and had no kin around here. I always thought he went back there, but now I don’t know. There was some talk about him, tales that come out after what happened to my husband.

It’s something runs in the blood, they say, and it may never come out, but if it does, it’s the change of the moon that does it. Always it happens in the dark of the moon, when everybody’s home and asleep. Something comes over the one that’s got the curse in his blood, they say, and he gets up because he can’t sleep, and goes out into the glaring sun, and goes off all alone — drawn to find those like him. And it may be so, because my husband would do that. I’d half rouse and say, “Where you going to?” and he’d say, “Oh, hunting, be back this evening,” and it wasn’t like him, even

இது ஏதோ இரத்தத்தில் ஓடுகிறது என்றும் அது ஒருபோதும் வெளியே வராது என்றும் அவர்கள் சொல்கிறார்கள், ஆனால் அது நடந்தால், சந்திரனின் மாற்றமே அதைச் செய்கிறது என்கிறார்கள். அது எப்பொழுதும் முழுநிலா காயும் இருட்டில் தான் நிகழ்கின்றது. அனைவரும் வீட்டில் தூங்கும்போது அது நடக்கும். அவருடைய சபிக்கப்பட்ட இரத்தத்தின் காரணமாகவே அவரில் ஏதோ நிகழ்கின்றது என அவர்கள் சொல்கிறார்கள். அவர் உறக்கம் வராமையே காரணமாக அதிகாலையில் எழுந்து விடுவார். பின்னர் தன்னந்தனியே வெளியே அவரைப் போன்றவர்களைத் தேடிச் செல்வார். அது அவ்வாறு இருக்கலாம், ஏனென்றால் என் கணவர் அவ்வாறு செய்வார் என்பதால். நான் அரைத்தூக்கத்தில் எழுந்து, “நீங்கள் எங்கே போகின்றீர்கள்?” எனக்கேட்பேன். அவர் “ஓ, நான் வேட்டைக்கு போகின்றேன். இன்று மாலை திரும்பி வருவேன்” என்று கூறுவார், அது அவரின் இயல்பு இல்லை, அப்போது அவருடைய குரல்கூட வித்தியாசமாக இருக்கும். நான் மிகவும் தூக்க மயக்கத்தில் இருப்பேன். பிள்ளைகளை எழுப்புவது நல்லதல்லவே. அவர் மிகவும் நல்லவராகவும் பொறுப்பானவராகவும் இருந்தார். “ஏன்?” “எங்கே?” என்று அப்படி இப்படி கேட்க வேண்டிய அவசியம் எனக்கு இருந்திருக்கவில்லை. அதே போன்று மூன்று அல்லது நான்கு முறை நடந்தது. அவர் தாமதமாகத்தான் திரும்பி வருவார். மிகவும் சோர்ந்து போயிருப்பார். சிடுமுஞ்சித்தனம் கொண்டவராக நடந்து கொள்வார். அதைப் பற்றி பேச நான் விரும்புவது இல்லை.

எல்லோரும் எப்போதாவது இருந்திருந்து வெளியே சென்று உல்லாசமாக இருந்து மகிழ்வதைத் தவறல்ல என்று நான் கருதியிருந்தேன். எனவே அது குறித்து நச்சரிப்பது ஒருபோதும் உதவாது என நினைத்தேன். ஆனாலும் அது என்னைத் தொந்தரவு செய்யத் தொடங்கிவிட்டது. அவர் செல்வது ஒன்றும் பிரச்சனை இல்லை, ஆனால் அவர் மிகவும் சோர்வாகவும் விசித்திரமாகவும் திரும்பி வருவார். கூடவே அவர் மீதிருந்து வீசும் விசித்திரமான தூர்வாசனை. அது என் தலைமுடியை சிலும்பி நிற்க வைக்கும். என்னால் அதைத் தாங்க முடியவில்லை, நான் கேட்டேன் “அது என்ன - உங்கள் மீதிருந்து ஒருவித மணம் வருகின்றதே? உடம்பெல்லாம்!” அதற்கு அவர், “எனக்குத்

his voice was different. But I'd be so sleepy, and not wanting to wake the kids, and he was so good and responsible, it was no call of mine to go asking “Why?” and “Where?” and all like that. So it happened that way maybe three times or four. He'd come back late and worn out, and pretty near cross for one so sweet - tempered - not wanting to talk about it.

I figured everybody got to bust out now and then, and nagging never helped anything. But it did begin to worry me. Not so much that he went, but that he come back so tired and strange. Even, he smelled strange. It made my hair stand up on end. I could not endure it and I said, “What is that — those smells on you? All over you!” And he said, “I don't know,” real short, and made like he was sleeping. But he went down when he thought I wasn't noticing, and washed and washed himself. But those smells stayed in his hair, and in our bed, for days. it.

And then the awful thing. I don't find it easy to tell about this. I want to cry when I have to bring it to my mind. Our youngest, the little one, my baby, she turned from her father. Just overnight. He come in and she got scared - looking, stiff, with her eyes wide, and then she begun to cry and try to hide behind me. She didn't yet talk plain but she was saying over and over, “Make it go away! Make it go away!”

The look in his eyes; just for one moment, when he heard that. That's what I don't want - ever to remember. That's what I can't forget.

The look in his eyes looking at his own child. I said to the child, “Shame on you, what's got into you!” — scolding, but keeping her right up close to me at the same time, because I was frightened too. Frightened to shaking.

He looked away then and said something like, “Guess she just waked up dreaming,” and passed it off that way. Or tried to. And so did I. And I got real mad with my baby when she kept on acting crazy scared of her own dad. But she couldn't help it and I couldn't change

He kept away that whole day. Because he knew, I guess. It was just beginning dark of the moon. It was hot and close inside, and dark,

தெரியாது,” என்று சுருக்கமாக பதில் சொல்வார். ஆனால் தூங்கிக்கொண்டிருக்கும் போது நான் கவனிக்கவில்லை என்று நினைத்துக்கொண்டு அவர் எழும்பி கீழே சென்று, தன்னை நன்கு கழுவிக்கொண்டு வந்தாலும் அந்தத் தூர்வாசனை அவருடைய சிகை மயிரிலும், எங்கள் படுக்கையிலும் நாட்கணக்கில் இருக்கும்.

அதற்குப் பின்னர்தான் அந்த வேண்டத்தகாத விடயம் நடந்தது. இதைப் பற்றி நான் சொல்வது அத்தனை எளிதல்ல. அது என் மனதிற்கு மீண்டும் வரும்போது எனக்கு அழ வேண்டும் போலிருக்கும். எங்கள் இளைய மகள், அப்போ ஒரு சிறு குழந்தை, தந்தையிடமிருந்து விலகத்தொடங்கினாள். ஒரு நாள் இரவில். அவர் உள்ளே வந்தபோது அவள் பேயறைந்தது போலாகிவிட்டாள். விறைப்பாக, கண்களை அகல விரித்து பார்த்த பிறகு அவள் அழ ஆரம்பித்து என் பின்னால் மறைய முயன்றாள். அவளுக்கு இன்னும் சரியாகப் பேசும் பருவம் வராவிட்டாலும் அவள் “அதை போகச் சொல்லுங்க! அதை போகச் சொல்லுங்க!” - என மீண்டும் மீண்டும் சொல்லிக்கொண்டிருந்தாள்.

அவர் அதைக் கேட்டபோது அந்தக் கணத்தில் அவரின் கண்களில் ஏற்பட்ட தோற்ற மாற்றம்! அதைத்தான் - எப்போதும் நினைவில் மீட்டிக் கொணர விரும்புவதில்லை. ஆனால் அதை என்னால் மறக்க முடியாது.

அவரது குழந்தையைப் பார்க்கும் அவரது கண்களின் தோற்றம். நான் குழந்தையை நோக்கி “உனக்கு வெட்கமாக இல்லையா?, உங்களுக்கு என்ன ஆகிவிட்டது!” எனத் திட்டினாலும் அவளை என்னோடு நெருக்கமாக வைத்து அணைத்துக்கொண்டே இருந்தேன். காரணம் நானும் பயந்து போயிருந்தேன். நடுங்க வைக்கும் பயமாக இருந்தது.

அவர் அப்போது நேர் நோக்கும் பார்வையிலிருந்து விலகியவாறு, “அவள் கெட்டகனவு கண்டுவிட்டு விழித்துவிட்டாள் என்று நினைக்கிறேன்” என்று கூறி, அப்படியே அந்த விடயத்தை கடந்து செல்ல இடமளித்தார். அல்லது அதற்கு முயன்றார். நானும் அப்படித்தான் செய்தேன். தனது அப்பாவிடம் பயந்து பைத்தியக்காரத்தனமாக நடந்து கொண்டபோது எனக்கு என் குழந்தை மீது உண்மையாகவே கோபம் வந்தது. அவளுக்கு செய்வதற்கும் ஒன்றுமில்லை, என்னால் மாறிக்கொள்ளவும் முடியவில்லை.

and we'd all been asleep some while, when something woke me up. He wasn't there beside me. I heard a little stir in the passage, when I listened. So I got up, because I could bear it no longer. I went out into the passage, and it was light there, hard sunlight coming in from the door.

And I saw him standing just outside, in the tall grass by the entrance. His head was hanging. Presently he sat down, like he felt weary, and looked down at his feet. I held still, inside, and watched — I didn't know what for. And I saw what he saw. I saw the changing. In his feet, it was, first. They got long, each foot got longer, stretching out, the toes stretching out and the foot getting long, and fleshy, and white. And no hair on them.

The hair begun to come away all over his body. It was like his hair fried away in the sunlight and was gone. He was white all over then, like a worm's skin. And he turned his face. It was changing while I looked, it got flatter and flatter, the mouth flat and wide, and the teeth grinning flat and dull, and the nose just a knob of flesh with nostril holes, and the ears gone, and the eyes gone blue — blue, with white rims around the blue — staring at me out of that flat, soft, white face.

But my sister was already coming. I saw her running at the man with her head low and her mane high and her eyes yellow as the winter sun. It turned on her and raised up that branch to hit her. But I come out of the doorway, mad with the mother anger, and the others all were coming answering my call, the whole pack gathering, there in that blind glare and heat of the sun at noon. He stood up then on two legs. I saw him, I had to see him. My own dear love, turned in the hateful one. I couldn't move, but as I crouched there in the passage staring out into the day I was trembling and shaking with a growl that burst out into a crazy awful howling. A grief howl and a terror howl. And the others heard it, even sleeping, and woke up.

It stared and peered, that thing my husband had turned into, and shoved its face up to the

அவர் அந்த நாள் முழுவதும் ஒதுங்கியே இருந்தார். அவருக்கு அந்தச் சூழ்நிலை புரிந்திருக்கும் என்று யூகித்திருந்தேன். நிலவோடு இருள் கவியத் தொடங்கியது. அறை முழுவதும் உஷ்ணமாகவும் இருளாகவும் இருந்தது, நாங்கள் அனைவரும் சிறிது நேரம் தூங்கிக்கொண்டிருந்தோம், அப்போது ஏனோ எனக்கு விழிப்பு வந்தபோது அவர் என் அருகில் படுத்திருக்கவில்லை என உணர்ந்தேன். என் காதுக்குள் வீட்டு விறாந்தையிலிருந்து சிறு சரசரப்பு ஒலி கேட்டது. என்னால் அதைத் தாங்கமுடியாது எழுந்து விறாந்தைக்கு செல்லும் வீட்டுவாசல் நோக்கிச் சென்றேன், அங்கு வெளிச்சமாக இருந்தது, கதவின் வழியாக சூரிய ஒளி பாய்ந்திருந்தது.

வாசலுக்கு வெளியே இருந்த உயரமான பற்களைக் கொண்ட வெளியில் அவர் நிற்பதைக் கண்டேன். அவரது தலை தொங்கிய வாறு இருந்தது. பின் அவர் சோர்வுற்று மிகக் கஷ்டத்துடன் தனது கால்களைத் தீர்க்கமாக பார்த்தவாறே உட்கார்ந்து கொண்டார். நான் வீட்டுக்குள்ளே இருந்தவாறே அதை நோக்கினேன்- எதற்காக என்று தெரியவில்லை. அவர் பார்த்ததை நானும் பார்த்தேன். மாறுதல் ஏற்படுவதை நான் பார்த்தேன். முதலில் அவரது இருகால்கள் நீண்டு கொண்டு சென்றன. ஒவ்வொரு பாதமும் நீண்டன.... கால் விரல்கள் வளரத்தொடங்கின... கால்கள் நீண்டு, சதைப்பற்றுக் கொண்டதாக வெள்ளையானவைகளாக இருந்தன.. அவற்றின் மீது மயிர்கள் இருக்கவில்லை.

அவரது உடல் முழுவதும் காணப்பட்ட மயிர்கள் உதிரத் தொடங்கின. சூரிய ஒளியில் அவருடைய தலைமுடி பொரிந்து போய்விட்டதுபோல் இருந்தது. அப்போது அவர் புழுவின் தோலைப் போர்த்தியதுபோல முழுமையாக வெண்மையாக இருந்தார். அவர் தன் முகத்தைத் திருப்பினார். நான் பார்க்கும் போது அது மாறிக்கொண்டே இருந்தது, அது தட்டையாகிப் போய்க்கொண்டிருந்தது. வாய் தட்டையாகவும் அகலமாகவும் இருந்தது, மற்றும் பற்கள் தட்டையாகி உணர்வில்லாத மந்தமான சிரிப்பைக் காட்டின. மூக்கானது சதை திரட்சி மீது நாசித் துளைகளுடன் கூடிய அமைப்பாக மாறியது, காதுகள் கழன்று போய் விட்டன போலும். கண்கள் நீல நிறம் கொண்டவையாக மாறின - நீலம், நீலத்தைச் சுற்றி வட்டமான வெள்ளை விளிம்புகள் - அந்த தட்டையான, மென்மையான, வெளிறிய முகத்தோடு என்னை முறைத்துப் பார்த்தார்.

entrance of our house. I was still bound by mortal fear, but behind me the children had waked up, and the baby was whimpering. The mother anger come into me then, and I snarled and crept forward.

The man thing looked around. It had no gun, like the ones from the man places do. But it picked up a heavy fallen tree branch in its long white foot, and shoved the end of that down into our house, at me. I snap the end of it in my teeth and started to force my way out, because I knew the man would kill our children if it could.

But my sister was already coming. I saw her running at the man with her head low and her mane high and her eyes yellow as the winter sun. It turned on her and raised up that branch to hit her. But I come out of the doorway, mad with the mother anger, and the others all were coming answering my call, the whole pack gathering, there in that blind glare and heat of the sun at noon. The man looked round at us and yelled out loud, and brandish the branch it held. Then it broke and ran, heading for the cleared fields and plowlands, down the mountainside. It ran, on two legs, leaping and weaving, and we followed it.

I was last, because love still bound the anger and the fear in me. I was running when I saw them pull it down. My sister's teeth were in its throat. I got there and it was dead. The others were drawing back from the kill, because of the taste of the blood, and the smell. The younger ones were cowering and some crying, and my sister rubbed her mouth against her fore legs over and over to get rid of the taste.

I went up close because I thought if the thing was dead the spell, the curse must be done, and my husband could come back — alive, or even dead, if I could only see him, my true love, in his true form, beautiful. But only the dead man lay there white and bloody. We drew back and back from it, and turned and ran back up into the hills, back to the woods of the shadows and the twilight and the blessed dark.

அப்போது அவர் இரண்டு கால்களை ஊன்றி எழுந்து நின்றார். நான் அவரைப் பார்த்தேன், எனக்கே சொந்தமான அன்பிற் குரிய துணை வெறுக்கத்தக்க ஒன்றாக மாறியதை காணவேண்டியதாயிற்று. என்னால் நகர முடியாமல் வளைந்து உறைந்துபோய் வீட்டுக்குள்ளிருந்து வெளியே பார்த்தவாறு நடுநடுங்கி நான் வெளிப்படுத்திய கூக்குரல் விநோதமான பயங்கர அலறலாக வெடித்தது. அது ஒரு துயர அலறலாகவும் பீதியற்ற அலறலாகவும் மற்றவர்களைத் துணைக் கழைப்பதாகவும் தொனித்தது. தூங்கிக் கொண்டிருந்த மற்றவர்கள் அதைக் கேட்டு எழுந்தனர்.

என் கணவர் விகாரமாக மாறிய அந்த உருவம் விறைத்து உற்றுப் பார்த்துக்கொண்டே எங்கள் வீட்டின் நுழைவாயில்வரை முகத்தை உந்தியது. நான் மரண பயத்தால் ஆழ்ந்திருந்திருந்தாலும் எனக்குப் பின்னால் விழித்திருந்த என் பிள்ளைகளிடையே அந்தக் குழந்தை சினுங்கிக் கொண்டிருந்தது. தாய் மைக்குரிய ரௌத்திரம் அப்போது எனக்குள் எழ, நான் சீற்றங்கொண்ட உறுமலுடன் முன்னோக்கி ஊர்ந்தேன்.

ஐந்து மனிதனான அது சுற்றும் முற்றும் பார்த்தது. அதன் கைகளில் துப்பாக்கி எதுவும் இல்லை. ஆனால் அது, அதன் நீண்ட வெள்ளைக் காலைக் கொண்டு அங்கே விழுந்திருந்த ஒரு கனமான மரக்கிளையை எடுத்து, அதன் ஒரு முனையை எங்கள் வீட்டினை நோக்கியும் என்னை நோக்கியும் நீட்டியது. நான் அந்த முனையை என் பற்களால் கௌவிப் பற்றி இழுத்து தள்ளிவிட்டுக் கொண்டு வெளியேற முயற்சித்தேன். ஏனென்றால் அந்த ஐந்து மனிதன் என் பிள்ளைகளைக் கொன்றுவிடக்கூடும் என நினைத்தேன்.

அப்போது என் சகோதரி அங்கு வந்து கொண்டிருந்தாள். அவள் தன் தலையைத் தாழ்த்தி, அவளது பிடரியை உயர்த்தி அந்த மனித ஐந்துவை நோக்கி ஓடினாள். குளிர்கால சூரியனைப் போல அவளின் கண்கள் மஞ்சள் நிறமாக பிரகாசித்துக்கொண்டிருந்தன. அது அவளை நோக்கி திரும்பி அடிப்பதற்காக அந்தக் கிளையை ஓங்கியது. நான் தாய்மைக்குரிய ரௌத்திரத்தோடு வெறித் தனமாக வாசல்வழியாக வெளியே ஓடிவந்தேன். என் கூச்சலைக் கேட்டு மற்றவர்கள் அனைவரும் திரண்டு வந்தனர்.

அப்போது பகல் சூரிய வெளிச்சம் கண்களை கூசச்செய்து வெப்ப சலனமுட்டியிருந்தது. அந்த மனித ஐந்து எங்களைச் சுற்றி நோட்டமிட்டு உரத்துக் குரலெழுப்பியவாறு தன்வசம் வைத்திருந்த கிளையை விசுக் கத்தொடங்கியது. பின்னர் அதை உடைத்து விட்டு வெளியாக்கப்பட்டிருந்த வயல்கள் மற்றும் உழவு நிலங்களைக் கடந்து மலைப்பகுதியை நோக்கிச்செல்ல குறி கொண்டு ஓடத்தொடங்கியது. அது இரண்டு கால்களையும் உந்தி உந்தி அசைத்து பாய்ச்சலுடன் ஓட நாங்கள் அதைப் பின் தொடர்ந்தோம்.

ஓடியோர் கூட்டத்தில் கடைசி ஆளாக நான் இருந்தேன், ஏனென்றால் அவர் மீது கொண்டிருந்த காதல் என்னுள் கோபத்தையும் பயத்தையும் கட்டுப்படுத்திக்கொண்டிருந்தது. நான் ஓடிக்கொண்டிருந்தபோது அவர்கள் அதைக் கீழே இழுத்துப் புரட்டுவதைப் பார்த்தேன். என் சகோதரியின் பற்கள் அதன் குரல்வளையில் இருந்தன. நான் அங்கு சென்றபோது அது இறந்திருந்தது. மற்றவர்கள் அதன் இரத்தத்தின் சுவை மற்றும் வாசனை காரணமாக கொலைச் சம்பவத்திலிருந்து பின்வாங்கி இருந்தனர். இளையவர்கள் கூனிக் குறுகி கிடந்தனர், சிலர் அழுது கொண்டிருந்தனர். என் சகோதரி வாய்க்குள் உணர்ந்த சுவையை அகற்றுவதற்காக அமர்ந்து தனது வாயை தன் முன்னங்கால்களில் வைத்து மீண்டும் மீண்டும் தேய்த்துக்கொண்டிருந்தாள்.

நான் அதன் அருகில் சென்றேன். ஏதோ ஒரு மந்திர மாயத்தாலோ அல்லது சாப விமோசனத்தாலோ என் கணவர் உயிருடன் மீண்டு வருவார் என நினைத்தேன். அவரை உயிருடனோ அல்லது இறந்த உடலாகவாவது நான் அவரை மட்டுமே பார்க்க முடிந்தால், என் உண்மையான அன்பார்ந்தவரை அவரது உண்மையான வடிவத்தில் காண்பதற்குக் கிடைத்தால் அற்புதமாக இருக்கும்.. ஆனால் இறந்த ஐந்து மனிதன் மட்டும் அங்கே வெண்மையாகவும் இரத்தமாகவும் கிடந்தது. நாம் அங்கிருந்து பின்புறமாகப் பின்னோக்கி வந்து சடாரென ஒரே சமயத்தில் திரும்பி மலைக்குள்ளாக ஓடி, நிழல் கவிழ்ந்த அந்திமாலையால் ஆசீர்வதிக்கப்பட்ட காட்டுக்குள் நுழைந்தோம்.

புதுமைப்பித்தனும் பெண் உலகமும்: “சாபவிமோசனம்” கூறும் செய்தி

புதுமைப்பித்தன் என்றோர் புலமையாளன்

தமிழுக்குப் புதுமை சேர்த்தவர்கள் வரிசையிலே தனக்கென தனியொரு இடத்தைப் பெறுபவர் **புதுமைப்பித்தன்** எனும் புனைப்பெயர் கொண்ட **சா.வருத்தாசலம்** (1906-1948). **மணிகொடி** இதழ் வாயிலாக தமிழ் சிறுகதை உலகில் யாவராலும் நன்கறியப்பெற்றவர். மணிக்கொடியோடு மட்டும் நின்றுவிடாமல் **தனவைசிய ஊழியன்**, **சுதந்திரச் சங்கு**, **காந்த**, **தன்மண** மற்றும் **தன்சர்** முதலான இதழ்களிலும் பத்திரிகைகளிலும் தடம் பதித்துள்ளார்.

பழைய கதைகளையும் கதைமாந்தர்களையும் ஆதாரமாகக் கொண்டு அவை கூறும் செய்திகளை சுவைகுன்றாது புதுவடிவில் நிகழ் காலத்திற்கேற்ப நிதர்சனமாகக் காட்டும் இவரது பாங்கே புதுமைமீது அவர் கொண்ட மோகத்தற்கிச் சான்று பகர்கின்றது.

பெண் எனும் உன்னத உயிரி குறித்து புதுமைப்பித்தனுக்கு இருந்த இலட்சியங்களை அவரது சிறுகதைகளை வாசிக்கும்போது நன்கறியலாம். இவரது பெரும்பான்மையான கதைகள் பெண் குறித்த பதிவுகளை அடிப்படையாகக் கொண்டவை. இதனால் “புதுமைப்பித்தனும் பெண் உலகமும்” என்று தனித்துப் பேசவேண்டியதேவை இருக்கிறது. ‘பொன்னகரம்’, ‘கவந்தனும் காமனும்’, ‘ஓப்பந்தம்’, ‘ஆண்மை’, ‘அகல்யை’, ‘வாடாமல்லிகை’, ‘கல்யாணி’, ‘சணப்பன் கோழி’, ‘கோபாலபுரம்’, ‘வழி’ மற்றும் ‘சாப

விமோசனம்’ எனப் பலகதைகளிலும் பெண்ணுலகத்தின் பல்வேறு பரிமாணங்களைப் பதிவுசெய்கிறார். குறிப்பாக “சாபவிமோசனம்” எனும் சிறுகதை பெண்ணியம் தொடர்பாக புதுமைப்பித்தனுக்கிருந்த இலட்சியங்களை எடுத்துக்காட்டும் சிறந்த உதாரணம். ஒரு நல்ல கலைஞானம் மிகுந்த ஓர் எழுத்தாளனை இக்கதை எம்மவருக்கு படம்பிடித்துக் காட்டுகின்றது.

புதுமைப்பித்தனின் “சாபவிமோசனம்” பெண்மையின் வேறுபடும் உணர்ச்சிக் கோலங்களை சமூகப்பரப்பில் நின்று வெவ்வேறு கோணங்களில் எடுத்துக் கூறுகிறது. பழங்கதையொன்றினை அடியொற்றி, என்றோவொருநாள் இந்திரனின் மாயவேட்டைடுக்குள் சிக்குண்ட அகலிகையினது உள்ளத்து உணர்ச்சிகளையும் வெளியுலகிலிருந்து அவள் சந்திக்க நேரிட்ட சவால்களையும் துல்லியமாகக் காட்டும் இச்சிறுகதை, பெண்மையின் உன்னதம் குறித்து இன்றும் பேசிக்கொண்டிருக்கிறது. இதுபடிப்போர் மனதில் பெண்ணியம் தொடர்பாக பல ஆக்கபூர்வமான சிந்தனைகளையும் அனுபவங்களையும் உண்டாக்கும் தன்மையிலானதுடன் அச்சிந்தனைகளும் அனுபவங்களும் காலவெளிகளைக் கடந்தவையா, அந்தக் காலவெளிக்கு ஏற்பப் புரிந்துகொள்ளும் வகையில் அமைவனவா? என மீண்டும் மீண்டும் உரையாடச் செய்யும் வகையிலுமாத்.

சாபவிமோசனம் கதையின் வழவம்

சிறுகதையின் வடிவம் பற்றி சான்றோர் பலர் விரிவாகக் கூறியுள்ளனர். சிறுகதை என்பதனால் மட்டும் எடுத்துக்கொண்ட பொருளை மிகவும் சுருக்கி எழுதவேண்டுமென்பதல்ல என்பது அவற்றுள் பிரதான கருத்தாகும். சிறுகதையாசிரியருக்கு **வடிவச் சுதந்திரம்** உண்டு. சிறுகதைவடிவம் இதுதானென்று துல்லியமாகவும் கூறிவிடமுடியாது. ஒரு குறிப்பிட்ட நிகழ்ச்சியை அல்லது நொடிப்பொழுதை மட்டுமே சிறுகதை

வீ.கமால் ஜஹமட்

எல்.எல்.பி (சிறப்பு),
சட்டத்தரணி,
சட்ட ஆய்வு
உத்தியோகத்தர்

சித்தரிக்க வேண்டுமென்ற வரைவிலக்கணம் மீறப்படலாம் என்பதை இதன்மூலம் நாம் உணருகிறோம். பல நிகழ்ச்சிகளைக் கூட சிறுகதையிலே திறமையுடன் கையாளலாம். இதில் எழுத்தாளனின் திறமையில்தான் கதையின் வெற்றி தங்கியுள்ளது. வொசிங் டன் ஐவிங்கின் (Washington Irving) Rip Van Winkle கதையில் வருவதுபோல் ஒரு வாழ்நாள் முழுவதுமே கூடச் சித்தரிக்கலாம். “தேவையற்ற வெளிநிகழ்ச்சிகளைக் கதையுட் கொண்டு வராமையும், தனிநல அக்கறையின் இறுக்கமும் இக்கதையின் வெற்றிக்குக் காரணங்கள்” என அறிஞர்கள் கூறுவர். பல ஆண்டுகள் நீடிப்பதாக எழுதப்பட்ட மாப்பசானின் (H.R.A.G. de Maupassant) La Parure எனும் பிரெஞ்சு மொழியிலான (ஆங்கிலத்தில் - The Necklace) துயரக் கதையிலும் எல்லா நிகழ்ச்சிகளும் ஒரு குறிப்பிட்ட முக்கிய உட்கோளைச் சுற்றியே பின்னப்பட்டுள்ளன. “வென்றிலன் என்ற போதும்” என்ற சிதம்பரரகுநாதனின் கதையிலும் வில்வளைத்தது தொடக்கம் பாரதப் போரின்பதினெட்டாம் நாள் போர் வரையும் கூறியபோதும் திரௌபதியின் மனநிலையைச் சுற்றியே கதை அமைக்கப்பட்டிருப்பதைக் காணலாம் (அ. சண்முகதாஸ்). ஆக, ஒரு சிறுகதைக்குப் பின்னே உள்ள படைப்பாளரின் கலையாற்றல், கற்பனைத்திறன், சொல்லாட்சி, மற்றும் அவர் மறைமுகமாகக் கூறவிழையும் செய்தி என்பன இலக்கண வரம்புகளை விடவும் முக்கியமானவை. “சாபவிமோசனம்” கதைவடிவமும் இவ்வகையதே.

புதுமைப்பித்தன் “சாபவிமோசனம்” கதையில் “அகல்யை” எனும் கதையின் தமிழ்த் தொன்ம மரபைப் பயன்படுத்துகின்றார். முதல்கதை “அகல்யை” 1934இல் எழுதப்பட்டது. இரண்டாம் கதை “சாபவிமோசனம்” 1943இல் எழுதப்பட்டது. இரண்டு கதைகளும் படைப்புத் தளத்தில் வேறுவேறு கோணங்களில் படைக்கப்பட்டுள்ளன.

முதற் கதையான “அகல்யை” இல் அகல்யை, கௌதமர், இந்திரன் என்ற தொன்மப் பாத்திரங்களே உலாவருகின்றன. அகல்யையின் அழகில் (காண்க: வெ. சுப்பையா முதலியார், அகலிகை வெண்பா-55) மதியிழந்த இந்திரன், தனது மாய வித்தைகளால் கோழிபோல் கூவி, கோதமனை வெளியனுப்பி, அகலிகை உறங்கும் இடம்நோக்கி பூனைபோல் மெதுவாக வருகிறான். எனினும் இந்திரன் இந்திரனாகவே அகலிகையைக் கூடுகிறான், கோதமன்

வேடத்தில் வரவில்லை. அகலிகை கல்லாக வில்லை, இந்திரன் சாபம் பெறவில்லை, இந்திரனை கௌதமர் மன்னித்துவிடுகிறார். கதை முழுமையாக நடப்பியலோடு இணைந்து செல்கிறது. கௌதமர்தான் இங்கு இலட்சியக் கதாபாத்திரமாகிறார். “மனத்தூய்மையில்தான் கற்பு. சந்தர்ப்பத்தால் உடல் களங்கமானால் அபலை என்ன செய்யமுடியும்” (பதி. ஆ. வீ.அரசு, புதுமைப்பித்தன் கதைகள் (2016), ப.93) எனும் கௌதமரின் இந்தக் கேள்வியும் தெளிவும் கற்பொழுக்கம் பற்றிய உன்னத விளக்கத்தை வாசகனுக்குத் தருகிறது.

இரண்டாவது கதை “சாபவிமோசனம்”. இது அகலிகை (அகல்யை), இராமனால் சாபவிமோசனம் பெற்றபின் வாழ்ந்ததாகப் புதுமைப்பித்தனால் புதுவடிவில் கற்பனை செய்யப்பட்ட வாழ்க்கையைப் பற்றிப் பேசுகிறது. இக்கதையினை இதிகாசக் கதையின் நீட்சியாகவே படைத்திருக்கிறார் புதுமைப்பித்தன்.

கதையைத் தொடங்க முன்னரே “**ராமாயண பரிச்சயமுள்ளவர்களுக்கு இந்தக் கதைபடிபடாமல் (படிக்காமல்கூட) இருக்கலாம். அதை நான் பொருட்படுத்தவில்லை**” எனும் ஆசிரியர் கூற்றே கதையின் முன்னுரையாக இடம்பெற்றுள்ளது. அகலிகை இராமனால் சாபவிமோசனம் பெறுவதிலிருந்து கதை தொடங்குகிறது. இராமன் கால்துகள் பட்டுச் சிலை பெண்ணாகிறது. கோதமனிடம் (கௌதமன்) ‘நெஞ்சினால் பிழை செய்யாதவளை நீ ஏற்றுக் கொள்வதுதான் பொருந்தும்’ (மேற். நூ. ப. 520) என்கிறார் விசுவாமித்திரர். கோதமன்-அகலிகை வாழ்க்கை மீண்டும் தொடங்குகிறது. அகலிகை மனதால் களங்கமற்றவள் என்பதை கோதமர் ஏற்றுக் கொள்கிறார். ஆனால் ஊரவரும் சுற்றத்தாரும் அவளைத் தூற்றுக்கின்றனர். சாபவிமோசனத்தில் அகலிகையின் கதை இராமாயணக் கதைகளையும் உள்ளடக்கியே நகர்கிறது. இராமாயணக் கதையிலே கைகேயியும் அகலிகையும் சந்தித்துப் பேசியதாகவோ, அகலிகையும் சீதையும் சந்தித்துப் பேசியதாகவோ செய்திகள் இல்லை. ஆனால் புதுமைப்பித்தன் இவர்களுடையெல்லாம் சந்திக்க வைத்துத் தன் கதையை நகர்த்திச் செல்கிறார். மிதிலைக்குச் சென்ற கோதமரும் அகலிகையும் அங்குவாழ்கின்றபோது, ஒருநாள் அதிகாலையில் நீராட்சி சென்ற அகலிகையின் பாதங்களில் ஒரு விதவை வந்து வீழ்ந்து வணங்குகிறாள். இவ்விதம் வணங்கியவள் கைகேயி. அவர்களிடையே உரையாடல்

நடைபெறுகின்றது. இராமன் வராவிட்டால் எரியில் வீழ்ந்துவிடுவேனென பரதன் தீ மூட்டத் தொடங்கிவிட்டான் என கைகேயி கூற, அப்பொழுது,

‘வசீடரைக் கொண்டாவது அவனைத் தடைசெய்யக் கூடாதோ?’ என்றான் அகலிகை.

‘பரதன் தர்மத்துக்குத்தான் கட்டுப்படுவான் வசீடருக்குக் கட்டுப்படமாட்டான்’ என்றான் கைகேயி.

‘மன்தருக்கு கட்டுப்படாத தர்மம், மன்தவம்சத்துக்குச் சத்துரு’ என்று சொந்தந்தான் அகலிகை.

(மேற். நூ. ப. 533).

என்று அமையும் உரையாடல் இராமாயணத்தில் எங்கேனும் இல்லை. புதுமைப்பித்தன் புதுமையாக அமைத்துக் கொண்டதே. இதேபோல, சீதை-அகலிகை உரையாடலும் “சாபவிமோசனம்” கதையிலே இடம்பெறுகின்றது. இராமனும் சீதையும் காட்டிலிருந்து வந்தபின் கோதமரையும் அகலிகையையும் பார்க்க வந்தனர். இராமனும் கோதமரும் வெளியே உலாவச் சென்றுவிட்டனர். அகலிகை சீதையை வீட்டுக்குள் கூட்டிச் சென்றாள். இருவருக்கு மிடையிலான உரையாடல் தொடர்கிறது. இராவணனினால் சீதைக்கு இழைக்கப்பட்ட (கொடுஞ்) செயல்கள் குறித்து சீதை அகலிகையோடு பேசிக்கொண்டிருக்கும் இப்பகுதியே சாபவிமோசனம் கதையின் உச்சப் பகுதி எனலாம். சீதை அக்கினிப் பிரவேசத்தைப் பற்றியும் சொன்னாள். அகலிகை துடித்துவிட்டாள். “அவர் கேட்டாரா? நீ ஏன் செய்தாய்” என்று கேட்டாள். “அவர் கேட்டார் நான் செய்தேன்” என்றாள் சீதை. “அவன் கேட்டானா?” என்று கத்தினாள் அகலிகை. அவள் மனசில் கண்ணகி வெறி தாண்டவமாடியது. இருவரும் வெகுநேரம் மௌனமாக இருந்தனர். “உலகத்துக்கு நிரூபிக்க வேண்டாமா?” என்று கூறி மெதுவாகச் சிரித்தாள் சீதை. “உள்ளத்துக்குத் தெரிந்தால் போதாதா? உண்மையை உலகுக்கு நிரூபிக்க முடியுமா?” என்றாள் அகலிகை. வார்த்தை வறண்டது. நிரூபித்துவிட்டால் மட்டும் அது உண்மையாகிவிடப் போகிறதா, உள்ளத்தைத் தொடவில்லையானால்? நிற்கட்டும், “உலகம் எது?” என்றாள் அகலிகை (மேற்.நூ. ப. 534-535). மனதால் களங்கமற்று இருந்தாலே போதும் என்று அகலிகைக்கு பேசப்பட்ட அறம், சீதை விடயத்தில் உலகத்துக்கு நிரூபிக்க வேண்டாமா? என்றாகிறதே, ஏன்? அகலிகைக்கு ஒருநீதி அவனுக்கு ஒரு நீதியா? ஊருக்கு உபதேசம் செய்துவிட்டுத்

தன் மனைவி என்கிறபோது நியாயம் ஏன் மாறுகிறது? எது மாற்றுகிறது? கோதமன் சாபம் குடலோடு பிறந்த நியாயமா? என்று கொதிக்கிறாள் அகலிகை. இவ்வுட்கொதிப்பு மேலும் அதிகரித்து அவளுக்கு பிரக்கை மருண்டநிலை. மறக்கவேண்டிய இந்திரநாடகம் மீண்டும் மனத்திரையில் நடந்துகொண்டிருந்தது. பின்பு கோதமன் அவளைத் தழுவினான். கோதமன் உருவம் அவளுக்கு இந்திரவேடமாகப் பட்டது. அவள் நெஞ்சம் கல்லாய் இறுகியது. மீண்டும் கல்லாகிறாள் (மேற். நூ. ப. 535-536).

வண்கள் மீதுதொடரும் வன்முறைகளை எதிர்த்தும் ஒரு குறியீடாகவே அகலிகை மீண்டும் கல்லானாள்.

புதுமைப்பித்தனின் சாபவிமோசனம், ஆழ்ந்து படிப்போர் மனதில் இரண்டு சிக்கல்களையும் கேள்விகளையும் கிளப்பிவிடுகிறது. ஒன்று, மனித உறவுகள் பற்றிய சிக்கல். அதாவது நெருக்கடிகள் தோன்றும் போது கணவன்-மனைவி என்போருக்கிடையிலான உறவுப் பிரச்சினை எப்படித் தோன்றுகிறது என்பது பற்றியது. இரண்டு, அறவியலின் வலிமைபற்றிய சிக்கல். அதாவது, ஒழுக்கம், அறம் என்பவைக்கும் வாழ்க்கைக்கும் எவ்வாறு முரண்பாடு தோன்றுகிறது என்பது பற்றியது (க.கைலாசபதி, அடியும் முடியும், ப.156).இவ்விதம் மனித உறவுகள் பற்றிய சிக்கலையும், அறவியலின் வலிமைபற்றிய சிக்கலையும் பேசும் சாபவிமோசனம் இறுதியில், இச்சிக்கல்களுக்கான தெளிவான விடையினை வழங்காமல், விடைகாணும் பொறுப்பை வாசகர்களிடமே ஒப்படைத்துவிட்டது.

புதுமைப்பித்தன் சாபவிமோசனம் பெற்ற பின்பு அகலிகை, கோதமன் இருவரின் மனதிலும் இழையோடும் குற்ற உணர்ச்சி பற்றிப் பலவிடங்களில் பேசுகிறார். அகலிகைக்கு அச்சுணர்ச்சியே மேலோங்கி நின்றது. இயல்பான பேச்சு இல்லை, மற்றவர் பேச்சையும் இயல்பாக எடுத்துக்கொள்ள முடியவில்லை. பயம் நெஞ்சில் உறையேறிவிட்டது. ஆயிரம் தடவை மனக்குள் திருப்பித் திருப்பிச் சொல்லிப் பாடம் பண்ணிக்கொண்டு, அந்த வார்த்தை சரிதான என்பதை நாலு கோணத்திலிருந்தும் ஆராய்ந்து பார்த்துவிட்டுத்தான் எதையும் சொல்லுவாள். கோதமன் சாதாரணமாகச் சொல்லும் வார்த்தைகளுக்குக் கூட உள்ளூர்த்தம் உண்டோ என்று பதைப்பாள் (மேற். நூ. ப. 522).

கோதமனுக்கும் அகலிகையிடம் முன்போல் மனக் களங்கமின்றிப் பேச நாவெழவில்லை. அவளை அன்று விலைமகள் என்று சுட்டது, தன்

நாக்கையே பொசுக்க வைத்துவிட்டதுபோல இருக்கிறது. என்ன பேசுவது? என்ன பேசுவது? என்ற குழப்பம் அவன் மனதில் புரையோடிப் போனது (மேற். நூ. ப. 520). இருவரும் இரு விதமான மனக்கோட்டைக்குள் இருந்து தவித்தார்கள். கோதமனுக்குத் தான் ஏற்றவனா? என்பதே அகலிகையின் கவலை. அகலிகைக்கு தான் ஏற்றவனா என்பதே கோதமனின் கவலை (மேற். நூ. ப. 530).

அத்துடன், அகலிகையின் தனித்த மனநிலைக்கு இன்னும் எரியூட்டும் விதமாகவே அவளது சுற்றமும்(மானிடச் சூழலும்) இருந்தது.

“வாழ்வே அவளுக்கு நரகவேதையாய்ற்று.

..அவர்கள் மனசில் கனவும் பரவும் இருந்த போதிலும் அகலிகையின் உடம்பு குன்றிக் கிடந்தது. மனசும் கூம்பிக் கிடந்தது... ஏறவிட்டுச் சாதாரணமாகப் பார்த்தவர்களையும் களங்கமற்ற கண்டொண்டு பார்த்தக் கூடியது. குடிசையல் ஒளிந்துகொண்டாள்.

...

ரஷ் பத்தினிகள் யாரோ! அவர்களும் நீராடத்தான் வந்துகொண்டிருந்தார்கள். அவளைக் கண்டதும் பறைச்சையைக் கண்டதுபோல ஒடிவலக், அவளை அணைத்துப் பார்த்துவிட்டுச் சென்றார்கள்.

‘அவள்தான் தான் அகலிகை’ என்பது தூரத்தல் கெட்டது. கோதமனுக்கு அன்று அடிவயற்றில் பற்றிக் கொண்டு பிறந்த சாயத்தையவிட அதகமாகச் சட்டன அவிவார்த்தைகள்.

அவள் மனசு ஒரேயடியாகச் சுருகாமாதர் வெந்துதகத்தது. சிந்தனை தீர்ந்தது...”

(மேற். நூ. ப. 529).

அகலிகையின் இத்தகைய சஞ்சலங்களுக்கு மேலாக சீதையுடனான உரையாடல் இன்னும் பல கேள்விகளை அவள் மனதில் உண்டாக்கியது. **“உள்ளத்துக்குத் தெரிந்தால் போதாதா? உண்மையை உலகுக்கு நம்பிக்க முடியுமா”** என்று வறண்ட வார்த்தைகளுடன் தொடர்ந்து, **“நம்பித்துவிட்டால் மட்டும் அது உண்மையாகிவிட போகிறதா உள்ளத்தை நடைவல்லையானால்? நிற்கட்டும் உலகம் எது?”** என ஒட்டுமொத்த பெண் சமுதாயத்தின் குரலாக அவள் குரல் ஒலிக்கிறது. இவ்வெல்லா வடுக்களின் வலிமையால் அவள் மனம் இறுகிப் போகிறது. இறுதியில், கோதமன் தழுவிவியத் தொடங்கியதும் இறுகிப் போனாள். அவள் மீண்டும் கல்லானாள். மனச்சுமைமடிந்தது. இக்கொடிய உலகிலிருந்து விடுதலையும் கிடைத்தது.

விதிவயத்தால் அல்லது சூழ்ச்சியால் சிக்குண்டு கலங்கமுறும் பெண்கள் குறித்த பல்வேறு உளவியல் மனநிலைகளை சாப

விமோசனம் வாயிலாக புதுமைப்பித்தன் நன்கு பதிவுசெய்திருக்கிறார். வறட்டு சமூகத்தின் விழுமியங்கள் எவ்வகையில் பெண் சமூகத்தை அவலத்திற்கு உட்படுத்துகின்றன என்பதனைப் பலகோணங்களில் எழுதியிருக்கிறார். இறுதியில் அகலிகை வாயிலாக “மனலயிப்பு (mensrea - intention) சுய பிரஞ்சையுடனான செயல் ஈடுபாடு (actus reus - act) மனிதவாழ்வைக் கறைப்படுத்துபவன்” எனும் அரியதொரு விழிப்புணர்வுச் செய்தியினையும் எம்மவருக்கு நினைவூட்டிச் சென்றுள்ளார்.

○ ○ ○

என் விருப்பம்

அவளை அனுசரித்து நடக்கவே நான் ஆசைப்படுகிறேன் அப்போதுதான் அன்பு அற்புதமாய் உற்றெடுக்கும்

உணவகங்களில் தெரிவுப் பட்டியல் அவள் கையில்தான் எங்கே போவது...? எப்போது போவது...? எல்லாம் அவளேதான்

பத்திரிகைப் பக்கங்களில் அரசியல் சிக்கல்களையும் கலாசார முரண்களையும் வாசித்து வாசித்து நடப்பாள்கைகளால் சமீக்கை தந்தபடி... நான் பின்தொடர்வேன்

எழுத்துக்களை அற்புதமான தாளத்தில் உச்சரிப்பாளர் சொற்களின் அழுத்தத்தை மிகமிக தளர்த்தி செல்லமாக எனக்கு பணிப்புரை விடுப்பாளர்

ஆணாதிக்கம் பேசும் ஆண்கள் அறியாத ரகசியம் இது என்றும் அவளுக்கு இணங்கி நடக்கவே நான் அவாவுகிறேன் அப்போதுதான் அன்பு அற்புதமாய்ப் பொங்கும்

சீங்களம்: தமித் உதயங்க தஹநாயக தம்ழி : தீக்குவல்லை கமால்

யாரை எங்கே வைப்பது?

- **வெ. தல்லைநாதன்** **குறுங்கதை**

அன்றைக்கெனப் பாடசாலையில் பெரும் மாற்றம் நிகழ்ந்திருப்பது மாணவர்களை வியப்பில் ஆழ்த்தியது. எல்லா வகுப்புகளிலும் மடித்துக் கட்டிய வேட்டியுடனும் மேலங்கியிலிருந்து திமிறிய புஜத்துடனும் முறுக்கிய மீசையுடனும் புதிய ஆசிரியர்கள் ஆஜராகியிருந்தனர். திடீரென்று புதிய அதிபரின் குரல் வகுப்பறைகளை நிறைத்தது.

“நான் உங்கள் புது அதிபர். உங்களுக்குப் புது வாத்திமார் வந்திருக்கினம். நீங்கள் எல்லாரும் நல்லாப் படிபுங்கோ. சரியா?” ஒலிபெருக்கி ஓய்ந்தது.

அவ்வேளை அவர்களது ஆங்கில ஆசிரியர் தினவரவு இடாப்புகளைக் கையிலேந்தி வகுப்பறையுள் பவ்வியமாக நுழைந்தார். “சேர் நீங்க.” என்றான் ஒரு மாணவன் மெதுவாக. அவர் உதட்டில் விரலை வைத்து அவனை அடக்கிவிட்டு ஓர் இடாப்பை ஆசிரியரது மேசையில் வைத்ததும் பணிவுடன் நகர்ந்தார்.

ஆசிரியைகள் மாணவர்க்கான மதிய உணவைத் தயாரிப்பதில் மும்முரமாக ஈடுபட்டனர்.

புதிய ஆசிரியர் மாணவர் வரைவைப் பதிய ஆரம்பித்தார். முதலாவது மாணவன் “present sir” என்றான்.

“அப்பிட்யெண்டா?”

“வந்தேன் ஐயா”

“அப்பிடிச் சொல்லு. எங்கட மொளியை நாங்கள் கவனமாப் பாக்கோணும்”. மாணவர் புறங்கையைப் பொத்திப் பிடித்தனர்.

“அப்ப நாங்கள் தூசணமும் பேசலாமா.சேர்.” ஒரு குறும்புக்கார மாணவன் கேட்டான்.

“எதை வேணுமெண்டாலும் எங்கட மொளியிலை சொல்லு”.

“It is very kind of you, sir”

இவன் என்னதான் சொல்லிறான்? நான் கேள்விப்படாத தூசணமோ? என்று தலையைச் சொறிந்தார் புதிய ஆசிரியப் பெருந்தகை.

பி.கு: இடைவிடாது ஓய்வின்றி உழைக்கும் உரிமை பாராட்டுவதற்கு என்னை மன்னியுங்கள். அனுபவம் மிக்க நிர்வாகிகளையும் சுகாதாரப் பணியாளர்களையும் புறந்தள்ளிப் படையினருக்கு முன்னுரிமை கொடுக்கும் அபத்தத்துக்கு எதிரான குரல் இது. நிராகரிப்பின் ஒரு புள்ளடி இடுங்கள்.

○ ○ ○

அருள்வாக்கி அப்துல்காதிர் புலவர் சிறப்பிதழ்

ஈழத்து இஸ்லாமிய இலக்கியத்தின் கெடுமுடி அருள்வாக்கி அப்துல் காதிர் புலவர் (ரஹ்மதுல்லாஹி அலைஹி) அவர்களை இன்றைய ஈழத்து இஸ்லாமியர்களே மறந்து விட்ட நிலையில்

அருள்வாக்கியின் இலக்கியப் பங்களிப்பையும் வரலாற்றையும் ஆவணப்படுத்தும் தூய நோக்குடன் 2018^{ஆம்} ஆண்டு அவர்களின் நூற்றாண்டு நினைவை ஒட்டி சிறப்புமலர் ஒன்றை ஞானம் கால இலக்கியச் சஞ்சிகை ஆசிரியர் **டாக்டர் த. ஞானசேகரன் ஐயா** அவர்கள் வெளியிட்டிருந்தது மிக்க மகிழ்ச்சி தரக்கூடிய ஒரு விடயம்.

அருள்வாக்கி அப்துல் காதிர் புலவரை இன்றைய தலைமுறைக்கு விரிவாகவும் தெளிவாகவும் அறிந்துகொள்ள அவர்களின் நூற்கள் சிலதையும் இணைத்து ஞானம் கலை இலக்கியச் சஞ்சிகை தனது 217^{ஆவது} இதழை அருள்வாக்கியின் சிறப்பு இதழாக வெளியிட்டிருந்தது பாராட்டுக்குரியது.

ஞானம் கலை இலக்கியச் சஞ்சிகைக்கு எனது மனமார்ந்த நன்றியையும் அன்பையும் தெரிவித்து அவர்களின் சீரிய பணிக்கு சிறியவனின் சிறு கவிதையை சமர்ப்பிக்கிறேன்.

**கலை மீலக்கிய சஞ்சிகையில்
காத்திரமா ய்ப்துல் காத்திரவர்
நலை யதனை மாந்தர்டன்
ந்றாவாக எடுத்து ரைத்து
மலை யோலுமவர் செயலை
வரலாற்றிற் பத்ய வைத்து
இளையத லைமுறை யர்வதற்கு
இதழான 'ஞானத்திற் பதந்தனளே**

**அருள்வாக்கி வாழ்ந்து சென்ற
ஆழமான வவர் சர்தையை
அருமையாய்ப் பதவு செய்த
அவர்பணி கையறந்த டேனே
தருவான ஞானசேகர ஐயர்
தரமான வவர்தழாம் ஞானத்தல்
மருள்நீரிப் பதவு செய்தார்
மாண்பு கனைத்து மவருக்கே.**

ஹிஸாப் ஹிஸாப்
 (30-08-2021 புலவர் நினைவு தினத்தையொட்டிய புதிவு)

தற்கொலை

- தடுப்பதற்கான முயற்சி

தப்பித்தலுடன் தொடர்பான ஒரு செயற் பாடே தற்கொலை எனலாம்.

தற்கொலை என்பது அந்த நேரத்திலான ஒரு முடிவாக இருப்பது மிகவும் அரிதாகும். பத்துப்பேரில் எட்டுபேர் தற்கொலை செய்து கொள்வதற்கான எண்ணம் இருக்கிறது என்பதைக் காட்டும் அறிகுறிகளைச் சிலருக்கோ அல்லது பலருக்கோ காட்டியிருப்பார்கள் என்கிறது ஆய்வு. மேலெழுந்த வாரியாகப் பார்த்தால், தற்கொலை என்பது மனக்கிளர்ச்சியிலான ஒரு செயலாகத்தோன்றலாம், ஆனால் அது எழுந்தமான மானதொரு நிகழ்வல்ல, அது ஒரு செயல்முறை என்கின்றனர் ஆய்வாளர்கள்.

தற்கொலையைப்பற்றிப் பேசுவதற்குப் பொதுவில் நாங்கள் எவருமே விரும்புவதில்லை. அத்துடன், எங்களுக்குத் தெரிந்தவர்கள் ஒருவரும் அந்த முடிவுக்கு ஒருபோதும் வரமாட்டார்கள் என்றும் நாங்கள் நம்புகிறோம். ஆனால், எங்களுக்குத் தெரிந்தவர்களும் தற்கொலையைத் தெரிவுசெய்து கொண்டுதான் இருக்கின்றனர். இருப்பினும், தற்கொலை ஒரு களங்கம் என்ற உணர்வு அல்லது அது அவமானம் தரும் ஒரு செயல் என்ற கருத்துப்பாடு எங்களைச் சங்கடப்படுத்துவதால் அதைப்பற்றி நாங்கள் அதிகம் கலந்துரையாடுவதில்லை. அதனால், ஒருவர் உணரும் வலி பற்றியோ அல்லது அவருக்குத் தேவையான உதவி பற்றியோ வெளிப்படையாகப் பேசுவதற்கான சந்தர்ப்பங்களை

நாங்கள் இழந்துவிடுகின்றோம். தனது வாழ்க்கையை முடிவுக்குக் கொண்டு வர வேண்டுமென ஒருவர் முடிவெடுப்பதற்குப் பலகாரணங்கள் இருக்கலாம். உண்மையில், அந்தக் காரணங்கள் பற்றிய ஒருவரின்

உணர்வுகள்தான், அந்தக்காரணங்களைவிட மிகவும் முக்கியமானவையாக இருக்கின்றன. குறித்த வலியைத் தொடர்ந்து தாங்க முடியாது அல்லது நிச்சயமற்ற வாழ்வைத் தொடர முடியாது என்பதின் அடிப்படையில் எழும் நம்பிக்கையின்மை, கையலாக தன்மை மற்றும் விரக்தி போன்ற தீவிரமான உணர்வுகளால் தற்கொலைதான் தீர்வென முடிவெடுப்பவர்கள் ஆட்கொள்ளப்படுகிறார்கள். வேறு சிலருக்கு சிலவகையான மனநோய்களின் தாக்கம் தற்கொலை செய்வதற்கான தூண்டல்களைக் கொடுக்கக்கூடும். அப்படியான தூண்டல்களை குரல்களாக அவர்கள் கேட்கக்கூடும், அல்லது விம்பங்களாகப் பார்க்கக்கூடும்.

மோட்டார் வாகன விபத்துக்களுக்கு அடுத்ததாகப் பதின்மவயதினர் இடையேயான மரணத்திற்கு முக்கியகாரணமாக இருப்பது தற்கொலை என்பதைப் புள்ளிவிபரங்கள் காட்டுகின்றன. வளர்ந்தோர் என்ற நிலையை இளையோர் அடைவதற்கான வாழ்க்கைப்பயணம் இன்றைய காலகட்டத்தில் சிக்கல்கள் நிறைந்ததாகவும், சவால்கள் மிகுந்ததாகவும் இருப்பது இதற்கு ஒருகாரணமாக இருக்கலாம். வீட்டிலும், பாடசாலையிலும், சமூகக் குழுக்களிலும் வெற்றி பெறுவதற்கு அவர்கள் எடுக்கும் முயற்சி அவர்களுக்கு அதிக மன அழுத்தத்தைக் கொடுப்பது வாஸ்தவம்தான்.

காரணம் எதுவாக இருந்தாலும், தற்கொலையை முடிவாகக் கருதுபவர்கள் பொதுவாகத் தாங்கள் இறப்பதை விரும்புவதில்லை. வாழ்க்கையில் அவர்களுக்குத் தேவையாக விருக்கும் மாற்றத்தை அவர்கள் செய்வதற்கு எங்களால் உதவமுடிந்தால் அது அவர்களின் வாழ்வில் ஒருதிருப்புமுனை ஆகலாம்.

“இனியும் என்னாலை இதுகளைத்தாங்கேலாது,” “எதுவும் எனக்கு இனி முக்கியமில்லை”, “செத்துப் போனால் நல்லது, நான் செத்தாலும் ஒருத்தரும் கவலைப்படப்போறதில்லை”, போன்ற வலுவான வாய்மொழிகள் பெரும்பாலும் தற்கொலைகளுக்கான அறிகுறிகளாகக் காணப்படுகின்றன.

ஸ்ரீரஞ்சன்

இத்தகைய கருத்துக்களை நாங்கள் எப்போதும் சீரியசாக எடுத்துக்கொள்ள வேண்டும். நோய், மனச்சோர்வு, தோல்வி, நிராகரிப்பு, அடாவடித்தனம்போன்ற வலி அல்லது துன்பத்திலிருந்து விடுபடுவதற்காக ஒரு வழியைக் கண்டுபிடிப்பதற்கு அவர்கள் முயற்சிக்கிறார்கள் என்பதை நாங்கள் விளங்கிக் கொள்ளவேண்டும். சிலவேளைகளில் பழிவாங்குவதற்காகவும் தற்கொலையைச் சிலர் தெரிந்தெடுக்கிறார்கள்.

அத்துடன், சூழ்விருப்பவர்களில் அவர்களுக்கு நம்பிக்கையற்றுப் போய்விடுவதால், தாங்கள் நிராகரிக்கப்பட்டிருப்பதாக அவர்கள் உணர்வதால், குடும்பத்தவர்கள் மற்றும் நண்பர்களிடமிருந்து அவர்கள் விலகியிருக்க விரும்புவார்கள், பொதுவில் அனைத்து விடயங்களிலும் கவனமாக இருக்கும் ஒரு வரிடம் பொறுப்பற்ற தன்மை போன்ற இயல்புக்கு மாறான ஒரு நடத்தை காணப்படலாம். வழக்கமான செயல்பாடுகளில் அவர்களின் ஆர்வம் குறைந்திருக்கலாம். நித்திரை குறைவடைதல், பசி குறைதல் போன்ற பிரச்சினைகள் அல்லது மதுபானம் மற்றும் போதைப்பொருள்களின் பயன்பாடு அதிகரிக்கலாம். அவர்கள் அதிகளவில் எரிச்சல் அடையலாம். மேலும் நண்பர்கள் மற்றும் குடும்பத்தினருக்கு மதிப்புமிக்க உடைமைகளை அவர்கள் வழங்கக்கூடும்.

தற்கொலை ஒன்றை எச்சரிக்கும் இப்படியான அறிகுறிகளில் கவனம் செலுத்துவதன் மூலமும், அதுபற்றிக் குறித்த நபருடன் வெளிப்படையாக நாங்கள் பேசுவதன் மூலமும் குறித்த மரணத்தை எங்களால் தடுக்கக்கூடியதாக இருக்கலாம். இவைமட்டும்தான், எச்சரிக்கை அறிகுறிகள் என்று சொல்ல முடியாது. வழமைக்கு விரோதமான செயற்பாடு எதுவாக இருந்தாலும் அதுபற்றிய கவனிப்புத் தேவை.

தற்கொலை என்ற சொல் தற்கொலை செய்யும் உணர்வை ஒருவருக்குக் கொடுக்க மாட்டாது என்பதைவிட, ஏற்கனவே அப்படியான எண்ணம் உள்ளவருடன் அப்படிப் பேசுவது அதன் மூலமான இழப்பைத் தவிர்ப்பதற்கு உதவலாம் என ஆய்வுகள் கூறுகின்றன.

தற்கொலைபற்றிய எங்களின் பயத்தை வெளிப்படுத்தாமல், அதுபற்றிய எங்களின் தீர்ப்புகளை வழங்காமல், அதுபற்றி அமைதியாகப் பேசுவது, தனிமைப்படுத்தப்பட்டிருப்பதாக உணரும் ஒருவருக்குச் சற்று

நிம்மதியைக் கொடுக்கலாம். உண்மையான அக்கறையையும் பேசுவதற்கான விருப்பையும் காட்டுவதன் ஊடாகத் தற்கொலை உணர்வுகளைப்பற்றி ஒருவரைப் பேசவைப்பது தற்கொலைக்கான அபாயத்தைக் குறைக்கும்.

தற்கொலை தொடர்பான எச்சரிக்கை அறிகுறிகளை அடையாளம் காண்பது என்பது ஒன்று, பின் அது தொடர்பாகச் செயற்படுவது என்பது இன்னொன்று என்பதால், தற்கொலைபற்றிக் கற்றுக்கொள்வது தற்கொலையைத் தடுப்பதற்கான முயற்சியின் முதல்படியாகும்.

தற்கொலைதான் தீர்வெனக் கருதுவதை மறுபரிசீலனை செய்து பிற தீர்வுகளை அவர்கள் தேடுவதற்கு நாங்கள் உதவலாம். குறித்த நபருடன் நேரடியாகப் பேசுவது சிறப்பானது. முன் அனுமானங்கள் எதுவும் இல்லாமல் அவரின் கரிசனைகளைக் காதுகொடுத்துக் கவனமாகக் கேட்பதுதான் அவருக்கு நாங்கள் செய்யக்கூடிய மிகமுக்கியமான உதவியாக இருக்கும்.

குறித்த நபருடன் பேசுவதற்குப் பாதுகாப்பான ஒரு இடத்தைக் கண்டறிவதுடன், பேசுவதற்கு அவருக்குத் தேவைப்படும் நேரத்தை வழங்குதல் மிகவும் அவசியமாகும். மேலும் அவர் பற்றிய எங்களின் அக்கறை மற்றும் அவரது அந்தரங்கம் தொடர்பாக எங்களின் மரியாதை குறித்து அவருக்கு உறுதியளித்தபின்னர், சம்பந்திய நிகழ்வுகளைப்பற்றி அந்தநபரிடம் கேட்கலாம். “நான் உன்னில் கரிசனை கொண்டுள்ளேன். சம்பந்தில் நான் உன்னிடம் சிலவேறுபாடுகளைக் கவனித்திருக்கின்றேன்,” எனக்கூறல் குறித்த நபர் தனது உணர்வுகளைச் சுதந்திரமாக வெளிப்படுத்துவதற்கு ஊக்குவிக்கும். அத்துடன் தற்கொலை செய்வதைக் கருதுகிறாரா என்று அவரை நேரடியாகவே கேட்கலாம். அப்படியான எண்ணம் இருப்பதை அவர் ஒப்புக் கொண்டால், “எப்படி எங்கே அவர் வாழ்க்கையை முடிக்கவிரும்புகிறார், அதற்கான திட்டம் வைத்திருக்கிறாரா?” எனக் கேட்கலாம்.

ஒருபோதும், அவரது நிலைமை விளங்குகிறது என்றோ அல்லது இப்படியான பிரச்சினையை இன்னொருவர் எப்படிக்கடந்திருக்கிறார் என்றோ கூறக்கூடாது. அதே போல, “என்ன கதைகதைக்கிறாய், அது ஒரு முட்டாள்தனம், நல்லதை நினை, தன்னலமாக இருக்காதே, அப்படிச் செய்தால் குடும்பத்துக்கு வெட்கக்கேடு!” என்றெல்லாம் அறிவுரை வழங்குவதற்கு நாங்கள் முயற்சித்

தால் அல்லது அவரின் உணர்வை மட்டம் தட்டினால் அந்த நபர் எதனையும் எங்களுக்குச் சொல்லவிரும்பமாட்டார். குறித்த நபரின் உணர்வுகளை நாங்கள் அங்கீகரிப்பது முக்கியமானது.

நாங்கள் செய்யக்கூடிய உதவி ஏதாவது இருக்கிறதா என்று அவரைக் கேட்க வேண்டும். உளவள ஆதரவு, நடைமுறை உதவி, ஆலோசனை அல்லது சிகிச்சையைப் (குடும்பம், நண்பர்கள், சமூகமுகவர் நிலையங்கள், நெருக்கீட்டு மையங்கள், கவுன்சிலர்கள்) பெறக்கூடிய ஆதார வளங்களைப் பற்றிப் பேசவேண்டும். எங்களை நம்புவதற்கும், தொடர்ந்து வாழ்வதற்காகப் போராடுவதற்குமாக அந்த நபரைப் புகழ்ந்து பேசுதலும் முக்கியமானது. இன்னொருவரின் பிரச்சினைகளை எவராலுமே தீர்க்க முடியாது என்பதை நாங்கள் நினைவில் கொள்ளும் அதேவேளையில் எங்களின் புரிதலும் ஆதரவும் அவர்களுக்கு உதவக்கூடும் என்பதையும் விளங்கிக் கொள்ளவேண்டும்.

முடிவில் அந்த நபருடன் ஒரு ஒப்பந்தத்தை உருவாக்க வேண்டியது மிகவும் அவசியமாகும். அந்த ஒப்பந்தம் தற்கொலைக்கான தூண்டிகளை இனம் கண்டதும், அவற்றைக் கையாளும் உத்திகளை முயற்சிப்பதையும், அவர் நம்பக்கூடியவர்களை அல்லது ஆதாரவளங்களை அவர் அணுக வேண்டுமென்பதையும் வலியுறுத்துவதாக இருத்தல் வேண்டும். இவ்வகையில் பொறுப்புக்கூறல் என்ற எண்ணக்கரு ஒன்றை அவருக்குள் விதைத்து விடல் ஒப்பந்தத்தைப் பேண வேண்டும் என்ற உணர்வை அவருக்குள் உருவாக்கலாம்.

அவர் தனியாக இல்லை. அவருக்காக நாங்கள் இருக்கிறோம். தற்கொலை செய்ய வேண்டும்போல உணரும் தருணங்களில் அவர் எங்களுடன் பேசலாம் என்பதை நாங்கள் உறுதிப்படுத்தவேண்டும். அத்துடன் அவர் எப்படியிருக்கிறார் என்பதை அறிவதற்கு நாங்கள் தொடர்ந்து தொடர்பில் இருக்க வேண்டும்.

உளவளத்துணை என்பது ஒருவருக்கு அவரைப் பற்றிய தெளிவை ஏற்படுத்தி அதற்கமைய அவர் எதிர்நோக்கும் பிரச்சினையை அவரே தீர்த்துகொள்வதற்கு வழங்கப்படும் உதவியாகும். அதனை எங்களால் முடிந்தவரை செய்வதற்கு முயற்சிப்போம்.

○ ○ ○

முடியாத தற்போது

**கோடி நம்மத் கொள்ளும்
பாடிமும் மனம் பாதுகாப்பாய்
கேடிகளும் உலவும் கொளங்கு.
ஒன்றல்ல பல கதவுகளின்றி
முன்னோர் வாழ்ந்தனர் அன்று
இன்பக் கதவு திறந்திருந்தால்
துன்பக் காற்றுத் தாரமாகும்.**

○○

**மனக்கதவு நல்லெண்ணங்களால்
ஆக்கலாம்**

**கனமான வாழ்வு இலேசாகும்
சீனமும் தொலைந்தும் நல்ல
சீர்ப்புடை நுங்கா ஆக்கும்
ஊக்கும் மணியொல்க்கும் கதவு
தேக்கு மரக் கதவு
நோக்கும் இமைக்கதவு
தாக்கும் மொளனக் கதவு**

○○

**கதவு முடியது பீர்வால்
மெதுவாய்த் திறந்தது உறவால்
கதவீனாந்தான் உள்ளே வெளியே
உதவியது இலக்கம் உன்னைக்காண
கதவுற்றது திறந்த புவனம்
திறவுகோல் தொலைந்து விட்டது
கதவு திறக்க முடியவில்லை
உதவியற்றிடல் கதவை உடைக்கலாம்**

○○

**வானக் கதவு திறப்பதாலோ
சோனா மார் பெய்க்றது!
பூம்க் கதவு திறப்பதாலா
பூமீப் பீளவு வருவது!
மனக்கதவு திறக்கும் இயல்பறவு
எனக்கான யன்னல் கதவும்
என்றும் குடையாக முடிவீர்ப்பும்.
இயற்கைக் கதவைத் திறவுங்கள்.**

○○

— பா. வானத் வேதா. இலங்காதலகம். (மென்மரக்)

சீறுகதை

தாத்தா
நீங்க

நல்லவரா..?

- வி.ரி. இளங்கோவன்

அது கோடை விடுமுறைக் காலம்..

சிவானந்தம் தன் மகள் குடும்பத்துடன் இலங்கைக்குப் போயிருந்தார்.

நாட்டில் யுத்தம் முடிந்தபின் வந்த ஆண்டு முதல் அவர் ஒவ்வொரு வருடமும் தனியாகவோ அல்லது ஒரு மகள் குடும்பத்துடனோ அவுஸ்திரேலியாவிலிருந்து நாட்டிற்கு போவதுண்டு.

கொழும்பில் நடைபெற்ற சர்வதேசத் தமிழ் எழுத்தாளர் மாநாட்டின் போதும் போயிருந்தார்.

மகள் குடும்பத்தினர் வந்தால் அவர்கள் ஒரு மாதத்திற்குள் அவுஸ்திரேலியா திரும்பிவிடுவர்.

அவர் மூன்று மாதங்கள்வரை இலங்கை - இந்தியா எனச் சுற்றுலா செய்த பின்னரே திரும்பிச் செல்வதுண்டு.

கொழும்பில் தமிழ்ச் சங்கத்திற்கு அருகாமையில் நண்பர் ஒருவரின் மாடி வீட்டை வாடகைக்கு எடுத்து மகள் குடும்பத்துடன் தங்கியிருந்தபோது எழுத்தாள நண்பன் ஒருவன் அழைத்தான்.

கொழும்புக்கு வருடந்தோறும் போய் வந்தாலும் நான்கு வருடங்களுக்கு மேலாக அவனைச் சந்திக்கவில்லை.

அவனது தொலைபேசி இலக்கம் தவறிவிட்டதால் அவன் நினைப்பும் வரவில்லை.

இன்று சனிக்கிழமை.. தான் வந்திருப்பதை எப்படியோ அறிந்து காலை அவன் தான் அழைத்தான்.

மாலை ஐந்து மணியளவில் தமிழ்ச் சங்கத்தில் சந்திக்க முடியுமா எனக் கேட்டான்.

“சரி.. சந்திப்போம்..” என்றார்.

நாலு மணியளவில் புறப்படத் தயாரானபோது “தாத்தா.. நானும் வாறன்..” எனப் பேரன் மாயவன் கையைப் பிடித்தான்.

“வீட்டில் அடைபட்டு இருக்க மாட்டான்..

அவனையும் கூட்டிப் போங்கோ..” என மகள் சொன்னாள்.

ஆசை மகளின் வார்த்தைக்கு மறுபேச்சுப் பேச முடியுமா..?

எட்டு வயதுப் பேரனின் கையைப் பிடித்துக்கொண்டு தமிழ்ச் சங்கத்தை நோக்கி மெல்ல நடந்தார்.

“நேரம் நாலரை மணிதான் ஆகுது.. அவன் ஐஞ்சு மணிக்குத்தான் வருவான். அது வரை சங்கத்து வாசிகசாலையில் பேப்பர் வாசிப்பம்.. வா அப்பு..” எனப் பேரனுடன் வாசிகசாலையுள் புகுந்தார்.

“கதைக்காம.. இரு அப்பு..” எனச் சொல்லி விட்டு அங்கிருந்த தினக்குரல் பேப்பரை எடுத்து ஒவ்வொரு செய்தித் தலையங்கமாகக் கண்ணோட்டமிட்டபடி இருந்தார்.

அங்குள்ள ஒரு கதிரையில் இடம்பிடித்த பேரன் தானும் “டெயிலி மிரர்” பேப்பரை எடுத்து ஏதோ படித்துக்கொண்டிருந்தான்.

சிறிது நேரத்தில் நண்பனின் “ரெலிபோன்” அழைப்பு வந்தது.

“நான் தமிழ்ச் சங்கத்துக்கு வந்திற்றன்.. நீ எங்கேயடாப்பா நிக்கிராய்..”

“இங்க வாசிகசாலைக்குள்ளதான் இருக்கிறன்.. இந்தா.. வெளியில் வாறன்..”

பேரனின் கையைப் பிடித்துக்கொண்டு வெளியில் வந்தவர் சங்கத்தின் முன்பகுதியிலுள்ள குந்தில் இருந்த நண்பனுக்குப் பக்கத்தில்போய் அமர்ந்தார்.

இருவரும் சிறிது நேரம் பழைய அனுபவங்களை இரமீட்டனர்.

திருகோணமலையில் நடாத்திய புரட்சிகர எழுத்தாளர் மாநாடு முதல் தமிழ்ச்சங்கத்தில் நடந்த எழுத்தாளர் மாநாடுவரை அலசினர்.

தவறிவிட்ட கலை இலக்கிய நண்பர்களை நினைத்தும் கவலைகளைப் பகிர்ந்தனர்.

கையில் கொண்டு வந்த பையிலிருந்து தனது மூன்று நூல்களை எடுத்து நண்பனுக்குக் கொடுத்தார்.

அவை ஒரு சிறுகதைத் தொகுதி, கட்டுரைத் தொகுப்பு, ஒரு கவிதை தொகுதி.

அப்போது சங்கரப்பிள்ளை மண்டபத்திற்கு முதியோர் பலர் போய்க்கொண்டிருந்தனர்.

“வா..என்ன நடக்குது எண்டு பாப்பம்..”

இருவரும் அந்த மண்டப வாசலுக்குச் சென்றனர்.

அங்கு முதியோருக்கான ஒரு நிகழ்ச்சி ஆரம்பமாகவிருந்தது.

அந்த நிகழ்ச்சியை ஒழுங்கமைத்தவர் இவர்கள் இருவரையும் நன்கு அறிந்தவர்தான்.

இவர்களைப் புன்சிரிப்புடன் வரவேற்ற அவர் நிகழ்வுக்குத் தான் தலைமைதாங்கவுள்ளதாகவும் கூறினார்.

இருவரையும் முன்வரிசையில் இருக்குமாறு வேண்டிக்கொண்டார். கூடவே பேரணும் முன் வரிசையில் பக்கமாக இடம்பிடித்தான்.

“நிகழ்ச்சி நிரலின்படி சிறப்புரை ஒன்று முடிந்ததும் கலை நிகழ்ச்சிக்கு முன்பாக, சபையிலுள்ளோர் தமது இளமைக்கால, பாட சாலைக்கால இனிய நினைவுகளை ஐந்து நிமிடங்களுக்கு மேற்படாமல் பகிர்ந்து கொள்ள லாம். நீங்களும் அந்த நிகழ்வில் கட்டாயம் பங்குபற்ற வேண்டும்..” என இருவரையும் அன்பாகக் கேட்டுக்கொண்டார்.

“வேண்டாம்.. வேண்டாம்..” இருவரும் மறுத்தனர்.

“நிகழ்ச்சி கலகலப்பாக இருக்க வேணும்.. வயதானவையள் கவலைகளைக் கொஞ்சம் மறந்து சிரிக்க, இளமைக்கால நினைவுகளைத் தூண்டிச் சந்தோசப்படுத்தத்தான் இந்த நிகழ்வு.. ஏதாவது காதல் கவிதைதானும் சொல்லுங்களை..”

“சரி.. பாப்பம்..”

“நான் மேடையில் நிக்க.. இப்ப என்ற உடல்நிலை ஒத்துழைக்காது.. நீ ஏதும் காதல் கவிதை சொல்லு.. உனர் சொல்லிற அழகில சனம் கிறுகிறுக்கும் என்தது எனக்குத் தெரியும் தானே..” என்று சொல்லியவாறு முழங்காலுக்குக் கீழ் முறிஞ்சு தனர் காலையும் அதுக்குப் போட்டிருந்த பத்தையும் காட்டினான் நண்பன்.

தலைவரின் உரையை அடுத்து சிறப்புரை முடிந்ததும் சபையோரது இளமையின் இனிய நினைவுகள் பகிர்வு..

முதியோரின் இன்றைய நிலைமைகள், வாழ்க்கைப் பேராட்டங்கள் என்பனபற்றியெல்லாம் அதிக கரிசனைகொண்டவர்போல் நீட்டி முழக்கிச் சிறப்புரையாற்றிய பிரமுகர் உரை முடிந்ததும் புறப்பட்டுச் சென்றுவிட்டார்.

மண்டபம் முழுவதும் நிறைந்திருந்தது. முதுமைகண்ட ஆண்கள், பெண்கள், ஒருசில இளம்பெண்கள், இரண்டொரு சிறுவர்களும்..

புலம்பெயர்ந்த நாடுகளிலிருந்து விடு முறையில் வந்த வயதான சிலரும் பின்வரிசையில் இருந்தனர். அவர்களது தோற்றம் வெளிநாடுகளிலிருந்து வந்தவர்கள் என உணர்த்தியது.

தேநீரும் வடையும் பரிமாறப்பட்டது.

அடுத்தடுத்துச் சிலர் வந்து தம் பாடசாலைக் காலத்தில் வந்த சினிமாப் படங்களின் காதல் பாடல்களை ரசித்துப் பாடினர்.

“பாவாடை தாவணியில் பார்த்த உருவமா..” என ஒருவர் பாடினார்.

“நான் மலரோடு தனியாக ஏனிங்கு நின் றேன்..” எனத் தொடங்கும் பாடலை இருவர் சேர்ந்து பாடினர்.

தனது கல்லூரிக் காதல் தடைகள் பல தாண்டி திருமணத்தில் முடிந்ததாக முதிர்ந்த இரசனையோடு ஒருவர் சொன்னார்.

பல்கலைக்கழகக் காதல் சாதியக் கொடு மையால் முறிந்துபோனதாக ஒருவர் கவலை யோடு தெரிவித்தார்.

இப்படி நிகழ்ச்சி கலகலப்பாகத் தொடர்ந்தது.

இறுதிக் கலைநிகழ்ச்சியென அறிவிக்கப் பட்ட பரத நாட்டிய நிகழ்வு தவிர்க்க முடி யாத காரணங்களால் இடம்பெறாது எனத் தெரிந்து கொண்ட தலைவர் மேடைக்கு வருமாறு முன்வரிசையில் இருந்த இவர்களை சைகையால் அழைத்தார்.

சிவானந்தம் மேடைக்குப் போனார். நண்பனின் உடல்நிலை குறித்துத் தலைவரின் காதுக்குள் சொன்னார்.

சிவானந்தரைப் பக்கத்தில் இருத்திவிட்டு அவரைப்பற்றிப் புகழுரைகளைத் தலைவர் எடுத்துவிட்டார்.

இனிய கவிதை ஒன்று இவர் சொல்வார் எனக் கூறி அமர்ந்தார்.

“மைக்”கைப் பிடித்த சிவானந்தம் கவியரங் குகளின்போது முதலில் சொல்லும் தாய் வணக்கக் கவிதையை அழகாகச் சொன்னார்.

சபையில் கரவொலி பலமாக எழுந்தது.

இதுவே காணும் என நினைத்துத் தலை வரைப் பார்த்தார்.

இன்னொரு இனிய கவிதை சொல்லுங்கள் எனத் தலைவர் மெதுவாகச் சொன்னார்.

சபையின் பின்வரிசையில் நன்கு அறிமுகமானவர் போன்ற ஒரு பெண்மணியின் அழகிய முகம் தெரிந்தது. அவரின் தலைமுடி பஞ்சுப் பெட்டியாய் நரைத்திருந்தது.

புதைந்து கிடந்த பழைய ரூபகம் மனதில் வந்து மெல்ல ஊற்றெடுத்தது.

எழுந்தமானமாகக் கவிதை சொல்லத் தொடங்கினார்.

“சீமைப் பெருநகரில் தேம்ஸ் நதியின் தீரமதில்
ஆமைப் புலனடக்கமாகி என் நினைவுகளை
உள்ளே செலுத்திவிட்டு உளம்மறந்து போனவளைக்
கள்ளி அவளைக் காநலி யென்றெண்ணிக்
கவி தொடுத்த இதயத்துப் பாரமதை
உன்சிக் கவியுரைக்கின்ற பாவலன் நான்..!
கூந்தல் தடவிக் குங்குமப்பூ திலகமிட்டுச்
சாந்து தடவிய பூச்சந்தன மென்றுடலில்
காந்த வெறிப்பிடித்துக் காழகன்போல் திரிந்ததுவும்
வேந்தனை நனைத்து வீதியுலா வந்ததுவும்
எண்ணி நினைக்கையிலே
இன்றெழுந்தேன் கவிஞனாய்..!”

இவ்வாறு தொடர்ந்தார். குரலில் சோக மிழையோடச் சொல்லிவிட்டுப் போய் அமர்ந்தார் நண்பன் பக்கத்தில்..!

சபை ஒரு கணம் சொக்கிப்போயிருந்துவிட்டு எழுந்துநின்று கரவொலி செய்தது.

நண்பன் கட்டிப்பிடித்துப் பாராட்டினான்.

“நேரம் எட்டு மணியாகுது.. தெகிவளைக் கெல்லே போகவேணும்.. வாடாப்பா..” என்று சொல்லியவாறு இவனின் தோளை ஒரு கையால் பிடித்தவாறு தாண்டித் தாண்டி றோட்டுப்பக்க வாசலுக்கு நடந்தான்.

வாசலில் நின்ற ஒரு ஓட்டோவில் ஏறி கையசைத்துப் பிறகு சந்திப்போமெனக் கூறிச் சென்றான்.

நிகழ்ச்சித் தலைவருக்குச் சொல்லிவிட்டுச் செல்வதற்காகச் சிவானந்தம் உள்ளே வந்தார்.

அப்போது அந்த அழகிய பஞ்சப்பெட்டித் தலைப் பெண்மணி முன்னால் வந்தார்.

“உங்களைத்தான் தேடிக்கொண்டு வாறன்... என்னைத் தெரியுதா...” என்றார்.

“நாற்பத்தெட்டு வருசத்துக்குப் பிறகு பார்த்தாலும் ஞாபகம் வரத்தான் செய்யுது.”

“நீங்க அவஸ்திரேலியாவில் இருக்கிறியள் என கொஞ்ச நாளைக்கு முதல்தான் அறிஞ்சன். “வாட்சப்பில்” கதைச்ச நம்ம “கிளாஸ்” திலகா சொன்னாள்..”

“அப்படியா.. அவள் கனடாவில் இருக்கிறதா நானும் அறிஞ்சன்..”

“நீங்க பெரிய பிரமுகராக இருக்கிறியள்.. பாக்கச் சந்தோசமா இருக்கு... எத்தனை பிள்ளையள் உங்களுக்கு.. எனக்கு மூண்டு பெம்பிளைப் பிள்ளையள். எல்லாரும் கலியாணம் செய்திட்டினம். நாலு பேரப் பிள்ளையள்.. இவள் என்ர சின்னப் பேத்தி..”

பின்னால் மறைந்து நின்ற ஐந்து வயதுப் பேத்தியை முன்னுக்கு இழுத்துக் காட்டினார்..

“வளர உங்களைப்போலவே நல்ல வடிவா இருப்பா..” என்று சொல்லி அந்தச் சின்னப் பெண்ணின் தலையைத் தடவிவிட்டார்.

“எனக்கும் மூன்று பிள்ளையள். இரண்டு பெண்.. கடைசி மகன். எல்லாருக்கும் கலியாணம் முடிஞ்சது. மூத்த மகளுக்கு இரண்டு பெடியன்கள். இவன் தான் மூத்த பேரன்..”

அருகிலுள்ள தண்ணீரக் குழாயில் கைகளை நன்றாகக் கழுவிக்கொண்டு நின்ற பேரனைக் காட்டினார்.

“ஆ.. உங்களை மாதிரித்தான் “ஸ்ரேலா” இருக்கிறான்.. அதுசரி.. உங்கட புத்தகங்கள் ஏதும் இருந்தா தாருங்கோவன்..”

கையில் வைத்திருந்த பையிருந்து மூன்று புத்தகங்களை எடுத்து நீட்டினார்.

“அப்போது சொன்ன கவிதையை இதில் எழுதித் தாங்கோ..”

சிறுகதைப் புத்தகத்தை வாங்கி அதன் முதல் பக்க வெள்ளைத் தாளில் அக்கவிதையைக் குந்தில் அமர்ந்தவாறு எழுதினார்.

பக்கத்தில் அமர்ந்து எழுதுவதையே கூர்ந்து பார்த்தவாறு இருந்ததும், அவரது சேலை வாசனையும் அந்த நாள் நினைவுகளை கொஞ்சம் கிளறியது.

எழுதி முடிந்ததும் புத்தகத்தை வாங்கியவர் கலங்கிய கண்களுடன் “மகள் தேடப் போறா.. பேத்தியைப் பத்திரமாகக் கூட்டிக்கொண்டு போகவேணும். நாளை மறுநாள் திங்கள் கிழமை லண்டன் பயணம்.. உங்கட ரெலிபோன் நம்பர்...”

“புத்தகத்தில இருக்கு...”

“ரொம்ப நன்றி... வாறன்..”

ஓட்டோவில் ஏறமுதல் இவரது பேரன் மாயவனை அணைத்து ஒரு முத்தம் கொடுத்து விட்டுக் கையசைத்துச் சென்றார்.

சிவானந்தரும் பேரனும் சங்கம் “லேனில்” மெளனமாக நடக்கையில்... ..

“தாத்தா... அந்த லேடி உங்களுக்கு நல்லாத் தெரிஞ்ச ஆளா...”

“ம்.. நான் படிக்கிற காலத்தில நல்லா தெரிஞ்ச ஆள் தான்..”

“அவ ஏன் கண்ணைக் கசக்கி அழுகிற மாதிரிப் போறா...”

“ஓ.. கன காலத்துக்குப் பிறகு கண்டவ.. அது தான்...”

“தாத்தா.. நீங்க... ..”

கொடுப்புக்குள் ஒரு சிரிப்புடன் பேரன் மாயவன் தாத்தாவின் கையை இறுகப் பிடித்தவாறு நடந்தான்.

குழந்தைகளை உயர்த்தில் வைத்துப் பார்க்கும் நிலை வரவேண்டும் !

சுகாதேவ ஜயர் ஜெயராசர்மா
(மேனாள் தமிழ்மொழிக் கல்வி இயக்குநர்
மெல்பேன் ... சிவுஸ்திரேலியா)

இல்லறத்தின் பேரின்பம் குழந்தைச் செல்வங்களே. குழந்தை இல்லா வீட்டில் குதூகலம் என்பது காணாமல் போய்விடும். ஆணும் பெண்ணும் இணையும் வாழ்க்கையில் ஆனந்தப் பரிசாக வந்தமைவது குழந்தைகளே. குழந்தை பிறப்பதே வாழ்க்கையில் பெருவரமாகும். அந்தக் குழந்தைகளை எப்படிப் பார்க்கிறோம்? அந்தக் குழந்தைகளை எப்படி வளர்க்கிறோம்? என்பதுதான் குழந்தையின் வாழ்க்கையிலே மிகவும் முக்கியமான நிலையாகும்.

குழந்தை என்னும் சொல் - பிறந்த குழந்தையினைக் குறிப்பதாகவே யாவரும் கருதுகிறோம். ஆனால் “குழந்தைத் தொழிலாளி” என்னும் பதம் சற்று வித்தியாசமானதாய் குழந்தைகளைப் பார்க்க வைக்கிறது. ஐந்து வயது தொடக்கம் பதினான்கு வயதுவரை உள்ளவர்கள் குழந்தைத் தொழிலாளர் என்னும் வகைக்குள் சிக்கித் தவிக்கிறார்கள். பிறந்த பிள்ளையினைக் குழந்தை என்பதுதான் பொதுவான நியதி. ஆனால் 5 வயது தொடக்கம் 14 வயது வரைக்குள் இருக்கின்றவர்களும் குழந்தைத்தனம் மிக்கவராகையால் அவர்களும் “குழந்தை” என்னும் வட்டத்துக்குள் வந்து - தொழிலினைச் செய்யும் நிலையில் “குழந்தைத் தொழிலாளர்” என்று அழைக்கும் பொதுமைக்குள் வந்து நிற்பதை உலகமெங்கணும் காணுகிறோம். தொழிலாளர் எனும் பொழுது வயது வந்தவர்களே அங்கு வந்து நிற்பார்கள் என்பதுதான் நியாயமானது. ஆனால் இங்கு குழந்தைகளே தொழிலாளர் என்னும் நிலைக்குள் வந்து நிற்பதுதான் உலகத்தின் மாபெரும் கவலையாய், பிரச்சினையாய், முகிழ்த்து வந்து நிற்கிறது.

பள்ளிக்கூடம் செல்ல வேண்டியவர்கள் வேலைத்தலத்தில் நிற்கிறார்கள். பாடப் புத்தகங்கள் எடுக்க வேண்டிய கைகளில் கல்லையும், மண்ணையும், கடப்பாரையையும், கடினமான பொருட்களையும், கழிவுகளையும், ஆபத்தான பொருட்களையும், பிஞ்சுக்கரங்களால்

தூக்கியும் சுமந்தும் நிற்கிறார்கள். “இளமையிற் கல்வி சிலையிலெழுத்து” என்பார்கள், இளமையோ கல்லுடைப் பதிலும், கல்லைச் சுமப்பதிலும் கழிகிறது! பிச்சை எடுப்பதும், எச்சியிலை பொறுக்குவதும் பிஞ்சுக்கரங்களுக்கு ஒப்படைக்கப் படுகிறது! புத்தகங்களை சுமக்க வேண்டியவர்கள் தூக்கமுடியாச் சமைகளை - கண்ணீரில் நனைந்தபடி சுமக்கும் நிலையில் காணப்படுகிறார்கள்!

குழந்தைகளைக் குழந்தைகளாகப் பார்க்காமல், குழந்தைகளை குழந்தைகளாக நடத்தாமல், அவர்களையும் ஒரு தொழிலாளர் என்று எண்ணி பல நாடுகள் பிஞ்சுக்கரங்களில் அஞ்சாமல் பல தொழிற் கருவிகளை ஒப்படைத்து நிற்பதையும் காணமுடிகிறது. விளையாட்டுப் பொருட்களும், புத்தகங்களும் இருக்க வேண்டிய கைகளில் - அவர்களுக்கு ஒவ்வாத வற்றைக் கைகளில் கொடுத்து வேலை வாங்கி - குழந்தைகளின் உலகினைச் சிதைக்க வைக்கின்ற கொடுஞ்செயல் அரங்கேறிக் கொண்டிருப்பது பெரும் வேதனையாகவே இருக்கிறது. உலகின் பெரும்பாலான நாடுகள் குழந்தைகளை வேலையில் ஈடுபடுத்துவதைத் தடைசெய்த போதும் - இன்னும் இந்தக் கொடிய நிலை மாறியதாகவே தெரியவில்லை.

எரிட்டிரியா நாட்டில் ஒன்பது, பத்தாம் வகுப்புகளில் படிப்பவர்கள் கட்டாயம் வேலை செய்யவும், இராணுவப் பயிற்சிக்கும் நிர்ப்பந்திக்கப் படுகிறார்கள். சோமாலியாவில் ஐந்துவயது முதல் பதினான்கு வயதுக்குட்பட்டவர்கள் பலர் குழந்தைத் தொழிலாளர்களாக அமர்த்தப் பட்டிருக்கிறார்கள். இப்படி அமர்த்தப் பட்டவர்களோ ஆயிரக்கணக்கெனலாம். வீதிகளில் பிச்சை எடுப்பதிலிருந்து சுரங்கத் தொழில் வரை குழந்தைகள் தொழிலாளராகக்கப்பட்டிருக்கிறார்கள். இங்கு குழந்தைகளுக்கென்று

முறையான கல்விமுறை ஏற்படுத்தப் படவில்லை என்பதும் நோக்கத்தக்கது.கொங்கோ நாட்டில் - இங்கிருக்கும் தேசிய புரட்சி ஆயுதக் குழுக்களால் குழந்தைகள் அடிமைகளாக நடத்தப்பட்டு அவர்களின் சுயநலத்துக்காக அல்லல்பட்டுக் கொண்டும் இருக்கிறார்கள் என்பது மனமேற்கா வருத்தமாய் தொடர்கிறது. சூடானும் குழந்தைத் தொழிலாளர்களை உருவாக்கியே நிற்கிறது. பள்ளிசெல்லும் குழந்தைகள் மிகவும் குறைந்த அளவிலேயே காணப்படுகிறார்கள்.

மியன்மார் என்றாலே பயமே யாவர் மனதிலும் எழுந்துவிடும். அந்த நாட்டில் காணப்படும் வறுமையால் மில்லியன் கணக்கில் குழந்தைத் தொழிலாளர் பெருகிவருகிறார்கள்.

இந்தியாவில் குழந்தைத் தொழிலாளர் நிலை என்பது மிகவும் துன்பகரமாகவே காணப்படுகிறது. சட்டங்கள் பல போட்டும் அங்கு நிலைமை மாறுவதாகவே தெரியவில்லை. குழந்தைத் தொழிலாளர் முறையென்பது பல இடங்களில் கொத்தடிமை முறையாகவே இருக்கிறது. இடம்பெயரும் தொழிலாளர்கள் மத்தியில் - குழந்தைகள் கொத்தடிமை என்பது மிகவும் அதிகமாகவே காணப்படுகிறது. அதே நேரம் வட மாநிலங்களிலிருந்து கட்டட வேலைக்கென்று அழைத்து வரப்படும் குழந்தைகளின் வாழ்வு நிலையோ மிகவும் மோசமாகவே காணப்படுகிறது. இடைத்தரகரால் இந்தக் குழந்தைகள் தொழிலாளர் ஆக்கப்படும் நிலை கட்டாயமாகத் தடுக்கப்படவேண்டும். தரகர்களின் செயலினால் குழந்தைகளின் கொத்தடிமை முறை வளர்கிறது என்றுதான் சொல்லவேண்டும்.

குழந்தைகள் கூலிக்கு வேலை பார்த்தாலும், குடும்பத்தாருடன் வேலை செய்தாலும் - அவைகள் குழந்தைகளின் வளர்ச்சிக்கும், கல்விக்கும், இடையூறாக அமையும் நிலையில்தான் “குழந்தைத் தொழிலாளி” உருவெடுக்கிறான். இப்படியானவர்களைத்தான் “குழந்தைத் தொழிலாளி” என்று பெயர் சூட்டி நிற்கிறோம். அதுமட்டுமன்றி - குறைவான கூலிக்கு நீண்டநேரம் வேலை செய்வது, உடல் ஆரோக்கியம், மன ஆரோக்கியம் ஆகியவற்றின் வளர்ச்சிக்கு பாதிப்பினைத் தரும் சூழலில் வேலை செய்வது, குடும்பங்களைவிட்டுப் பிரிந்து வேலை செய்வது, பள்ளிப் படிப்பினை இழந்து வேலை செய்வது - அத்தனையும் யாருக்கு அமைந்திருக்கிறதோ, “அங்கேதான் குழந்தைத் தொழிலாளி” வந்து நிற்கிறான்.

நேரடியாகவே குழந்தைத் தொழிலாளர் முறை இருப்பதுபோல் மறைமுகக் குழந்தைத் தொழிலாளர் முறையும் இருக்கிறது. அரசாங்கத்தின் சட்டங்கள் பாயாத இடங்களில் - குழந்தைகளை வேலைகளுக்கு அமர்த்தி, அவர்களின் உடல்நலத்துக்குத் தீங்கு விளைவிக்கும் வகைக்கு உள்ளாக் குவதுதான் மறைமுக நிலை எனலாம். இவற்றைவிட இன்னுமொரு நிலை இருக்கிறது. அதுதான் கொடுமான, பயங்கரமான கொத்தடிமை முறை எனலாம். பெற்றவர்கள் பெற்ற கடனுக்காய் பிள்ளைகளைக் கொத்தடிமையாக்கி வேலை வாங்கும் முறைமை என்பது கொடுமையிலும் பெருங்கொடுமையாய் இந்தியாவில் பல மாநிலங்களில் காணமுடிகிறது.

நாட்டில் ஏற்படும் கலவரங்கள், இனமோதல்கள். இவற்றால் பெற்றோரை இழக்கும் குழந்தைகள். பெற்றவர்களால் கைவிடப்படும் குழந்தைகள் யாவரும் குழந்தைத் தொழிலாளராகப்படுகிறார்கள். பல நாடுகளில் குழந்தைகளை விற்பதும் இன்றும் நடைபெற்றுக் கொண்டே இருக்கிறது. தரகர்கள் என்னும் பெயரில் உருவாகின்ற துரோகிகள் - ஈவு இரக்கமின்றி குழந்தைகளை பணத்துக்காக எதுவும் செய்திடத் துணிந்து தங்களின் இலாபத்தைக் கணக்குப் பார்த்தபடி இருக்கிறார்கள்.

குழந்தைத் தொழிலாளர்களை இல்லாமல் செய்வதற்கு சட்டங்கள் போடுகிறார்கள். சர்வதேச அளவில் அமைப்புகள் நிறுவுகிறார்கள். இவ்வாறு செய்யும் நிலை தோன்றியதால் - குழந்தைகளுக்குக் கட்டாயமாகக் கல்வியினை ஊட்டவேண்டும். பள்ளிக்கூடம் செல்லா நிலையில் இருக்கும் பிள்ளைகளைப் பள்ளிக்கூடம் செல்லச் செய்ய வேண்டும். குழந்தைத் தொழிலாளர்களைப் பணிக்கு அமர்த்தும் இடங்களைக் கண்டறிந்து தக்க நடவடிக்கை எடுக்கவேண்டும். என்னும் ஒரு எழுச்சி ஏற்பட்டிருக்கிறது. ஆனால் இன்னும் குழந்தைத் தொழிலாளர் என்னும் நிலைமட்டும் நாடுகளை விட்டு முற்றிலும் அகலுவதாய் தெரியவில்லை.

சட்டம் போடுவதோ, திட்டம் போடுவதோ முக்கியம் அல்ல. சட்டத்தையும் திட்டத்தையும் மனதார உணரவேண்டும். குழந்தைத் தொழிலாளர் என்னும் சொல்லை அனைவரும் மறக்கவேண்டும். அப்படி ஒன்று இருக்கிறது என்னும் எண்ணமே மனங்களில் எழுந்துவிடக் கூடாது. பிள்ளைச் செல்வம் பெருஞ்செல்வம். அந்தச் செல்வத்தை அழவைத்து பார்ப்பதில் ஆனந்தம் காண்பது முறையா? அவர்களை

வாட்டி எடுத்து வேலைவாங்குவது மனித நீதிக் குத்தான் அடுக்குமா? குழந்தைத் தொழிலாளர் மூலம் கிடைக்கும் இலாபத்தைச் சுவைப்பதில் இன்பம் காணுவார் இரக்கத்தை இறக்கச் செய்கிறார்கள். குழந்தையும் தெய்வமும் ஒன்று என்கிறோம். தெய்வத்தைக் கோவிலில் வைத்துப் பூசிக்கின்றோம். குழந்தை களை மட்டும் ஏன் பூசிக்க மறுக்கின்றோம்? பூசிக்கத்தான் வேண்டாம்! நேசிக்கலாம் அல்லவா?

உலகிலுள்ள அனைவரும் சிந்திக்க வேண்டும். வேலை செய்வதற்கு வயது வேண்டும். உடலில் உறுதிவரவேண்டும். பிஞ்சுக் கரங்களை முறிப்பது முறையா? வளரவேண்டிய இளந்தளிர்கள். வாழ்வினை என்னவென்று அறியாத பருவத்திலே இருப்பவர்கள். அவர்களுக்கு நாங்கள் ஆறுதலாய் இருக்க வேண்டும். அரவணைப்பாய் இருக்க வேண்டும். விழிப்புணர்வு பெறுவோம்! குழந்தைகளை மீட்போம்! குழந்தைகள் உலகம் குதூகல

உலகம்! குழந்தைத் தொழிலாளர் என்பதே நாட்டுக்கு அவமானமாகும் !

பள்ளி சென்று படிக்க நினைக்கும் குழந்தை பத்திரிகை போடுகிறது. படித்தும் பரீட்சைக்குக் காசின்றி தேநீர் கடைகளில் கோப்பைகளை கழுவும் நிலை ஏற்படுகிறது. கணிதத்தைக் கற்றிட எண்ணிய பிள்ளை கல்லுடைக்க கல் சுமக்கச் செல்கிறது. ராக்கெட்டில் சென்று விண்ணியலைக் காண விளையும் பிள்ளை தெரிவில் விளையாட்டுப் பொம்மையை விற்கிறது. சுண்டல் விற்று நிற்கிறது. விஞ்ஞானியாய், மருத்துவனாய், பொறியாளனாய், வரவேண்டிய குழந்தைகள் வீதியிலே திரிவதா? வறிகினைச் சுமப்பதா? மாற்றம் வரவேண்டும்! குழந்தைகளை உயரத்தில் வைத்துப் பார்க்கும் நிலை வரவேண்டும்! அப்படி வரும் நாள் அகிலத்துக்கு ஆனந்தமான நாளாகும் !

○ ○ ○

இலங்கையில் மலாய் மக்களின் வருகையும் அவர்களின் வாழ்வும் 255^{ஆம்} இதழில் பிரசுரமான மேற்படி கட்டுரையில் காணப்படும் சில தவறுகள் - முஸ்தபா

இலங்கையில் மலாய் மக்களின் வருகையும் அவர்களின் வாழ்வும் என்ற கட்டுரையொன்றை கடந்த இதழில் க.முருகதாசன் எழுதியிருந்தார். அதில் குறிப்பிடப்பட்ட பல்வேறு விடயங்கள் தொடர்பில் போதிய தேடல் இல்லாமல் எழுதப்பட்டதோ என்ற ஒரு மயக்க நிலை தோன்றுவதைத் தவிர்க்க முடியவில்லை. உண்மையில் மேலோட்டமான பார்வையில் ஓர் இனக்குழுமத்தின் வாழ்வியலையும் கலாசாரத்தையும் எழுதிவிட முடியாது. ஆழமான பார்வையோடு எழுதும்போதுதான் தேடலுக்கும் எழுத்துக்கும் ஆய்வுக்கும் பெறுமதி சேர்கின்றது.

சில சொற்கள் மிகப் பிழையாகக் கையாளப்பட்டிருக்கின்றன. சிறுவர்களுக்கு சுன்னத்து எனப்படும் கத்தா சடங்கைச் செய்பவர் ஒஸ்டா என்று குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. அது ஒஸ்தா என்று வரவேண்டும் கிழக்கில் ஒய்த்தா மாமா என்று அழைப்பார்கள்.

நபிகள் நாயகத்தின் புகழ்பாடி எழுதப்பட்ட ஓர் அரபுக் காவியமே மவ்லூது என்ற புத்தகம். அதைப் பல்வேறு விசேச நகுணங்களில் நபிகளாரின் புகழ்பாடும் விதமாக ஓதுவது ஒரு வழமையாக இருந்தது. இப்போது அது அருகிவிட்டது. ஆனாலும் சில இடங்களில் புழக்கத்தில் இருக்கின்றது. மவ்லூது என்ற சொல் மிகத் தவறாக மவ்லூட் என்று எழுதப்பட்டுள்ளது.

அல்குர்ஆனின் முதல் தோற்றுவாயாக அகைமந்திருக்கும் அத்தியாயமே கூரத்துல் பாத்திஹா ஒரு நாளைக்கு ஒவ்வொரு முஸ்லிமும் ஐம்பது தடவைகளுக்கு மேல் இந்த அத்தியாயத்தை ஓதுவர். கூரத்துல் பாத்திஹா என்ற சொல் கட்டுரையில் கூரதுல் பகத்திமா எனப் பிழையாகக் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது.

லெப்பை அல்லது லெவ்வை என்று வழங்கப்படும் சொல் நிறுவர்களுக்கு அல்குர்ஆனை ஓதப் படிப்பித்துக் கொடுப்பவரைக் குறிக்கப் பெரும்பாலும் பயன்படுத்தப்படும். அது தவிர பள்ளிவாயலில் தொழுகை நடாத்துபவரையும் லெப்பை அல்லது ஆலிமு போன்ற சொற்களால் அழைப்பதுமுண்டு. அச்சொல் லெபே எனக் கையாளப்பட்டுள்ளது.

இது தவிர மலாயர்கள் பெயர் வைக்கும் விதம்குறித்தும் பல்வேறு மயக்கங்கள் உண்டு. அவற்றை எழுதினால் குறிப்பு பெரிதாகிவிடும்.

○ ○ ○

ஞானம் 255^{ஆவது} இதழில் கிழக்குப் பல்கலைக்கழக மொழித்துறை சிரேஷ்ட விரிவுரையாளர் கோ.குகன் எழுதிய நீலாவணன் வேளாண்மையை நிறைவு செய்தாரா? என்ற கட்டுரை தொடர்பான எதிர்வினைகள்

எதிர்வினைகள்...

குகனின் 'குமைச்சல்' என்ன?

- செங்கதிரோன்

“..... இலக்கிய ஆக்கம் தொடர்பான, அதன் முழுமை பற்றிய எந்த அடிப்படையான, ஏற்றுக்கொள்ளக் கூடிய கலந்துரையாடலும்ன்ற முன்வைக்கப்பட்ட கருத்துக்களின் தூண்டலினால் “வேளாண்மை” முற்றுப்பெறாத காவியம் எனக்கூற அதன் தொடர்ச்சியை “விளைச்சல்” என்ற தலைப்பில் கவீஞர் செங்கதிரோன் (த.கோபாலசுந்தரன்) எழுதினார்.”

என்பது “நீலாவணன் “வேளாண்மை” யை நிறைவு செய்தாரா?” என்ற தலைப்பில் ‘ஞானம்’ ஆகஸ்ட் 2021 (255^{ஆவது}) இதழில் குகன் (கோ.குகன், சிரேஷ்ட விரிவுரையாளர், மொழித்துறை, கிழக்குப் பல்கலைக்கழகம், இலங்கை) எழுதிய கட்டுரையின் மையப் பொருள் குறித்த அவரது கூற்று

‘விளைச்சல்’ காவியத்தை எழுதுவதற்கு என்னைத் தூண்டிய பின்னணியை ‘விளைச்சல்’ நூலின் ‘விதைப்பு’ எனும் பகுதியில் (பக்கம் -07) விபரமாகக் கூறியுள்ளேன்.

எனவே, இலக்கிய ஆக்கம் தொடர்பான, அதன் முழுமை பற்றிய, அடிப்படையான, ஏற்றுக்கொள்ளக்கூடிய கலந்துரையாடல் என்று குகன் எதனைக் குறிப்பிடுகின்றார் என்று தெரியவில்லை. அவற்றைத் தனக்குள்ளே மூடுமந்திரமாக வைத்துக்கொண்டு சொல்லாடியிருக்கிறார் என்றே எனக்குப் படுகின்றது. அல்லது இலக்கிய ஆக்கம் தொடர்பான, அதன் முழுமை பற்றிய, அடிப்படையான, ஏற்றுக்கொள்ளக்கூடிய கலந்துரையாடல் என்ற விடயம் குறித்து அவரிடமே தெளிவில்லாமையே அல்லது அறியாமையே இருக்கவேண்டும். அதனை விபரமாகக் குறிப்பிட்டால்தான் அதற்குப் பதிலளிக்கலாம்.

குகனின் கூற்றினைப் பார்த்தால், நீலாவணன் எழுதிய ‘வேளாண்மை’ முற்றுப் பெற்றதொரு காவியமாகும். அதனை நான் வில்லங்கத்துக்கு முற்றுப் பெறவில்லையெனக்கூறி ‘விளைச்சல்’ காவியத்தை அதன் தொடர்ச்சியாக வில்லங்கத்துக்கு எழுதினேன் போலல்லவா இருக்கிறது. குகனின் கூற்றுக் குறித்துச் சிரிப்புத்தான் வருகிறது. நீலாவணனின் ‘வேளாண்மை’க் காவியம் குறித்து எம்.ஏ.நு.:மான் அவர்கள் 2011இல் முன்வைத்ததாகக் குகன் மேற்கோள் காட்டியுள்ள அதே கருத்துக்கள், ‘விளைச்சல்’ காவியநூலில் ‘பொலி - 02’ இன் கீழ் (பக்கம் 60) அவரால் மீண்டும் 2017இல் அச்சொட்டாக முன்வைக்கப்பட்டிருக்கின்றன. எம்.ஏ.நு.:மான் அவர்கள் எந்தக் கட்டத்திலும் ‘வேளாண்மை’ முற்றுப்பெற்ற காவியமென அறுதியிட்டுக் கூறவில்லை. அதனைக் குகனே ஒப்புக் கொள்கிறார்.

மேலும், ‘வேளாண்மை’ முன்னுரையில் “உன்காவியம் முற்றுப்பெறாத விசனம் என்னுள் மூழ்குகிறது” என்று அமரர் சண்முகம் சிவலிங்கம் வருந்தியதையும் நு.:மான் அவர்கள் குறிப்பிட்டுள்ளார். நு.:மான், அமரர் சண்முகம் சிவலிங்கம் ஆகிய இருவருமே நீலாவணனுடன் நெருக்கமாக இருந்தவர்கள்.

‘வேளாண்மை’யில் கூறப்பட்டுள்ள காவியக் கதை ‘விளைச்சல்’ல் எவ்வாறு தொடர்ந்து கொண்டசெல்லப்பட வேண்டுமென்பது படைப்பாளியின் (செங்கதிரோனின்) சுதந்திரம். கதையின் தொடர்ச்சி இப்படித்தான் கொண்டு செல்லப்பட்டிருக்க வேண்டும் அல்லது இப்படிக் கொண்டுசெல்லப்பட்டிருக்கக்கூடாது என்ற விமர்சகர்களின் அல்லது வாசகர்களின்

இப்போதைய விருப்பங்களை வைத்துக் கொண்டு விளைச்சலின் கதைப் புலத்தை அளவிடுவது தவறானதும் பொருத்தமற்றதுமாகும். எது எப்படியிருப்பினும் குகனின் (குதர்க்க) வாதம் என்னவெனில், நீலாவணனின் 'வேளாண்மை' க்காவியம் முற்றுப் பெற்றதொன்றாகும் என்பதே.

நீலாவணனின் 'வேளாண்மை'க்காவியம் முற்றுப்பெற்றதா? முற்றுப்பெறவில்லையா? எனும் விடயம் குறித்த வழக்கொன்று நீதிமன்றமொன்றில் எழுப்பப்படுகிறது என வைத்துக்கொண்டால் நீதிமன்றம் அதிஉச்சமாக ஏற்றுக்கொள்ளக்கூடிய வாக்குமூலம் திருமதி நீலாவணனுடையதாகத்தான் இருக்கும்.

16.07.2017 அன்று இந்துக்கலாசாரநிலையம், நாவுக்குடா, மட்டக்களப்பில் நடைபெற்ற 'விளைச்சல்' குறுங்காவிய நூல் அறிமுக நிகழ்வில் முன்னிலை வகித்த திருமதி. நீலாவணன் ஆற்றிய உரையின் சில பகுதிகள்,

“..... தொழிந்து எழுத முடிக்க முடியாமல் போனதற்கு கண்தருஸ்டியும் ஒரு காரணமாய்நுக்கலாமோ என எண்ணத் தோன்றுகிறது.”

“நீலாவணன் நனைத்தவற்றை தனது “வளைச்சல்” கோபாலகருஸ்டன் ஸூத்திரம் செய்திருக்கிறார். அவரால் எழுதமுடியாமற் போன சடங்குகளையும் சம்பிரதாயங்களையும் வாழ்க்கை நடைமுறைகளையும் வளைச்சல் கொணர்ந்திருக்கிறார்”

திருமதி நீலாவணன் தனது உரையை நிறைவு செய்யும்போது “இக்காவியத்தைக் கேட்பதன் மூலம் அவரின் ஆத்மா நிறைவடையும்” எனக்கூறி முடிக்கிறார்.

மேலும், நீலாவணனின் 'பட்டமரம்', 'வடமீன்', 'வேளாண்மை' ஆகிய மூன்று காவியங்களையும் உள்ளடக்கி 'நீலாவணன் காவியங்கள்' எனும் தலைப்பில் கொழும்பு, நன்னூல் பதிப்பக வெளியீடாக செப்டம்பர் 2010இல் தான் பதிப்பித்து வெளிவந்த நூலுக்கான தனது பதிப்புரையில் நீலாவணனின் மகன் எழில்வேந்தன் இவ்வாறு குறிப்பிடுகின்றார்.

“நீலாவணனின் மூன்று காவியங்களில் **முற்றுப்பெறாத** வேளாண்மையின் கதைக்களம் விவசாய இயந்திரங்களைப்பற்றி உள்ளளவும் தெரிந்திராத தென்கிழக்கின் விவசாயக் கிராமமொன்று”

“இக்காவியத்தின் பிந்திய கதை நீலாவணனால் எழுதப்பட்டிருப்பின், செல்லன் - அன்னம் திருமணச்சடங்கு அதனுடன் தொடர்புபட்ட சடங்குகளும், பெரியநீலாவணைக் கிராமத்தின் பேச்சியம்மன் மற்றும் விஷ்ணு கோவில்கள், பாண்டிருப்பு திரௌபதையம்மன் கோவில் திருவிழாக்கள், பிள்ளைப்பேறும் அதனுடன் தொடர்புடைய சடங்கு சம்பிரதாயங்கள், அன்னத்தைத் திருமணம் செய்ய முனைந்து தோற்ற உடையாரின் மகன் கணபதிப்பிள்ளையின் குழப்பங்கள், அவன் மருந்து மந்திரம் செய்தல், அதனால் செல்லன் அன்னத்தைப் பிரிந்து வேறொரு பெண் மையலில் வீழல், பின் அவன் திரும்பி வருதல், பார்வதிப்பெத்தாவின் சுகவீனம், ஆயுர்வேத மருத்துவ முறைகள், பெத்தாவின் மரணம் அதனுடன் தொடர்பான சடங்கு சம்பிரதாயங்கள், பொங்கல், கதிர்காமத்துக்குக் கால்நடைப்பயணம் எனப் பலப்பல செய்திகளைக் கொண்டுவந்திருக்கும். நீலாவணனால் எழுத முடியாமற்போன அவற்றை எழுதும் முயற்சியில் கவிஞர் செங்கதிரோன் எனும் த.கோபாலகிருஸ்டன் அவர்கள் ஈடுபட்டுள்ளதையும் இவ்வேளையில் குறிப்பிடுவதும் பொருத்தமே”

நீலாவணனின் மகன் எழில்வேந்தனின் இந்த வாக்குமூலமும் 'வேளாண்மை' முற்றுப் பெறாத காவியம் என்பதை மேலும் உறுதி செய்கிறது.

எனவே, குகன் அவர்களால் முன்வைக்கப்பட்டிருக்கும் (குதர்க்க) வாதத்தை ஒரு வழக்காக வைத்துக்கொண்டால் இந்த வழக்கில் திருமதி நீலாவணனினதும் மகன் எழில்வேந்தனினதும் வாக்குமூலங்களையே நீதிமன்றம் ஏற்றுக்கொள்ளும்.

நீலாவணனைக் கண்விடுக்காத பூனைக் குட்டியாய்ச் சென்றடைந்து அவருடன் நெருங்கிப்பழகிய எம்.ஏ.நு.மான்னின் கூற்றுக்களையும் - நீலாவணனை நன்கு அறிந்த சண்முகம் சிவலிங்கம் அவர்களின் நீலாவணனின் 'வேளாண்மை'க்காவியம் முற்றுப்பெறவில்லையே என்ற ஆதங்கத்தையும் - திருமதி நீலாவணன் மற்றும் மகன் எழில்வேந்தன் ஆகியோரின் வாக்குமூலங்களையும் கடந்து 'வேளாண்மை' முற்றுப்பெற்ற காவியம்தான் என நிறுவுவதற்கு

நீலாவணனைக் கேள்வியறிவால் மட்டுமே அறிந்து கொண்ட சுகன் பகீரதப்பிரயத்தனம் பண்ணக் காரணம் என்ன?

‘வேளாண்மை’ முற்றுப்பெற்ற காவியந்தான் என்று சுகன் துடியாய்த்துடிப்பதால் விளையப் போகும் இலக்கியப் பயன்பாடு என்ன?

‘வேளாண்மை’க் காவியத்தின் தொடர்ச்சியாய் ‘விளைச்சல்’ எனும் காவியம் எழுதப்பட்டிருக்கக்கூடாது எனக் சுகன் கருதுகிறாரா?

நீலாவணனின் ‘வேளாண்மை’க் காவியம் முற்றுப்பெற்றதுதான் என ஒரு வாதத்திற்கு எடுத்துக்கொண்டாலும்கூட அதன் தொடர்ச்சியாக எழுதப்பெற்ற ‘விளைச்சல்’ காவியத்தினால் இலக்கிய உலகிற்கு ஏதும் நட்டம் ஏற்பட்டுள்ளதா? சுகன் எதற்காகக் குளறுகிறாரென்று தெரியவில்லை.

உண்மையில் உளவியல் ரீதியாகக் சுகனின் ‘மனக்குமைச்சல்’ என்னவென்று புரியவில்லை. அதை அவர் வெளிப்படையாகக் கூறுவாரேயானால் அவரது மனக் குமைச்சலுக்கான மருந்தைத் தேடிக்கண்டு பிடிக்கலாம்.

குறிப்பு :-

○ 16.07.2017 அன்று மட்டக்களப்பு, நாவற் குடா கலாசாரமண்டபத்தில் நடைபெற்றது ‘விளைச்சல்’ காவியத்தின் வெளியீட்டு விழா அல்ல. அறிமுகவிழா. வெளியீட்டுவிழா முன்னமே 01.07.2017 அன்று கல்முனை உவெஸ்லி உயர்தரபாடசாலை நல்லதம்பி மண்டபத்தில் நடைபெற்றிருந்தது.

○ 16.07.2017 அன்று மட்டக்களப்பு, நாவற் குடா கலாசாரமண்டபத்தில் நடைபெற்ற ‘விளைச்சல்’ அறிமுக விழாவில் நூல்நோக்கு (நூல்நயவுரை) நிகழ்த்த சுகனை நான் அழைக்கும்போது 2015இல் அவர் வெளியிட்டதாகக் கூறும் ‘நீலாவணன் கவிதைகள்: ஒரு நுண்ணாய்வு’ எனும் நூலை நான் படித்திருக்கவில்லை. அதைப் பின்புதான் படிக்கக்கிடைத்தது. திருமதி. ரூபி வெலன் ரீனா பிரான்சிஸ்தான் (அப்போது சிரேஸ்ட விரிவுரையாளர், மொழித்துறை, கிழக்குப் பல்கலைக்கழகம்) சுகனின் (அப்போது விரிவுரையாளர், மொழித்துறை, கிழக்குப் பல்கலைக்கழகம்) பெயரை எனக்கு முன் மொழிந்திருந்தார்.

○ ○ ○

கடந்த ஆகஸ்ட் மாத ஞானம் (255) இதழில் சிரேஸ்ட விரிவுரையாளர் கோ. சுகன் அவர்கள் எழுதிய ‘நீலாவணன் வேளாண்மையை நிறைவுசெய்தாரா?’ என்ற கட்டுரை தொடர்பில் எனது குறிப்புகளை இங்கு பதிவுசெய்ய விரும்புகின்றேன்.

இலண்டனிலிருந்து எம்.பெளசர் (மூன்றாவது மனிதன்) என்பவரின் தலைமையில் இயங்கும் தமிழ்மொழிச் செயற்பாட்டகம் 18.07.2021இல் நீலாவணன் தொடர்பிலான கருத்தியல் நிகழ்வு ஒன்றினை இணையவழி ஊடாக ஏற்பாடு செய்திருந்தது. பேராசிரியர் எஸ்.மௌனகுரு அவர்கள் தலைமையில் இருந்தார். நானும் கோ.சுகன் அவர்களும் உரையாளர்களாகக் கலந்துகொண்டோம்.

நீலாவணன் காவியங்களில் வேளாண்மை என்ற தலைப்பில் எனது உரை அமைந்திருந்தது. அதில் வேளாண்மை முற்றுப் பெறாத காவியம் என்று தெளிவாக எனது கருத்தை முன்வைத்ததோடு நீலாவணனின் மகன் எழில்வேந்தனும் கவிஞரின் மனைவி அழகேஸ்வரியும் இதற்கான உறுதியான சாட்சியங்கள் என்றும் குறிப்பிட்டேன். எனினும் தலைப்புக்கு அப்பால் எனது உரை சென்றுவிடக் கூடாது என்பதற்காக வேளாண்மை முற்றுப் பெறாதகாவியம் என்பதை ரூசுப்படுத்தும் ஏனைய ஏதுக்களை அங்கு நான் பிரேரிக்கவில்லை.

இத்தகைய எனது உரைக் குறிப்பின் விளைவாகவே வேளாண்மை முற்றுப் பெற்றது என்ற

தனது நிலைப்பாட்டை பிரசித்தம் செய்யும் நோக்கில் திரு.சுகன் அவர்கள் சூட்டோடு சூடாக இந்தக் கட்டுரையை எழுதியுள்ளார் என்றே நினைக்கவேண்டியுள்ளது.

அவரின் இக்கட்டுரையால் மேற்படி காவியம் முற்றுப் பெறவில்லை என்பதை நிறுவும் ஒருவாய்ப்பு இப்போது எனக்குச் சித்தித்துள்ளது.

வேளாண்மை காவியம் முற்றுப் பெற்றதா இல்லையா என்பதைச் சாதிக்கும் கூறு எது? ஒன்று கவிஞரின் திடீர்மறைவின் காரணமாக மனைவி மக்கள் நண்பர்கள் ஆகியோர் காவியம் தொடர்பில் தரும் தங்களுக்குத் தெரிந்த தகவல்கள்.

மற்றொன்று முற்றுப்பெற்றதா இல்லையா என்பதைத் விளக்கும் பாங்கிலான காவியத்தின் உருவ உள்ளடக்கத் தன்மைகள். இவ்விரு கூறுகளுமே வேளாண்மையின் முற்றுப் பெறுதலை எண்பிக்கக் கூடியன.

வேளாண்மை காவியத்தைப் பொறுத்த வரையில் மகன், மனைவி, நண்பர்களான பேரா.எம்.ஏ.நு.:மான், பேரா.எஸ்.மௌனசூரு, சண்முகம் சிவலிங்கம், சடாட்சரன், காசி ஆநந்தன் போன்றவர்களும் பேரா. ரம்ஸ் அப்துல்லா போன்ற பல்கலைக்கழக தமிழ்த் துறை நிருவாகிகளும் காவியம் முற்றுப் பெறவில்லை என்றே தமது கருத்துக்களை வெளியிட்டுள்ளனர்.

மேலும் சுகன் அவர்கள் தனது கட்டுரையில் வ.அ.இராசரத்தினம் மற்றும் பேராசிரியர் எம்.ஏ.நு.:மான் ஆகியோர் இது தொடர்பில் வெளியிட்ட கருத்துக்களையும் குறிப்பிட்டிருந்தார்.

வ.அ. இராசரத்தினம் அவர்கள் பற்றிய குறிப்பில் அவர் (வ.அ) காவியத்தின் அமைப்புபற்றி எதுவும் குறிப்பிடாமல்க்கு அதன் முழுமை சம்பந்தமாகவிருந்த கருத்து வேறுபாடு காரணமாக இருக்கலாம் என்று சுகன் குறிப்பிடுகிறார். உண்மை அதுவல்ல. முற்றுப்பெறாத காவியத்தை ஏன் வெளியீடு செய்கிறார் என்ற மற்றவர்களின் கேள்வியில் இருந்து தப்பித்துக் கொள்வதற்காகவே முற்றுப்பெறாத காவியம் என்பதை வ.அ. குறிக் காமல் விட்டார் என்பதே தர்க்கத்தின் பால்படும்.

நீலாவணன் உயிரோடு வாழ்ந்த காலத்தில் ஒரு நூலைக்கூட வெளிக்கொண்டுவராமல் போய்விட்டாரே என்ற வ.அ.இராசரத்தினத்தின் கவலையின் வெளிப்பாடாகத்தான் முற்றுப்

பெறாத வேளாண்மை அச்சிலே வந்ததே தவிர முற்றுப் பெற்று வீட்டு மூலையில் கவனிப்பாரற்றுக் கிடந்த நூலாக வேளாண்மை இருக்கவில்லை என்பதை கவனத்திற் கொள்வது வாசகர்களின் இறைமையாகும்.

பேரா. எம்.ஏ.நு.:மான் அவர்கள் 2011-ஆம் ஆண்டு முன்வைத்த கருத்து இது.

‘நீலாவணனின் வேளாண்மை முற்றுப் பெறாத காவியம் என்ற கருத்தே பரவலாக நிலவுகின்றது. நீலாவணன் அதைத் தொடர்ந்து எழுதவேண்டும் என்று எண்ணியிருந்தார் என்ற தகவலே இதன் அடிப்படை எனலாம். இத்தகவலை மறந்துவிட்டு அல்லது இத்தகவலை அறியாத ஒருவர் இக்காவியத்தைப் படித்தால் அது முற்றுப் பெற்றகாவியம் என்றே கருதக் கூடும்.’

‘போதிய தகவல்களை அறியாத ஒருவரே வேளாண்மை முற்றுப் பெற்றதாகக் கருதக்கூடும்’ என்ற நு.:மானின் கருத்து சுகன் அவர்களுக்கும் பொருந்தும் என்பதை விளங்குவது கடினமல்ல.

செங்கதிரோன் தொடர்பில் திரு.சுகன் முன்வைத்திருக்கும் சில குறிப்புகளும் பொருந்தாத தன்மையைக் காட்டுகின்றன.

‘இலக்கிய ஆக்கம் தொடர்பான அதன் முழுமைபற்றிய எந்த அடிப்படையான ஏற்றுக் கொள்ளக்கூடிய கலந்துரையாடலுமின்றி முன்வைக்கப்பட்ட கருத்துக்களின் தூண்டலினால் வேளாண்மை முற்றுப் பெறாதகாவியம் எனக் கூறி அதன் தொடர்ச்சியை விளைச்சல் என்ற தலைப்பில் கவிஞர் செங்கதிரோன் எழுதினார்’ என சுகன் அவர்கள் கூறியுள்ளார்.

விளைச்சல் காவியத்தில் விதைப்பு என்ற பகுதியில் (பக் 7 - 9) இதற்கான பதில் விரிந்து கிடக்கின்றது. பல்வேறு நிகழ்வுகளின் பின்புலத்திலேயே விளைச்சல் காவியம் வெளிவந்தது என்பதை அப்பக்கங்கள் தெளிவாகப் பேசுகின்றன.

முற்றுப் பெறாத காவியம் என்பதைக் கூற கலந்துரையாடல்களும் நிபந்தனைகளும் தேவையெனில் முற்றுப் பெற்றது என்பதைக் கூற சுகன் அவர்கள் என்ன நிபந்தனைகளைப் பின்பற்றினார் என்ற கேள்வி எழுகின்றது. செங்கதிரோனுக்கும் சுகனுக்கும் ஒரே அளவு கோல் இருப்பதுதானே நியாயம்?

வேளாண்மை காவியமானது முற்றுப் பெறாமல் அதன் தொடர்ச்சியாக விளைச்சல் வெளிவந்துள்ளது என்பதை இரண்டு காவியங்

களையும் ஒருசேர வாசிக்கும் ஒருவரினால் இலகுவில் விளங்கிக் கொள்ளலாம்.

குகன் அவர்கள் 'விளைச்சல் தேவையிலையென்றால் செங்கதிரோன் கோபித்துக் கொள்வார்' என்ற கருத்தையும் தனது கட்டுரைக்குள் அடக்கியுள்ளார். படைப்பாளி கோபித்துக் கொள்வார் என்பதற்காக கற்றறிந்தவர்கள் தங்கள் உண்மைக் கருத்தினை வெளிப்படுத்தாதிருக்கும் புலமைத்துவ வறுமை இன்னும் நமது கவிதை வெளியை வந்து சேரவில்லை என்பதே இதற்கான பதிலாகும்.

திரு.கோ.குகன் அவர்கள் வேளாண்மை காவியம் முற்றுப் பெற்றதே என்று தன்னளவில் கொண்டிருக்கும் கருத்தினை ரூசுப் படுத்தும் புள்ளியிருந்து இக்கட்டுரை வெகு தூரத்தில் உள்ளது. மறுபுறத்தில் வேளாண்மை முற்றுப் பெறவில்லை என்பது சந்தேகத்துக்கு அப்பால் அடிப்படைகள் பலவற்றைக் கொண்டிருக்கின்றன. எனவேதான் வேளாண்மை காவியத்தின் தொடர்ச்சி விளைச்சல் காவியம் என்ற வாய்பாடு பயிற்சியில் உள்ளது

எழுத்தாளர் மு.சிவலிங்கம் அவர்கள் தினக்குரல் பத்திரிகையில் 26.05.2019இல் எழுதிய கட்டுரையின் ஒருபகுதி இது.

'இலக்கிய உலகில் தொடர்காவியமோ தொடர்கதையோ படைப்பாளனின் மறையையொட்டி ஸ்தம்பித்துவிட்டால் அந்தப் படைப்பை சகப்படைப்பாளன் ஒருவன் தன்னந்தனியாக சிரத்தை எடுத்து மிகத்துணிச்சலோடு அந்தப் படைப்பின் அதே வடிவத்தில் அந்தப் படைப்பின் நோக்கத்தை யுகித்து அந்தப் படைப்பாளனின் அதே எழுத்து நடையில் பூரணப்படுத்திவிடும் ஒரு கைங்கரியம் இன்றுவரை தமிழ் இலக்கிய உலகில் நடந்திருக்கவில்லை. அந்த வியப்பான இலக்கியப் பணியை கவிஞர் செங்கதிரோன் செய்துமுடித்ததில் நமது இலக்கியத்தில் ஒரு புதிய கலாச்சாரத்தை உண்டு பண்ணியிருக்கிறார் என்றே சொல்லலாம்'

○ ○ ○

வீவாதத்துக்குரிய கே. குகன் அவர்களது கட்டுரை 11-06-2021 அன்று ஞானம் சஞ்சிகைக்குக் கடைத்தது - ஆர்சிரியர்

நூல் :

**பணச்சடங்கு
(சிறுகதைகள்)**

ஆசிரியர்: ஆசி கந்தராஜா

வெளியீடு: எங்கட புத்தகங்கள்

விலை: ரூபா. 500/-

அவுஸ்திரேலியாவில் வாழும் ஆசி கந்தராஜா பூங்கனியியல், உயிரியல் தொழில் நுட்பத்துறைப் பேராசிரியர். பல்கலைக்கழகப் பணிநிமித்தம் இவர் சென்ற நாடுகளில், தான் கண்ட வித்தியாசமான நிகழ்வுகள், வாழ்வியல் தரிசனங்கள் ஆகியவற்றைப் படைப்புகளாகத் தருகிறார். அதேவேளை சாமானியர்கள் அறிந்து கொள்ள வேண்டிய அறிவியல் விஷயங்களையும் இவர் புனைவுக்கட்டுரைகளாகத் தருகிறார்.

ஏற்கனவே இவரது நூல்களாக, **பாவனை பேசலன்றி, உயர்பயறும் காகங்கள், கள்ளக் கணக்கு** ஆகிய சிறுகதைத் தொகுதிகளும் **கதையடி நீ எனக்கு** என்ற குறுநாவல் தொகுதியும், **கறுத்தக் கொழும்பான், செல்லப்பாக்கம் மாயன் முட்டிக்கத்தரக்காம்** ஆகிய புனைவுக் கட்டுரைத் தொகுதிகளும் வெளிவந்துள்ளன.

பணச்சடங்கு என்ற இச்சிறுகதைத் தொகுதியில் 15 சிறுகதைகள் அடங்கியுள்ளன. இச்சிறுகதைத் தொகுதிக்கு பேராசிரியர் எம். ஏ. நுஃமான் முன்னுரையும். தமிழக எழுத்தாளர் நாஞ்சில் நாடன் அணிந்துரையும் எழுதியிருக்கிறார்கள்.

பேராசிரியர் எம். ஏ. நுஃமான் தனது முன்னுரையில், "இக்கதைகள் எல்லாமே மனிதர்கள் எதிர்நோக்கும் சமூக, அரசியல், தனிமனித, பண்பாட்டுச் சிக்கல்களையும் இன்னல்களையும், நெருக்கடிகளையும் உணர்வுபூர்வமாகச் சித்தரிப்பவை. இத்தொகுப்பில் உள்ள "சாது மிரண்டால்", "இந்துமதி ஆகிய நான்" ஆகிய இரண்டும் சற்று வித்தியாசமான கதைகள், நமது அன்றாட வாழ்க்கை அனுபவங்களுக்குள் பொதுவாக அகப்படாத ஆனால் அகப்படக்கூடிய நிகழ்வுகளின் புனைவுகள். திருமண உறுவுகளையும் பாலியல் சிக்கல்களையும் பேசுபவை" எனக் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

அணிந்துரை எழுதிய நாஞ்சில் நாடன், "இவ்வகைக் கதைகள் தமிழுக்குப் புதியன. புனைவும் அறிவியலும், இயற்கையும், பண்பாட்டுக் கூறுகளும் சுவைபட விரவப்பட்டு வாசிப்பு அனுபவத்தை மேம்படுத்துகின்றன" எனக் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

பணச்சடங்கு என்ற சிறந்த சிறுகதைத் தொகுதியைத் தந்த பேராசிரியர் ஆசி கந்தராஜா அவர்களைப் பாராட்டி மகிழ்கிறோம்.

விவாதங்கள்

இலக்கியச் சஞ்சிகைகளில் இடம்பெறும் விவாதங்கள், விறுவிறுப்பும் வேகமும் நிறைந்த எண்ணங்களை வாசகர் மத்தியில் தோற்றுவிக்க வல்லன. அத்தோடு வாசகனின் சிந்தனைக்கு வேலைகொடுத்து விருந்தளிக்கும் பகுதியாகவும் அமைகின்றன. சர்ச்சைக்குரிய விவாதங்கள் அதன் பொருள் சார்ந்த தெளிவை வாசகர் மத்தியில் தோற்றுவிக்கின்றன.

ஞானம் இதழில் காலத்துக்குக் காலம் பலதரப்பட்ட விவாதங்கள் இடம்பெற்றன. ஞானம் சஞ்சிகையின் மூன்றாவது இதழில் வெளிவந்த எம். ஏ. நு.:மானின் **நேர்காணல்**, யோகா பாலச்சந்திரன் டிசம்பர் 2000ஆண்டு இதழ் 7இல் எழுதிய சிறுகதை **உலகமால் வடிவா அழிந்தமா என்ற சிறுகதை** தொடர்பான சர்ச்சைகள், பேராசிரியர் பொன் பூலோகசிங்கம் அவர்களின் ஜூன் 2001 இதழில் வெளிவந்த **நேர்காணல்** ஏற்படுத்திய சர்ச்சைகள், ஞானம் ஜூலை 2002இல் கம்பவாரிதி எழுதிய **கனாக்ரீ பூத்** தொடர்பான சர்ச்சைகள், லெனின் மதிவானம் 2003 ஏப்ரல் இதழில் எழுதிய **மலையக கலை இலக்கியம் தொடர்பில் செய்யக் கூடியவை செய்யவேண்டியவை** தொடர்பான விவாதங்கள், வைஸம்பாயனர் ஜூலை 2004 - 50^{ஆவது} இதழில் எழுதிய **க. கை - மு.த இவர்களைத்தாண்டி சொல்லாது தேய்நிற்கும்**, **ஈழத்து நவீன தழீழ் இலக்கியம்** என்ற கட்டுரை ஏற்படுத்திய விவாதங்கள், கம்பவாரிதி இ. ஜெயராஜ் ஜூலை 2006 இதழில் எழுதிய **பல் கலைக் கழகத் தழித்துறையினருக்கு கம்பவாரீத்யின் பகர்வக்கக் கடிதம்** தொடர்பு கட்டுரை ஏற்படுத்திய விவாதம், 20^{ஆம்} நூற்றாண்டு **ஈழத்துத் தழிழ்கவதைகள் சீல மனப்பதவுகள்** என்ற அந்தனிஜீவா எழுதிய விமர்சனம் தொடர்பாக எழுந்த சர்ச்சைகள் ஆகியவை இவற்றுட் சிலவாகும்.

இந்த விவாதங்கள் பெரும்பாலும் எதிர்வினைகளாக அமைந்த பேனாயுத்தங்கள். பொதுவாக விவாதங்கள் தோன்றும்போது அவற்றைத் தடம் புரளாது நேர்வழியில் வழி நடத்திச் செல்லும்போது அவை மிகுந்த பயனுடையதாக அமைந்து விடும்.

விவாதங்களை தடம் புரளாது வழி நடத்திச் செல்வது இதழாசிரியரின் பணியாகும். இதழாசிரியர் புனைபெயரில் பங்குகொண்டு விவாதங்களை விறுவிறுப்பதையச் செய்யும் சந்தர்ப்பங்களும் ஏற்படுவதுண்டு. இதழாசிரியர் பக்கம் சாராது ஒரு கழைக்கூத்தாடியின் நிதானத்தோடு செயற்படவேண்டும். சில சந்தர்ப்பங்களில் புரிதல்களற்ற விடாக்கண்டர்களாக தமது கருத்தையே ஏனையவர்கள் ஏற்றுக்கொள்ளவேண்டும் என்ற நிலைப்பாட்டில் சிலர் பிடிவாதமாக இருப்பர். இவர்களைச் சமாளித்து விவாதத்தை முன்னெடுப்பது என்பது பெரும்பாடாக இருக்கும்.

உதாரணமாக சிலவற்றை இங்கு கூறலாம். இத்தகைய விவாதங்களில் ஈடுபட்ட ஒரு புலமையாளர், அவருக்கு எதிரான கருத்தை வேறொரு புலமையாளர் எழுதியபோது சீற்றம் அடைந்து, இனி நான் ஞானத்தில் எழுத மாட்டேன் என்று தொலைபேசியில் கூறி விட்டு ஞானத்துடனான தொடர்பைத் துண்டித்துக்கொண்டார். பின்னொரு சந்தர்ப்பத்தில் அவரை நேரே சந்தித்தபோது நான் ஞானம் இதழ் ஒன்றை அவருக்குக் கையளித்தபோது அதனை வாங்க அவர் மறுத்துவிட்டார். இன்னொரு புலமையாளர் தான் எழுதிய பிரச்சனைக்குரிய விடயமொன்றை ஞானத்தில் பிரசுரிக்கவில்லை என்ற காரணத்தால் இனிமேல் ஞானத்தில் எழுத மாட்டேன் என்று கடிதம் எழுதி ஞானத்துடனான தொடர்பை நீக்கிக் கொண்டார். வேறொருவர் இத்தகைய ஒரு விவாதம் ஒன்று தொடர்பாக அவர் எழுதிய 20 பக்கக் கடிதம் ஒன்றை ஆசிரியர்

ஏ. இக்பால்

நிதானமான பேராசிரியர் எம்.ஏ.நு.:மான் அவர்கள் மஹாலட்சுமி கவிதைமீல் நிதானத்தை விட்டுவிட்டாரா? என எண்ணத் தோன்றுகின்றது.

முழுமையாகப் பிரசுரிக்காமல் கடிதத்தை 'எடிற்' செய்தமைக்காக ஞானத்துக்கு எதிரான போரினை ஆரம்பித்து தொடர்ந்து நடத்திக் கொண்டிருக்கிறார். வேறொரு எழுத்தாளர் தனது கடிதத்தை முழுமையாகப் பிரசுரிக்காமல் 'எடிற்' செய்தமைக்காக ஞானத்துடனான தொடர்புகளை வெட்டிக்கொண்டார். இப்படியான இக் கட்டான நிலைமைகளை - நெருக்கடிகளை ஞானத்தில் இடம்பெற்ற விவாதங்கள் தோற்று வித்தன என்பதையும் குறிப்பிட்டுத்தான் ஆக வேண்டும். மீள்நோக்கிப் பார்க்கும்போது இந்த நிராகரிப்புகள் நெருக்கடிகள் எதுவும் ஞானம் சஞ்சிகைக்கு எத்தகையதொரு பாதிப்பினையும் ஏற்படுத்தவில்லை என்பது தெளிவாகிறது.

ஞானம் சஞ்சிகையில் வெளிவந்த பேராசிரியர் எம்.ஏ.நு.:மான் துநேர்காணல் தோற்றுவித்த முதலாவது விவாதம் எப்படித் தோன்றி எவ்வாறு வளர்ச்சியடைந்து எவ்வாறு நிறைவுற்றது என்பதை இன்றைய வாசகர்களுக்காகக் கீழே தருகிறோம்.

கேள்வீ- த.ஞா: 1954^{ல்} மஹாகவி எழுதிய 'பெண்ணுக்கு வீடு ச்றையா? என்ற கவிதைக்கு மஹாகவியே பின்னர் 'மகாலட்சுமி' என்ற பெயரில் மறுப்புக்கவிதையும் எழுதியதாக நீங்கள் பதப்பித்த 'மஹாகவியின் சிறுமகாவியங்கள்' என்ற நூலில் குறிப்பிட்டுள்ளீர்கள். இதனை கவிஞர் ஏ. இக்பால் மறுத்து, அந்தக் கவிதையை சல்லையூர் செல்வராசன்தான் 'மகாலட்சுமி' என்ற புனைபெயரில் எழுதியதாகவும், சல்லையூர் செல்வராசனுடன் தான் நெருங்கிப் பழகியதால் இதனை அறிந்து கொண்டதாகவும் கூறுகிறாரே... இதனைத் தெரிவு படுத்தங்கள்.

எம்.ஏ. நு.:மான்:- நண்பர் இக்பால் இதுபற்றி என்ன சொன்னார் என்பது எனக்குத் தெரியாது. ஆனால் மஹாலட்சுமி என்பது மஹாகவியின் புனைபெயர்களுள் ஒன்று என்பது எனக்குத் தெரியும். குறிப்பிட்ட கவிதையைத் தானே எழுதியதாக மஹாகவி என்னிடம் சொன்னது எனக்கு இன்னும் நன்றாக நினைவிருக்கிறது. மஹாகவியின் கவிதையுடன் நல்ல பரிச்சயம் உடையவர்கள் இதைப் படித்தவுடனேயே இது மஹாகவியின் எழுத்துத்தான் என்பதனை இலகுவில் கண்டுகொள்ள முடியும். சில்லையூர் இதற்கு உரிமை கொண்டாடியிருப்பார் என்று நான் நம்பவில்லை. சில்லையூரின்

கவிதைகளைப் பதிப்பித்த கமலினி இதைத் தவறுதலாகச் சில்லையூரின் கவிதை என்று கருதி அத்தொகுப்பில் சேர்த்துக்கொண்டார் என்பதே என் எண்ணம். இதுபற்றி நான் கமலினிக்ே எழுதினேன். அவர் அதற்குப் பதில் எதுவும் எழுதவில்லை. இப்போது மஹாகவியும் சில்லையூரும் இல்லை. இது பற்றிச் சொல்லக்கூடிய இன்னும் ஒருவர் முருகையன். அவருடன் தொடர்புகொள்ள முடியவில்லை. பிறருடைய கவிதையை தன்னுடைய கவிதை என்று சொல்லவேண்டிய தேவை மஹாகவிக்கு இருக்கவில்லை என்றே நினைக்கிறேன். (ஞானம் ஆகஸ்ட் 2000 - இதழ் - 3)

'ஞானம்' மூன்றாவது இதழில், இலங்கைத் தமிழ் விற்பன்னர்களில் ஒருவரான பேராதனைப் பல்கலைக்கழக சிரேஷ்ட விரிவுரையாளர் எம்.ஏ.நு.:மான் அவர்களை நேர்கண்டதில் அதிக தகவல்கள் கிடைத்துள்ளன.

நிதானமான பேராசிரியர் எம்.ஏ.நு.:மான் அவர்கள் மஹாலட்சுமி கவிதையில் நிதானத்தை விட்டுவிட்டாரா? என எண்ணத் தோன்றுகின்றது. பேராசிரியர் நு.:மான் அவர்கள் எப்படி மஹாகவியுடன் நட்புடையவரோ அவ்விதம் நானும் 1959 தொடக்கம் சில்லையூர் செல்வராசனுடன் நட்புடையவன். இந்திய எழுத்தாளர்களை மையமாகக் கொண்ட 'வீரகேசரி'யில் உதவி ஆசிரியராக இருந்த செல்வராசன், ஆசிரியர் லீவில் சென்றபோது, தற்காலிக ஆசிரியராகப் பதவியேற்ற காலத்தில், மஹாகவியின் கவிதைகளும், கல்வயல், முருகையனின் கவிதைகளும் தேங்கிக் கிடப்பதைக்கண்டு, மேலே எடுத்து இலக்கிய உலகுக்கு இவர்களை அறிமுகப்படுத்திய சங்கதியிலிருந்து, பல்கலை வேந்தன் என ஊரவர் உலகறியப் பாராட்டிய கதையின் உள்ளகம் வரை என்னிடம் கதைத்திருக்கின்றார்.

1954களில் வீரகேசரியில் 'மாதருக்கு மாத்தரம்' பகுதியை கொண்டு நடத்திய சில்லையூர் செல்வராசன், தனது தமக்கையின் மகளான 'சுல்லா'வின் பெயரையே பயன்படுத்தினார். அதில், பெண்கள் பற்றிய விவாதம் தொடங்கியபோது,

எம். ஏ. நு.:மான்

நான் எழுதியுள்ள குறிப்பைச் சரியாகப் படித்துப் பார்க்காமல் நண்பர் இக்பால் என்னைக் குறை கூறியிருக்கிறார். அக்கவிதையை எழுதியவர் மஹாகவி என்பது நான் ஆராய்ந்து கண்டுபிடித்த உண்மையல்ல. மஹாகவிஎய் என்னிடம் நேரில் கூறியது.

முதல் கவிதையை மஹாகவியிடம் பெற்றே தொடங்கினார். அக்கவிதைக்குப் பதில் வராத காரணத்தால், அப்பகுதியைச் சூடாக்க சில்லையூர் செல்வராசனே மஹாலட்சுமி எனும் பெயரில் “ஐயா மஹாகவி....” எனத் தொடங்கும் கவிதையை எழுதினார். அதைத் தொடர்ந்து முருகையன் எழுதினார். முருகையனுக்குப்பின் அழகேஸ்வரி எழுதினார். அதன்பின், பரிமளா ராசதுரை எழுதினார். இறுதியாக வி.கி.இராசதுரை எனும் ராஜபாரதி எழுதினார். விவாதத்தை முடித்து இறுதியாக எழுதிய சில்லையூர் செல்வராசன், இன்னும் அதிக கவிதைகள் புனை பெயர்களில் குவிந்துள்ளன. அக்கவிதைகளில் சரியான விலாச மில்லாததால், அவற்றைப் பிரசுரிக்க முடியவில்லை எனவும் கூறியுள்ளார்.

சில்லையூர் செல்வராசனுடன் இறுகிய தொடர்புடைய நான், அவரது வீட்டில் சிலவேளைகளில் தங்கி நிற்பேன். அப்போதெல்லாம், அவரது எழுத்து நறுக்குகளைப் படிப்பதிலும், அவற்றைப் பற்றிய விபரமறிவதிலும் அதிக அக்கறை காட்டுவேன். அக்காலத்தில் அறிந்த சங்கதிதான் இது.

இதிலுள்ள முக்கியம் என்னவெனில், இவ்விரு கவிதா மேதைகளும் கவிதைப் பஞ்சமுடையவர்களல்ல. பூரணமாக ஆராயாமல் இம்முடிவுக்கு வந்தமை இலக்கிய வல்லமையுடைய விரிவுரையாளரும், தமிழ் விமர்சகரும், ஆக்க இலக்கிய வல்லாளருமான எம்.ஏ.நு.:மான் அவர்களின் தகுதிக்கு உகந்ததல்ல என்பதே எனது அபிப்பிராயம்.

- இங்ஙனம், **ஏ. இக்பால்** (ஞானம் 2000 செப்டெம்பர் - இதழ்-4)

ஞானம் இதழில் கலாநிதி நு.:மான் அவர்களின் பேட்டி பிரசுரமாகியிருந்தது. அதில் குறிப்பிடப்படும் மஹாகவி, சில்லையூர் கவிதை சர்ச்சை பற்றிய எனது கருத்தைத் தர விரும்புகிறேன்.... இருவரும் வாய்மொழி மூலம் கூறிய கருத்தாகவே உரிமை கோருபவர்கள் கூற்று வருகின்றது. அதன் நியாயப்பாடு பற்றி கருத்துக் கூறக்கூடியவர் கவிஞர் முருகையன் அவர்கள் மட்டுமே. அவரும் மௌனம் சாதிக் கக் காரணம் இருக்கிறது. காலம் பதில்

சொல்லட்டும் என்று காத்திருக்கலாம். எனவே, நாம் இனிச் செய்யக்கூடியது ஒன்று உண்டு. இரு கவிஞர்களுடையதும் கவிதைகள் யாரும் ஒரு சில ஆய்வாளர்களால் ஆய்வு செய்யப்பட வேண்டும். இந்த ஆய்வின் அடிப்படையில் சர்ச்சைக்குரிய கவிதை யாருடைய படைப்பு என்பதை ஊகிக்க முடியும்.

- **மாவை. வரோதயன்**, றாகம. (ஞானம் 2000 ஒக்டோபர் -இதழ் 5)

மஹாலட்சுமி யாருடைய புனைபெயர்?

‘மஹாகவியின் ஆறு காவியங்கள்’ நூலுக்கு நான் எழுதிய முன்னுரையிலும், ஞானம் மூன்றாவது இதழில் வெளிவந்த எனது பேட்டியிலும் ‘மஹாலட்சுமி’ என்ற புனைப்பெயரில் வெளிவந்த ‘ஐயா மஹாகவி’ என்ற கவிதையின் ஆசிரியர் பற்றி நான் எழுதியுள்ள குறிப்பைச் சரியாகப் படித்துப் பார்க்காமல் நண்பர் இக்பால் என்னைக் குறை கூறியிருக்கிறார். அக்கவிதையை எழுதியவர் மஹாகவி என்பது நான் ஆராய்ந்து கண்டுபிடித்த உண்மையல்ல. மஹாகவியே என்னிடம் நேரில் கூறியது. இதன் அடிப்படையிலேயே அன்னம் வெளியிட்ட மஹாகவி கவிதைகள் (1984) நூலுக்கு எழுதிய முன்னுரையிலும் ‘மஹாலட்சுமி’ என்பது மஹாகவியின் புனைபெயர்களுள் ஒன்று எனக் குறிப்பிட்டுள்ளேன். இப்போது நண்பர் இக்பால் கூறுவது ஒரு புதிய செய்தி. சில்லையூர் செல்வராசனுக்கும் இக்பாலுக்கும் இடையில் இருந்த நெருங்கிய உறவு எனக்குத் தெரியும். எனினும் இக்கவிதை வெளிவந்த காலகட்டத்தில் (1954/55), இக்பாலுக்குச் சில்லையூருடன் நேர்ப்பழக்கம் இல்லை என்றே நினைக்கிறேன். பிற்காலத்தில், என்னிடம் மஹாகவி சொன்னதுபோல் மஹாலட்சுமி என்ற புனைபெயரில் அக்கவிதையைத் தானே எழுதியதாகச் சில்லையூரார் தன்னிடம் கூறினாரா என்பது பற்றி இக்பால் வெளிப்படையாகக் குறிப்பிடவில்லை. எனினும் அவ்வாறு கூறியிருக்கலாம் என ஊகிக்க முடிகிறது. அப்படியென்றால் மஹாலட்சுமி என்ற புனை பெயரில் எழுதிய கவிதைக்கு மஹாகவி, சில்லையூர் செல்வராசன் இருவருமே உரிமை கோரியிருக்கிறார்கள் என்று ஆகின்றது.

இது மிகுந்த சங்கடமான நிலைமை. ஒன்று மஹாகவி என்னிடம் பொய்சொல்லி இருக்க வேண்டும்? அல்லது சில்லையூர் இக்பாலிடம் பொய்சொல்லி இருக்கவேண்டும். இவ்வாறு பொய் சொல்லவேண்டிய தேவை அவர்கள் இருவருக்குமே இல்லை என்பதுதான் என் எண்ணம். இப்பிரச்சினையை எவ்வாறு தீர்ப்பது? நான் எனது பேட்டியில் குறிப்பிட்டதுபோல இதுபற்றி மேலும் தகவல் தரக்கூடிய ஒருவர் கவிஞர் முருகையன். அவர் இதனைத் தீர்த்து வைக்கக் கூடும். இதுபற்றி அவருடன் தொடர்பு கொள்ள முயன்றுள்ளேன்.

இது எவ்வாறாயினும் நான் எழுதியதைச் சரியாகக் கிரகித்துக் கொள்ளாது எனது நிதானம், ஆய்வு நேர்மை, தகுதி என்பன பற்றி நண்பர் இக்பால் கேள்வி எழுப்புவது கவலைக்குரியது. மேலும் மஹாகவி, முருகையன் இருவரையும் சில்லையூரே இலக்கிய உலகுக்கு அறிமுகப்படுத்தினார் என இக்பால் எழுதுவது (சில்லையூரே

மௌனம் காத்து விவாதத்தை வளர்க்க உதவவேண்டுகிறேன்.

ஈ.வசேகரம், பேராதனைப் பல்கலைக்கழகம் (ஞானம் 2000 டிசம்பர் இதழ் 7)

சில்லையூர் செல்வராசனுக்கோ, மஹாகவிக்கோ வக்காலத்துவாங்கவேண்டிய அவசியம் எனக்கில்லை. இவர்களது சமகாலத் தவர்கள் இன்றும் உயிருடன் இருக்கிறார்கள். இலக்கிய தாகம் விடாததால் தெரிந்தவற்றை கூறவேண்டிய கடமை என்னில் இருந்ததால் எழுதினேன்.

ஏ.இக்பால் (ஞானம் 2000 டிசம்பர் இதழ் 7)

மஹாலட்சுமி, என்ற பெயரில் கவிதை எழுதியவர் யார்? என்ற சர்ச்சையில் பேராசிரியர் சி.சிவசேகரம் அவர்கள் 'பந்தை' ஒரு 'கோணர் கிக்' ஆக அடித்திருக்கிறார். உண்மைதான், தமிழ் இலக்கியத்திற்குப் பிரயோசனப்படாத

மாலை வரோதயன்

மஹாலட்சுமி, என்ற பெயரில் கவிதை எழுதியவர் யார்? என்ற சர்ச்சையில் பேராசிரியர் ஈ.வசேகரம் அவர்கள் 'பந்தை' ஒரு 'கோணர் கிக்' ஆக அடித்திருக்கிறார்.

அவரிடம் அவ்வாறு கூறியிருந்தாலும்) வேடிக்கைக்குரியது.

எம். ஏ. நு.:மான் (ஞானம் 2000 நவம்பர் இதழ் 6)

மஹாலட்சுமி என்றபெயரில் எழுதியவர் யார் என்ற தீர்ப்பை முருகையனிடம் விடுவது பற்றி நு.:மானும், மாலை வரோதயனும் எழுதியுள்ளனர். முருகையனின் மௌனம் பற்றியும் கேள்வி எழுந்துள்ளது. முருகையன் எழுதிவிட்டுப் போனதை மஹாகவியும் சில்லையூர் செல்வராசனும் உரிமை கொண்டாடினார்களா என்ற சந்தேகம் இன்னும் யாருக்கும் ஏன் எழவில்லை? முருகையன் மகா குறும்புக்காரர். அதைவிட 'ம' வரிசையில் அவர் பேர் தொடங்குகிறது. மஹாகவி உண்மையில் உருத்திரமூர்த்தி. சில்லையூர் பெயரிலோ 'ம' இல்லையே இல்லை. எனவே நமது ஆய் வாளர்கள் மெல்லுவதற்கு மேலும் ஒரு சட்டி நிறைய அவல் உள்ளது. முருகையன் மேலும்

வகையில் நாம் சர்ச்சை கொள்வது அவசியம் இல்லைத்தான். எனவே அதனை முடிவுக்குக் கொண்டுவரும் வகையில் கவிஞர் முருகையன் அவர்கள் வாய்மொழியாக மௌனம் கலைத் துள்ளார். அதாவது, மஹாகவியே தன் கவிதைக்குப் பதில் கவிதையை மஹாலட்சுமி ஆகி எழுதியுள்ளார் என்பது கவிஞர் முருகையனின் பதில்.

இது ஐம்பதுகளில், அறுபதுகளில் நம் மூத்த கவிஞர்களிடையே நடந்த சித்து விளையாட்டு. மூவரும் இணையற்ற நண்பர்கள். அகபுற வஞ்சகம் அற்றவர்கள். ஒருவருக்கொருவர் கவிதைகளால் எறிந்து கொள்வர். ஒருவரின் கவிதை மற்றவருக்குப் பிடித்திருந்தால் அதைப் பிரதிசெய்து பத்திரப்படுத்துவர்.

தன்னுடைய கவிதைகளையும், தடங்களையும் பதிவு செய்யும் வகையில் எதுவும் செய்யாது எழுதிக் குவித்து அப்படியே விட்டு விட்டுப் போனதுதான் சில்லையூர் செய்த தவறு. மற்றும் வகையில் அந்தக் கவிஞர்களின்

முருகையன்

செல்வராசனின் ஆலோசனைப்படி 'மஹாலட்சுமி' என்ற புனைபெயரில் மஹாகவி
அவர்களே "ஐயா மஹாகவி" என்று தொடங்கும் கவிதையை எழுதினார்

அன்புக்கும் நட்புக்கும் பெயருக்கும் களங்கம் வராமற் காக்க வேண்டியதும் நமது கடன். எனவே இந்த விவாதத்தை இத்துடன் நிறுத்தி சஞ்சிகையின் சுவைக்காகவும், வாசகர், படைப்பாளர் விழிப்புக்காகவும் புதிதாக ஏதும் தொடங்கலாமே.

மாலை - வரோதயன் கொழும்பு - 05
(ஞானம் 2000 டிசம்பர் இதழ் 7)

○

மாலை - வரோதயன் புதிதாக முழுப்புசணிக் காய் கொண்டு வந்துள்ளார். அவர் கூறியதை முருகையனை எழுதச் சொல்லுங்கள். அதன்பின், எனக்கும் சில்லையுருக்கும் உள்ள தொடர்பு முருகையன் சில சந்தர்ப்பங்களில் உண்மையில் நின்று மாறிய நிகழ்வுகளைப் பிட்டுக் காட்ட முடியும். 5ஆம் இதழுடன் இதை முடிப்பதாகச் சொன்ன நீங்கள் 6ம் இதழில் எனது கடிதத்தின் முழுப்பகுதியையும் தராதது இருட்டடிப்புச் செய்தீர்கள். இன்னுமேன் இழுக்கிறீர்கள். எல்லோரும் வாழப் பிரார்த்திப்போம்.

- கவிஞர் எ.இக்ரீப்.

(இலக்கியச் சர்ச்சைகளுடன் தொடர்பில்லாத தன் மனத்தீர் (Personal) தாக்குதல்களையும் ஒருவர்மேல் ஒருவர் சேற்றை அள்ளி இறைப்பது போன்ற சொல்லாடல்களையும் நாம் ஞானம் சஞ்சிகையில் அறுமதப்பதல்லை. படைப்பாளிகளிடையே பகைமை, கர்ப்புணர்ச்சியை ஏற்படுத்துவனவாய் இலக்கியச் சர்ச்சைகள் அமைக்கக்கூடாது. ஆரோக்கியமான இலக்கிய வளர்ச்சிக்கே கருத்து மோதல்கள் வழிகோலுவனவாக அமைதல்வேண்டும். இதன் காரணமாக தன்மனத்தீர் தாக்குதல்கள் வரும் இடங்களைத் தவிர்த்து வருகிறோம்.
- ஆசிரியர்) ஞானம் 2001 ஜனவரி இதழ்-8

○

'மஹாலட்சுமி' யாருடைய புனைபெயர்? சில்லையூர் செல்வராசனுடையதா? 'மஹாகவி' யுடையதா? இதுபற்றி வாதப் பிரதிவாதங்கள் கிளம்பியுள்ளன. இது தொடர்பில் எனக்குத் தெரிந்தவற்றைச் சொல்லி வைப்பது நல்லது. நடந்தது இதுதான். -

அப்பொழுது செல்வராசன் வீரகேசரியில் மாதர் பக்கமொன்றை நடத்தி வந்தார். அப் பகுதியில் ஒரு சர்ச்சையை இடம்பெறச் செய்யும் நோக்குடன் அவர் மஹாகவியிடம் கவிதை ஒன்றைப் பெற்றுப் பிரசுரித்தார். 'பெண்ணுக்கு வீடு சிறையா?' என்பது அதன் தலைப்பு.

இல்லறக் கடைமைகளை நிறைவேற்றுவதுதான் பெண்களுக்குச் சிறப்பாக உரியது என்ற கருத்து, அக்கவிதையில் அழுத்தம் பெற்றது. இதன் பின்னர் என்னிடமிருந்து ஒரு கவிதை எதிர்பார்க்கப்பட்டது. ஆனால் என் வழமையான சோம்பலினால், உரிய காலத்தில் நான் கவிதையை அனுப்பவில்லை. அப்பொழுது செல்வராசனின் ஆலோசனைப்படி 'மஹாலட்சுமி' என்ற புனைபெயரில் மஹாகவி அவர்களே "ஐயா மஹாகவி" என்று தொடங்கும் கவிதையை எழுதினார். திருமதி ருத்திரமூர்த்தியின் பெயர் பத்மாசனி என்பது. செந்தாமரையில் அமரும் திருமகள் 'மஹாலட்சுமி'. இந்த ஒற்றுமை உள்வட்ட நண்பர்களாலே நயப்புடன் அவதானிக்கப்பட்டது.

பெண்கள் வீட்டுக்குள் முடங்கிக் கிடவாமல் வெளியுலகிலும் இயங்கவேண்டும் என்ற எண்ணம் அக்கவிதையில் முனைப்புப் பெற்றது. அதனைத் தொடர்ந்துதான் எனது பங்களிப்பு விரகேசரியில் இடம்பெற்றது. என் கவிதையின் தலைப்பு 'போகிறவர் போய்வரட்டும்' என்பது. இதற்குப்பின் 'அழகேஸ்வரி' என்னும் பெயரில் எழுதியவர் நீலாவணன். (அழகேஸ்வரன் என்பதன் தனித் தமிழாக்கமான 'எழில் வேந்தன்' என்னும் பெயரும் நீலாவணன் தம்பதியருக்குப் பிரியமானது என்பதை நாம் அறிவோம்).

தொடர்ந்து எழுதிய 'பரிமளா இராசதுரை' வேறுயாரும் அல்ல? விறவுண் கிறேகறி இராசதுரை ஆகிய வி.கி.இராசதுரைதான். அவரே ராஜபாரதி என்பதும் பலருக்கும் தெரிந்த சங்கதிதான்.

எனவே, வீரகேசரியில் இடம்பெற்ற 'மாதர் பக்க' விவாதத்தில், பெண்ணியம் தொடர்பான வித்துகள் சிலவற்றைச் சிலர் காண முயலலாமாயினும், பிரதானமாக இது ஒரு கலைத்துறை விளையாட்டு என்றே சொல்ல வேண்டும். மஹாகவியே மஹாகவிக்கு எதிராக எழுதுவதும், இராசதுரையே இராசதுரையை மறுத்து எழுதுவதும் சிலருக்கு வேடிக்கையாகத் தோன்றலாம். கலைத்துறை ஆக்கங்களில், 'நான்' என்று பேசும் குரல், குறிப்பிட்ட கலைஞர் படைத்த பாத்திரம் ஒன்றின் குரலாகவே பெரும் பாலும் அமைகிறது. இதனைக் கணக்கில் எடுக்காமல் விட்டால் ஒரு கலைஞரின் நிலைப்

பாடுகளிற் சுயமுரண் இருப்பதாக நாம் பிழைபட விளங்கிக்கொள்ள நேரலாம்.

இனி, கமலினி அவர்களும் செல்வராசனின் ஆவண அறையிற் குவிந்து கிடக்கும் ஓட்டுப் புத்தகங்களை மாத்திரம் வைத்துக் கொண்டு, 'மஹாலட்சுமி' என்பதும் தான்தோன்றியின் பல புனைபெயர்களில் ஒன்றுதான் என்று நினைத்திருக்கலாம். இச்சம்பவங்கள் நடந்த காலத்தில், அவர் மிகவும் சிறியபிள்ளையாக இருந்திருப்பார். அவர் நேரடியாக - செல்வராசனின் வாய்மொழியாக இதுபற்றி அறியவில்லை என்றே நம்புகிறேன். அப்படிப்பட்ட நிலையில், பல 'பிறவி' எடுக்கும் கவிஞராகிய தம் கணவரே 'மஹாலட்சுமி'யும் என்று கமலினி அவர்கள் நம்பியிருந்தால்,

எத்தனிப்பதானால் முதலெதிரியாக இருப்பவன் நான்தான். எனவே, அது இங்கே நடக்கவில்லை. நு.:மான் நிதானமாக இல்லை? அவ்வளவுதான். இப்போது பிரச்சினை கமலினி செல்வராசனில் திரும்பியுள்ளது. வரோதயனும் இப்படித்தான் திருப்பி இருந்தார்.

தனது எழுத்துக்களை (பிரசுரமானவற்றை), அழகாக ஆவணப்படுத்தி பெரும் நூல்போல் செல்வராசனே கட்டி வைத்திருக்கிறார். இம் முறையை அவரிடமே நான் படித்தேன். எனவே ஆவணச் சிதறல்கள் இங்கே ஏற்படவில்லை.

செல்வராசன் இக்கவிதை தன்னுடையது என என்னிடம் கூறினார்? அது வளர்ந்த கதையுடன். மகாகவி அக்கவிதை அவருடையதென நு.:மானிடம் கூறியிருக்கிறார். எனவே, முரு

சீவசேகரம்

இக்பால்ன் காட்டில் மூன்று கால்முயல்களே நடமாடுகின்றாற்போல தெரிந்தது. இனிமேல் சில்லையூரார் மீண்டுவந்து தானெ எழுதவில்லை என்று சொன்னாற்கூட ஐயா (இல்லை பெரியையா?) வைத்ததுதான் சட்டம், வழங்கினதுதான் தீர்ப்பு. ஆளை விடுங்கள்....

அதுபற்றி முணுமுணுப்பதோ குறைகாண்பதோ இங்கிதமாகாது. முற்றுமுழுதான நல்லெண்ணத்தின்பாற்பட்ட நம்பிக்கையின் அடிப்படையாகத்தான், செல்வராசனின் கவிதைத் தொகுதியில், 'பொருளியற் புனைந்து விட்டோம்' என்ற பாட்டுச் சேர்க்கப்பட்டிருக்கவேண்டும்.

ஆகவே, இதுபற்றி முடிவற்ற சர்ச்சையொன்றை நடத்துவதோ எம்.ஏ.நு.:மான் மீது கரிபூசுவதோ தேவையில்லாத காரியங்கள். இவ்வளவும் சொன்னபிறகும் யாருக்கும் ஐயங்கள் மாறாமல் நீடிக்குமானால், 'ஸற்றயிலிஸ்ற்றிக்ஸ்' எனப்படும் 'நடையியல்' வழிப்பட்ட முறைகளாற்கூட ஒரு பரிசீலனையை நடத்தி இதற்கு முடிவு காணலாம்.

ஆனால், இந்தச் சின்ன விசயத்துக்கு இவ்வளவு தடபுடலான மற்றோர்களில் நம்மவர்கள் ஈடுபடுவது சிரிப்புக்கிடமானது.

- முருகையன் (ஞானம் 2001 பெப்ரவரி இதழ் -09))

○

முருகையனின் கடிதம் முதிர்ச்சியுடையது. 1971 - 1976களில் நான் தமிழ்ப் பாடப்புத்தக ஆலோசனைச் சபையிலிருக்கும்போது, வெளியீட்டுத் திணைக்களத்தில் EDITOR ஆசிரியராகப் பணிபுரிந்த முருகையனுக்கும் இன்றைய முருகையனுக்கும் நிறைய வித்தியாசம் காண்கிறேன்.

எம்.ஏ.நு.:மானுக்கு யாரும் சேறுபூச

கையன் கூறியுள்ள 'ஸற்றயிலிஸ்ற்றிக்ஸ்' எனும் நடையியல் முறையில் ஒரு பரிசீலனை செய்வதே சிறந்தது. இலங்கையில் இம்முறை வெற்றியளிப்பது மிகக் கஷ்டம். காரணம்: ஒருவரை ஒருவர் பின்பற்றியே இங்கே எழுதிக் கொண்டிருக்கின்றனர்.

ஏ.இக்பால். (ஞானம் 2001 மார்ச் இதழ்-10)

○

இக்பாலின் காட்டில் மூன்றுகால் முயல்களே நடமாடுகின்றாற் போலத் தெரிகிறது. இனிமேல் சில்லையூரார் மீண்டு வந்து தானெ எழுதவில்லை என்று சொன்னாற்கூட ஐயா (இல்லை பெரியையா?) வைத்ததுதான் சட்டம், வழங்கினதுதான் தீர்ப்பு. ஆளை விடுங்கள்.

ஈ. சீவசேகரம் (ஞானம் 2001 ஏப்ரல் இதழ் 11)

○

ஞானம் 4^{ஆவது} இதழில் தோன்றிய மேற்படி விவாதம் ஏறத்தாழ எட்டு மாதங்கள் நீடித்து ஞானம் 11^{ஆவது} இதழில் நிறைவு பெற்றது. இந்த விவாதம், வறுவறுப்பும் வேகமும் நிறைந்த எண்ணங்களை வாசகர் மத்தியில் தோற்றுவித்து வாசகனின் சந்தனைக்கு வேலை கொடுத்ததோடு பொருள் சார்ந்த தெளிவை வாசகர் மத்தியில் ஏற்படுத்தியிருப்பதை உணரலாம். இதுவே விவாதங்களின் பண்பும் பயனுமாகும்.

(தொடரும்)

○ ○ ○

எழுதத் தூண்டும் எண்ணங்கள்

பேராசிரியர்
துரை மனோகாசன்

பாடல்கள் பிறந்த கதை

மகாகவி பாரதியின் பாடல்கள் பல்வேறு சந்தர்ப்ப சூழல்களில் பிறந்துள்ளன. அவற்றுள் சிலவற்றை மாத்திரம் எடுத்துக்காட்டலாம் என்று நினைக்கிறேன். அவை **பாரதியின்** நோக்கையும், போக்கையும் பிரதிபலிக்கக்கூடியனவாக விளங்குகின்றன. தமிழின் ஒரு மகாகவியின் கவிதா ஆளுமையினையும் அவை பறைசாற்றுக்கின்றன. பாரதியை முழுமையாக உணர்வதற்கும் அவை உதவுகின்றன.

பாரதி காலத்தில் ஆங்கில அரசுக்கு எதிரான புரட்சிவாதியாக விளங்கி, பல்வேறு கஷ்ட நஷ்டங்களையும் அனுபவித்து, ஈற்றில் **ஸ்த்ருகு ஓம்கார்** என்ற பெயரில் ஆன்மீக வாதியாக மாறியவர், **நீலகண்ட பிரமச்சாரி**. சிறை வாழ்க்கை அனுபவித்த அவர், 1919 இல் சிறையில் இருந்து வெளியே வந்தார். சிறையில் இருந்து வெளியே வந்த அவரை ஆதரிப்பார் யாரும் இல்லை. ஒருநாள் பாரதியின் இல்லம் சென்று, தம் பசியைத் தணித்துக் கொள்வதற்காக, பாரதியின் இளைய மகன் **சகுந்தலா** கொடுத்த இரண்டணாவை வாங்கிக்கொண்டு போனார். இதனை அறிந்த பாரதி, மிக வேதனைப்பட்டுப் பாடியதுதான், அவரது ஒரு பாடலில் இடம் பெறும் **“தன்மொருவனுக் குணவல்லை மெனல் ஐகத்தனை அழ்த்தடுவாம்”** என்ற வரிகள். நீலகண்ட பிரமச்சாரியின் பசிப்பிணி பாரதியிடம் ஏற்படுத்திய கோபக்குரலே அவ்வரிகள். 1921இல் பாரதியின் கடைசி நாளில் இரவு முழுவதும் அவரோடு இருந்தவர்களில் நீலகண்ட பிரமச்சாரியும் ஒருவர்.

பாரதியின் நண்பர்களில் ஒருவரான குவளைக் கிருஷ்ணமாச்சாரியார் என்னும் **குவளைக் கண்ணன்** ஒருநாள் பாரதியைத் தமது தாயாருக்கு அறிமுகப்படுத்தி வைத்தபோது, “அவர் நன்றாகப் பாடுவார் என்கிறாயே, சுப்பிரபாதம் பாடச்சொல்லு” என்றார். பாரதி, “சுப்பிரபாதம் என்றால் என்ன?” என்று கேட்டார். “சுப்பிரபாதம் என்றால் என்ன என்று கேட்கிறாரே, இவ்வளவுதானா உன் பாரதி?” என்று தாய் கேலி செய்தார். பின்னர், பாரதி குவளைக்கண்ணனிடம் சுப்பிரபாதம்

என்றால் என்ன என்று கேட்க, வடமொழியில் சுப்பிரபாதம் என்றால், திருப்பள்ளியெழுச்சி என்று குவளைக்கண்ணன் விளக்கம் சொன்னார். “இவ்வளவு தானே!” என்று கூறிய பாரதி, சில நாட்களில் பாரதமாதா திருப்பள்ளியெழுச்சியை இயற்றி, குவளைக்கண்ணனின் தாயாரிடம் பாடிக்காட்டினார்.

ஒருநாள் பாரதி வீட்டில் வழக்கமாக வேலைகள் செய்யும் பெண்ணொருத்தி நெல் குற்றிக்கொண்டிருந்தாள். கதை ஒன்றை எழுதிக்கொண்டிருந்த பாரதி, அவள் நெல் குற்றும் ஓசையைக் கவனித்துக்கொண்டிருந்தார். அவள் நெல் குற்றும் ஓசை, பாரதியின் எழுத்துக்குத் தடையாக இருப்பதாக எண்ணிய செல்லம்மா, “இன்றைக்கு வேண்டாம். நாளைக்கு நெல் குற்றும்படி சொல்கிறேன்” என்றார். பாரதி, “வேண்டாம். அவள் காரியத்தை அவள் செய்யட்டும். நீ ஏன் தடை செய்கிறாய்?” என்றார், “உங்களுக்குத் தொந்தரவாகும் என்று நினைக்கிறேன். ஏதோ எழுத உட்கார்ந்தீர்கள். ஓசையாகும்” என்றார், செல்லம்மா. “அந்தச் சப்தம் என்னைப் பராசக்தியை வரம் வேண்டும்படி தூண்டுகிறது. தடுக்காதே” என்று கூறிய பாரதியின் கவனம் நெல் குற்றும் ஓசை மீது சென்றது. நெல் குற்றும் பெண்ணின் ஊம் ஊம் ஊம் என்ற மூச்சோசை, பாரதிக்குப் பாட்டு ஒன்றை வரவழைத்தது. அவ்வாறு பாரதியிடம் இருந்து பிறந்த பாடல் தான் “மனதில் உறுதி வேண்டும்.. வாக்கினிலே இனிமை வேண்டும்.. நினைவு நல்லது வேண்டும்.. நெருங்கின பொருள் கைப்படவேண்டும்” எனத் தொடரும் அருமையான பாடல்.

பாரதி காலத்திலே சென்னையில் ஒரு சங்கம், “நம் நாட்டின்மேல் நன்றாகக் கவிதை செய்து அனுப்புகிறவர்களுக்கு முதற்பரிசு முந்நூறு ரூபாய், இரண்டாவது பரிசு இருநூறு ரூபாய், மூன்றாவது பரிசு நூறு ரூபாய்” எனப் பத்திரிகைகளில் விளம்பரம் செய்திருந்தது. அதைப் பார்த்த பலரும், பாரதியை அப்போட்டிக்குப் பாடல் அனுப்புமாறு வற்புறுத்தினர். அவரும் ஒப்புக்கொண்டு, “செந்தமிழ் நாடெனும் போதினிலே இன்பத் தேன்வந்து பாயுது

காதினிலே” என்று தொடங்கும் பாடலை எழுதி அனுப்பினார். ஆனால், பாரதிக்குக் கிடைத்ததோ, மூன்றாம் பரிசான நூறு ரூபா தான்! இதையொட்டி, வ.வே.சு ஐயர் (வரகனேரி வேங்கடசுப்பிரமணிய ஐயர்) மிகவும் வருந்தினார். ஆனால், பாரதி தான் அவருக்கு ஆறுதல் சொல்லவேண்டியவரானார். “முன்னமேயே தெரிந்த விஷயம். அவர்கள் சங்கத்தில் யாருக்கோ கொடுக்கவேண்டும் என்று முதலிலேயே தீர்மானித்திருக்கிறார்கள். பொதுஜனங்களின் கண்ணைத் துடைக்க இந்த வழியைத் தேடினார்கள். அவ்வளவே. நீர் ஏன் வருத்தப்படுகிறீர்? நம் பிராப்தம் அவ்வளவே” என்றார், பாரதி.

ஒருமுறை நவராத்திரி பூசைக் காலம். பாரதியுடன் செல்லம்மா, அவர்களது மூத்த மகள் தங்கம்மா, இவர்களோடு பழகிய யதுகிரி என்ற பெண்பிள்ளை (பாரதி பற்றிப் பிற்காலத்தில் பாரதி நினைவுகள் என்ற அருமையான நூலை எழுதியவர்) புதுச்சேரிக் கடற்கரையில் பேசிக்கொண்டிருக்கிறார்கள். அச்சமயத்தில் ‘பாண்ட்’ வாத்தியம் இசைக்கப் படுகிறது. அப்போது தங்கம்மா, “நாளைக்குச் சரஸ்வதி பண்டிகை. சரஸ்வதியின் மேல் இந்த மெட்டில் ஒரு பாட்டுப் பாடு அப்பா!..” என்று கேட்டாள். பாரதி, “ஆகட்டும்” என்றார். அப்போது ‘பாண்ட்’ இசையில் வேறு பாட்டு இசைக்கத் தொடங்கினார்கள். யதுகிரி, “இந்த மெட்டில் லக்ஷ்மியைப் பாடினால் நன்றாக இருக்கும்” என்றாள். “யதுகிரி, நீ சொன்னபடி இந்த மெட்டில் லக்ஷ்மியின் மேல் பாடுகிறேன்” என்றார், பாரதி. “கல்கத்தா, காசி அங்கெல்லாம் துர்க்கா பூஜை செய்கிறார்கள். சக்தியின் மேல் பாடினால் நம் கஷ்டம் விடியும்” என்றார், செல்லம்மா. பாரதி, “செல்லம்மா, நீ சொன்னதும் சரி. தங்கம்மா சரஸ்வதியின் மேல் கேட்டாள். யதுகிரி லக்ஷ்மியின் மேல் கேட்டாள். நீ காளியின் மேல் கேட்டாய்” நாளைக்கு மூன்று பேர் பேரிலும் பாடிக்காண்பிக்கிறேன்.. என்றார், “மூன்று மெட்டுகளையும் எப்படி அப்பா பாடுவாய்?” என்று கேட்டாள், தங்கம்மா. “முதலில் சரஸ்வதி, இரண்டாவது லக்ஷ்மி, மூன்றாவது காளி. மூன்று பெயர்களையும் மூன்று ராகங்களில் பாடுவது” என்றார், பாரதி. “நீ பாடியிருப்பதெல்லாம் நொண்டிச்சிந்து, காவடிச்சிந்து, ஆனந்தக்களிப்பு முதலிய ஆண்டிகள் பாடும் மெட்டில் பாடியிருக்கிறாய். பாட்டு ஒரே மெட்டில் வேண்டியதில்லை” என்றாள், தங்கம்மா. “உங்களுக்கு எந்த மெட்டு

வேண்டுமோ, அதில் பாடிக்கொடுக்கிறேன்” என்றார், பாரதி. “இந்த பாண்டு மெட்டுக்கள் எங்களுக்குப் பிடித்திருந்ததால் கேட்கிறோம்” என்றாள், தங்கம்மா. முதல்நாள் வழங்கிய வாக்குறுதியின்படி, அடுத்தநாள் சரஸ்வதி, லக்ஷ்மி, காளி ஆகிய மூன்று தெய்வங்கள் பேரிலும் சரஸ்வதி மனோஹரி, ஸ்ரீராகம், புன்னாகவராளி ஆகிய இராகங்களில் தாம் பாடிய **மூன்று காதல்** என்னும் தலைப்பில் அமைந்த பாடல்களைப் பாடி, வீட்டில் இருந்த அனைவரையும் ஆனந்தப்படுத்தினார், பாரதி.

இன்னொரு நாள் **யதுகிரி** பாரதியிடம், “நாங்கள் சோபனம் அடிப்பதற்குப் புதிய மெட்டில் எங்களுக்கு ஒரு பாட்டுப் பண்ணிக் கொடும்” என்று கேட்டாள். அதற்குப் பாரதி, “இன்று தங்கம்மா கும்மியடிப்பதற்கு ஒரு பாட்டு சொல்லும்படி கேட்டாள். நீயும் அதையே கேட்டாய். நாளைக்கு வரும்போது சொல்கிறேன்” என்று சொன்னார். அடுத்த நாள் **பயணிகள் வருதலைக் கும்மீ** என்ற பாடலை எழுதிவந்து, அவர் பாடியும் காட்டினார்.

பாரதி காலத்தில் யப்பானில் நிலத்தைச் சகல மக்களுக்கும் பிரித்துக்கொடுக்கும் ஒரு சட்டம் இயற்றப்பட்டதாகக் கூறப்படுகிறது. அதை அவதானித்த புதுச்சேரியில் இருந்த பாரதியின் நண்பர்கள் இந்தியாவில் ஒரு சிறிய குடும்பம் பிழைப்பதற்கு எவ்வளவு நிலம் வேண்டும் என்று ஆராய்ந்தார்கள். அதையொட்டி, பாரதியிடம் இருந்து பிறந்தது தான் **காணநிலம் வேண்டும் – யூசக்த் காணநிலம் வேண்டும்**” என்ற பாடல்.

பாரதி திருநெல்வேலியில் படித்துக்கொண்டிருந்தபோது, அவரது நண்பர் ஒருவருடன் நாடகங்கள் பார்க்கச் செல்வதுண்டு. அவற்றுள் திரோபதி துகிலூரிதல் என்ற நாடகம் அவரை மிகவும் கவர்ந்தது. கௌரவர்கள் சபையில் வீற்றிருந்த பீஷ்மர், துரோணர் முதலான பெரியோர்கள் வெட்கித் தலைகுனியும்படியாகக் கேள்விகள் கேட்டுத் துளைத்த பாஞ்சாலியின் பாத்திரம் அவரை வெகுவாகக் கவர்ந்தது. அதேவேளை, தருமர் பாஞ்சாலியைப் பணயம் வைத்த நிகழ்ச்சியும், அண்ணன் தவறு செய்தபோதிலும், தம்பிமார் அவனுக்கு அடங்கி நடந்தமையும் பாரதியைக் கோபம் அடையச் செய்தன. சிறுவயதில் அவர் பார்த்த அந்நாடகம் அவரிடத்து ஏற்படுத்திய மனக்கிளர்ச்சியே, காலப்போக்கில் அவரது **பாஞ்சால் சபதம்** என்ற காவியம் உருவாகக் காரணமாயிற்று.

○ ○ ○

கண்ணீர் அஞ்சலி

மாத்தளை கார்த்திகேசு

மாத்தளை கார்த்திகேசு 06-08-2021 அமரரானார் என்ற செய்தி இலக்கிய உலகைப் பெரிதும் கவலைக்குள்ளாக்கியுள்ளது.

மாத்தளை கருப்பையாபிள்ளையின் மகனாக 01-01-1939 அன்று பிறந்த இவர், தமது வாலிபப் பருவத்தில், சமூக இலக்கியச் செயற்பாடுகளுக்கு உந்துசக்தியாக இருந்தார். மாத்தளை சைவமகாசபையின் முக்கிய ஸ்தாபகர்களில் ஒருவரான இவர், மாத்தளை ஆலயப் பணிகளில் அதிக ஈடுபாடு காட்டினார்.

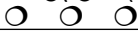
இவர் கொழும்பு நோக்கி நகர்ந்தபின் கவின்கலை மன்றம் என்ற அமைப்பில் இணைந்து நாடக மேடையேற்றங்களில் தீவிரமாக உழைத்தார். இவர் இருபத்தைந்துக்கும் மேற்பட்ட **ஃமடை நாடகங்களை** எழுதியுள்ளார். காலங்கள் அழுவதில்லை (1972) களங்கம் (1974) போராட்டம் (1975) ஒரு சக்கரம் சுழல்கிறது (1976) ஆகிய இவருடைய நாடகங்கள் தேசிய விழாக்களில் தொடர்ச்சியாகப் பரிசில்களைப் பெற்றுக்கொண்டன.

தொலைக்காட்சி நாடகங்களையும் மாத்தளை கார்த்திகேசு எழுதியுள்ளார். இலங்கை தேசிய திரைப்படக் கூட்டுத்தாபனம் நடத்திய திரைக்கதை வசனம் எழுதும் போட்டியில் **சுட்டும்சுடர்** என்ற இவரது பிரதிக்கு இரண்டாம் பரிசு கிடைத்தது.

எண்பதுகளில் மாத்தளை கார்த்திகேசு அவர்களின் திரைக்கதை, வசனம், தயாரிப்பில் உருவான தமிழ்த் திரைப்படம் **அவள் ஒரு ஜீவந்த** என்பதாகும்.

1972^{ல்} இவர் **வுழ்ப்பிறந்தது** என்ற நாவலை எழுதியுள்ளார். மாத்தளை முத்துமாரியம்மன் கோவில் வரலாறு, மரணச்சடங்கு ஆகியவை இவரது சமயம் சார்ந்த நூல்களாகும். இவற்றைவிட சில சிறுகதைகளையும் இலக்கியக் கட்டுரைகளையும் எழுதியுள்ளார்.

மலைநாட்டு எழுத்தாளர் மன்றத்தின் ஸ்தாபக உறுப்பினரான இவர் கொழும்பு தமிழ் கதைஞர் வட்டத்தின் (தகவம்) தலைவராக பத்தாண்டுகளுக்கும் மேல் பணியாற்றியுள்ளார். மாத்தளை கார்த்திகேசு தனது குறிஞ்சிப் பதிப் பகத்தினூடாக 16 இலக்கிய நூல்களை வெளியிட்டுள்ளார். கலாபூஷணம் உட்பட பல தேசிய விருதுகள் பெற்ற மாத்தளை கார்த்திகேசு அவர்களை **ஞானம் ஆகஸ்ட் 2021** (255) இதழில் அட்டைப்பட அதிதியாகக் கௌரவித்தோம். அன்னாரின் ஆத்மா சாந்தி அடையப் பிரார்த்தித்து அஞ்சலி செலுத்துகிறோம்.

கவிஞர் த. துரைசிங்கம்

கவிஞர் த. துரைசிங்கம் 23-08-2021^{ல்} அமரரானார் என்ற செய்தி ஈழத்து இலக்கிய உலகைப் பெரிதும் கவலைக்கு உள்ளாக்கியுள்ளது. இவர், 04.09.1937^{ல்} புங்குடுதீவில் வீ. தம்பிராசா- சிவபாக்கியம் ஆகியோருக்கு மகனாகப் பிறந்தார்.

முன்னாள் மாநகரசபை பிரதிமேயர் நாவேந்தன், யாழ் நகரில் டாக்டர் த. சிவானந்தன், பாரிஸ் நகரில் வாழும் எழுத்தாளர் வி.ரி. இளங்கோவன், கொழும்பு பல்கலைக்கழக சட்டத்துறைப் பீடாதிபதியாக விளங்கிய வி.ரி. தமிழ்மாறன் ஆகியோர் இவரது சகோதரர்களாவர். பேராதனைப் பல்கலைக்கழகக் கலைமாணி சிறப்புப் பட்டத்தையும் யாழ்-பல்கலைக்கழக கல்வி டிப்ளோமா சிறப்புச் சித்தியையும் பெற்றுக்கொண்ட இவர் ஆசிரியராக, அதிபராக, கோட்டக்கல்விப் பணிப்பாளராக, மாவட்டக் கல்விப் பணிப்பாளராக 38 ஆண்டுகாலம் கல்விப் புலத்தில் பணியாற்றியுள்ளார்.

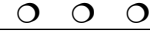
சிறுவர் இலக்கியத்துறையில் ஈடுபாடு கொண்ட இவர் 44 சிறுவர் நூல்களையும் 15 கட்டுரை நூல்களையும் பல பாடநூல்களையும் எழுதி வெளியிட்டுள்ளார்.

31.3.1991^{ல்} தமிழ் சாகித்திய விழாவில் இவருக்கு **இலக்கிய விந்தகர்** என்றும் பட்டமும் விருதும் வழங்கப் பட்டது. 1997, 1998, 2000 ஆண்டுகளுக்கான சிறுவர் இலக்கியத் துறைக்கான சாகித்திய விருதுகளையும் இவர் பெற்றுள்ளார்.

1961-1965 காலப் பகுதியில் இலங்கை வானொலியில் கிராம சஞ்சிகை நிகழ்ச்சியில் இவரது நாடகங்கள், உரைச் சித்திரங்கள் பல ஒலிபரப்பாகியுள்ளன.

இவர் எழுதியுள்ள நூல்களில் மிகமுக்கியமானவை: “பைந்தமிழ் வளர்த்த ஈழத்துப் பாவலர்கள்”, “தமிழ் இலக்கியக் களஞ்சியம்”, “ஈழத்துத் தமிழ் இலக்கிய வரலாறு”, “பாடம் புகட்டும் பழமொழிகள்”, “விந்தைகள் புரிந்த விஞ்ஞானிகள்”, “ஈழத்துத் தமிழ் அறிஞர்கள்” என்பனவாகும்.

கலாபூஷணம், தம்முயல்வருது ஆகிய விருதுகளையும் பெற்றுள்ளார். **ஞானம் சூட்சுமை 2014 ஜனவரி** இதழில் இவரை அட்டைப்பட அதிதியாகக் கௌரவித்தது. அன்னாரின் ஆத்மா சாந்தியடைய பிரார்த்தித்து ஞானம் அஞ்சலி செலுத்துகிறது

வாசகர் பேசுந்ரார்

ஆகஸ்ட் 2021 ஞானத்தில் (255) “நோயெனும் நண்பன்” என்னும் தலைப்பில் சூசை எட்டேவ் எழுதிய சிறுகதை மூலம் அவர் உளவியல் ரீதியாகவும் மருத்துவ ரீதியாகவும் வெளிக்கொணர்ந்த பல உண்மைக் கருத்துக்கள் சமூகத்தில் வாழ்ந்துகொண்டிருக்கும் பல யோகம்மாக்களுக்குப் புத்தி புகட்டுவனவாய் அமைந்துள்ளன. மனைவியின் மூடநம்பிக்கையினாலும் பிடிவாதக் குணத்தினாலும் வெளிக்கொணரப்பட்ட அவளின் புலம்பல்களையும் புறணிகளையும் அவள் மீதுகொண்ட பாசம் பரிதாபம் காரணமாக நீண்டகாலமாகச் சகித்துச் சகித்து அவளுக்குப் பணிவிடைகள் செய்வதும் பெரும்பங்கு வீட்டுவேலைகளைச் செய்வதுமாயிருந்த ஏகாம்பரம் தக்கதருணம் பார்த்து உபதேசம் செய்து மனைவிக்கு விமோசனம் அளித்தமை பல கணவர்மாருக்கு முன்னுதாரணமாக அமையும்.

இவ் இதழில் வெளியான ஏனைய சிறுகதைகளையும் கவிதை கட்டுரைகளையும் தனித்தனியே விமர்சிக்காமல் விட்டாலும் அவையும் தரமானவையே. ஞானம் ஆசிரியரின் “ஞானம் சஞ்சிகைக் காலம்” மூலம் கிடைத்தற்கரிய நேர்காணல் பொக்கிஷங்களை அவர் வெளிக்கொணர்வது இன்றைய எழுத்தாளர்களுக்குத் தீனிபோட்டு ஊக்குவிப்பனவாய் அமையும் என நம்புகிறேன். இச்சேவை தொடர வாழ்த்துகிறேன்.

நலவுர்ச் சீத்திரவேல், தருகோணமலை

•••

தொடர்ச்சியாக கடந்த சில வருடங்களாக தாங்கள் எனக்கு அனுப்பி வரும் ஞானம் மாசிகை மாதத்தின் முதல் நாளன்றே கிடைக்கப் பெற்று வாசித்துப் பெரும் பயன் பெறுகிறேன். குறிப்பாக கடந்த ஒன்றரை வருடங்களாக பரவிவரும் கொவிட் 19 பேரிடர் காலத்தில் ஓய்வு நிலையில் வீட்டில் இருக்கும் எனக்கு எனது பொழுதைப் போக்குதற்கும் விடயங்கள் மற்றும் நிகழ்வுகளை அறிந்துகொள்வதற்கும் தங்கள் சஞ்சிகை பேருதவியாக உள்ளது. எனது நெஞ்சார்ந்த நன்றியை தெரிவித்துக் கொள்கிறேன். தங்களுக்கும் சஞ்சிகைக் குழுவினர்க்கும் வாழ்த்துக்கள். வாழ்க வளமுடன்!

நடராசா மாணிக்கம்

•••

ஞானம் அகமும் புறமும் அழாகவும் ஆழமாகவும் இருப்பதையிட்டு மகிழ்ச்சி. படித்துச் சுவைப்பதில் மனதில் ஒரு நெகிழ்ச்சி. கவிதைகள், குறுங்கதைகள் கட்டுரைகள், சமகால கலை இலக்கிய நிகழ்வுகளென ஒரே அசத்தல்தான். உரிய படங்களும், கட்டுரைகளுக்கும் புதினங்களுக்கும் மெருகூட்டுகின்றன. சுருங்கச்சொல்லின் பத்திரிகையாசிரியரின் பெயரில் பொதிந்திருக்கும் ‘ஞானம்’ சஞ்சிகையில் பளிச்சிடுகிறது. இது வெறும் புகழ்ச்சியல்ல. யதார்த்தம் தங்கள் பணி மேலும் வளரவும் சிறக்கவும் எல்லாம் வல்லவனை வேண்டுகிறேன்

தருமத் இராஜேஸ்வர் ஜெகானந்தகுரு, நெக்வளை

•••

ஞானம் 255 ஆவது இதழ் ஆகஸ்ட் மாதம் நான்காம் திகதி கிடைக்கப்பெற்று அகம் மிக மகிழ்ந்தேன், திரு. மு. நித்தியானந்தன் எழுதிய அட்டைப்பட அதிதி ‘மாத்தளையின் ஜீவநதி’ கார்த்திகேசுவின் கட்டுரையை வாசித்து எனது மகிழ்ச்சி இரட்டிப்பானது.

ஆனால் ஆகஸ்ட் மாதம் ஆறாம்திகதி அன்னார் இயற்கை எய்தினார் என்ற செய்தி அறிந்து மிகவும் கவலைப்பட்டேன். எனினும் அந்த மாபெரும் மலையக எழுத்தாளர், நாடகக் கலைஞர், நாடகத் தயாரிப்பாளரை வாழும் காலத்திலேயே அட்டைப்பட அதிதியாக ஞானம் கௌரவித்ததை எண்ணி மனதைத் தேற்றிக்கொண்டேன். மாத்தளை கார்த்திகேசுவின் ஆத்மா சாந்தியடைவதாக! ஞானத்தின் செயற்பாடுகள் ஓங்கிவளரட்டும்

இணுவையூர் ஜி. இரகுபத் பாலஸ்ரன், கொழும்பு -06

•••

ஞானம் (255) தந்த கதைகள் மீதான குறுகிய கண்ணோட்டம். - ஒரு பெரும் சோகத்தைச் சுற்றிப் பின்னப்பட்ட வலையை நேர்த்தியாக நிதானமாக வீசி இறுதியில் சுருக்கமாக சோகத்தை

வியாபிக்க வைத்திருக்கும் முஸ்லீனின் கதை சொல்லும் திறன் (artistry) அசரவைக்கிறது.

மெல்லெனப் பாய்ந்து கனதியான விடயங்களைச் சொல்லும் தாட்சாயினியின் கைவண்ணத்தைப் பந்தாடியிருக்கும் அற்புதமும் அவரது கதையில் நிகழ்ந்திருக்கிறது. “சபாஷ் சரியான போட்டி” (பத்மினி VS வைஜயந்திமாலா என்று நினைக்கிறேன்). முஸ்லீனுக்கு எனது வாழ்த்துக்கள். கருணாகரமுர்த்தி காட்டும் உலகம் எமக்கு அந்நியமானதெனினும் தொழிலின் தாக்கம் மனித குலத்துக்குப் பொதுவானது என்பதை அவர் உணர்த்தியிருக்கிறார்.

சூசை எட்வேட்டின் கதாபாத்திரம் செய்யும் உபதேசம் காட்டில் பெய்த மழை. உபதேசிகள் அதைப் பொருட்படுத்துவதில்லை என்பதும் உண்மைதான். எனினும் எழுத்தாளரின் நோக்கம் அப்பழுக்கற்றது.

மதிவதனி புலம்பெயர்ந்தோருக்கிடையேயான தலைமுறை இடைவெளியை இலகுவாக நிரப்பும் பிரயத்தனத்தை மேற்கொண்டிருப்பதாகத் தோன்றுகிறது.

வே.தல்லைநாதன் த்ருகோணமலை.

டாக்டர் தி. ஞானசேகரன் அவர்கள் ஞானம் சஞ்சிகையின் பிரதம ஆசிரியராக மட்டுமன்றித் தொழில் ரீதியாக ஒரு வைத்தியராகவும் இருப்பதால் கொரோனா தாக்கத்தின் தற்போதைய நிலைபற்றி ஞானம் 255ஆம் இதழின் ஆசிரியர் தலையங்கத்தில் தெளிவாக விளக்கிக் கூறியுள்ளார். அவருக்கு ஞானம் வாசகர் சார்பாக எமது நன்றிகள் உரித்தாகட்டும். புதுப்புது வடிவங்களுடன் வேகமெடுக்கும் கொரோனா கொள்ளை நோய்க்கு மேலதிகமாக வேறும் பல நெருக்கடிகள் எமது நாட்டைச் சூழ்ந்துள்ளன என்பதைப் பலரும் அறிவர். பொருளாதார நெருக்கடி நாட்டைப் பயமுறுத்துகின்றது. விலைவாசிகளின் கிடுகிடு உயர்வு மக்களின் கழுத்தை அழுத்தி நெரிக்கின்றது. பாலியல் பலாத்காரங்களும் கிறிமினல் கிறுக்குத்தனங்களும் சாலையேராச் சண்டித்தனங்களும் பல்கிப் பெருகி நாட்டு மக்களை ஆட்டிப் படைக்கின்றன. போராற் பாதிக்கப்பட்ட பொதுமக்களின் பிரச்சனைகளைத் தீர்த்து வைக்க முடியவில்லை. சம்பள முரண்பாடுகள் தொடர்பாக ஆசிரியர்கள் விரக்தியின் விளிம்புக்கே சென்றுவிட்டனர். இன்னோரன்ன பிரச்சினைகள் யாவும் ஒட்டுமொத்தமாக இணைந்துகொண்டுள்ளதால் என்றுமில்லாதவாறு நாட்டில் பாரிய நெருக்கடி நிலை தோன்றுகிறது. ஆகவே மேற்கண்ட பிரச்சனைகளை அக்குவேறு ஆணிவேறாக அலசி ஆராய்ந்து இணக்கமாகத் தீர்த்து வைக்கக்கூடிய சக்தி அரசாங்கத்துக்குக் கிடைக்க வேண்டுமென்று நாட்டு மக்களைப் போலவே ஞானம் வாசகர்களாகிய நாங்களும் இறைவனைப் பிரார்த்திக்கின்றோம்.

கலைமாமணி கா. தவயாலன்.

ஞானம் ஆகஸ்ட் இதழ் கலை இலக்கியவாதி மாத்தளை கார்த்திகேசு அவர்களை அட்டைப்பட அதிதியாக கௌரவமளித்து வெளியிட்டிருந்தது. ஞானத்தின் இந்தப் பணி அனைத்து கலை இலக்கியவாதிகளின் மனங்களையும் ஈர்த்திருந்தது எனலாம்.

எந்தவொரு தனி மனிதனும் தான்வழிவந்த சமூகத்துக்கு அளப்பெரிய பணியாற்றியிருந்தால் அவன் வாழுகின்ற காலத்திலேயே சக மனிதரால் உணரப்படவேண்டும். சக மனிதரால் பேசப்படவேண்டும். சக மனிதரால் பாராட்டப் படவேண்டும்.

அதுவன்றி அவன் வாழும் காலத்தில் கண்டுகொள்ளாமல் மறைந்தபின்னர் அவனது மரண வீட்டில் கூடி குவிந்து அஞ்சலி உரை ஆற்றுவதும், அடுத்த சில மாதங்களில் நினைவாஞ்சலி கூட்டம் நடத்தி தங்களது வீரப்பிரதாபங்களைக் காட்டி...“வஞ்சக புகழ்ச்சி” பாடுவதும் எம்மில் பழக்கதோசமாகிவிட்டது. இந்த தோசம் நம்மிலிருந்து களையப்படவேண்டும்!

கலைஞனோ...இலக்கியப் படைப்பாளனோ.. சமூகசெயற் பாட்டாளனோ அவனை நாம் அறிதல் வேண்டும். அவனை அரவணைத்துப் பாராட்டி மகிழ்விக்க வேண்டும்.

இன்று புதிய “டிஜிட்டல் கலாசாரம்” உருவாகியுள்ளது. எப்படா எவன் மண்டையைப் போடுவான்.. என்று காத்திருப்பதும் போட்டவுடனேயே “கும்” வழி புலம்பலை ஆரம்பிக்க வேண்டியது! இனி வருங்காலத்திலாவது நாங்கள் வேடிக்கை மனிதராகாமல்... வஞ்சகப் புகழ்ச்சி பாடாமல்... சக மனிதனின் பங்களிப்புக்களை அங்கீகரிப்போம்.

மு. சீவலங்கம்